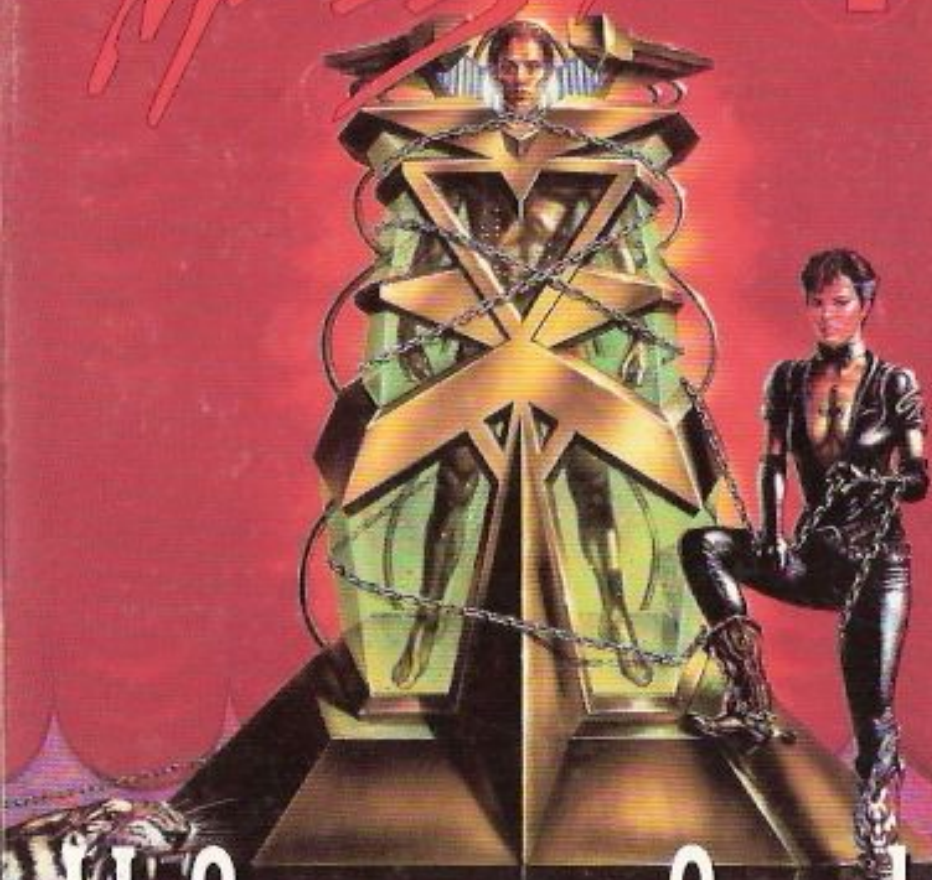

Х.А. РОН ХАБЪРД

Мисия Земя

4

Извънземна връзка

Л. Рон Хабърд

Извънземна връзка

Предговор на волтарианския цензор

В името на здравето, безопасността и здравомислието на който и да било читател никога не е излишно да повторим, че така наречената планета Земя, както е описана в тази история, не съществува.

Освен това трябва ясно да заявим, че е НЕВЪЗМОЖНО такава планета да съществува.

Първо, волтарианските астрографски карти са най-пълните в тази галактика. Те обхващат милиони светлинни години и НЯМА никакви записани данни за КАКВАТО И ДА БИЛО Земя или за нейното така наречено обозначение Блито-3. Ако такава явление съществуваше на някакви си двадесет и две светлинни години от нас, ние първи бихме научили. Но на астрографските карти в околността на координатите на Земя не се намира нищо, освен космически прах.

Така че изсмуканото от пръстите твърдение за съществуването на секретна база на Волтар на планетата Земя може да бъде отхвърлено, тъй като такава планета няма. Някога е имало товарен кораб на име „Бликсо“. Архивите показват, че е изчезнал и не се съобщава за оцелели, може би причината са пирати. Затова всеки опит да се твърди, че е бил използван за редовни шестседмични полети, при които превозвал от Земята до Волтар вещества, наречени „наркотици“ (още една безпочвена идея), е безвкусна безсмислица.

Следователно НЕ МОЖЕ да е съществувал човек Роксентър, който контролирал изцяло горивните ресурси на планетата заедно с „наркотиците“ и медиите.

Лицата Джетеро Хелър и графиня Крек са действителни, но явно не са могли да преживеят подобни приключения на една измислена планета. Името Солтан Грис се появява на няколко места в архивите, но този факт не придава и пращинка достоверност на доклада, приписван на автор със същото име.

Идеята, че Хелър, един Имперски офицер, е бил пратен от Великия съвет да изпълнява мисия за спиране самоунищожението на такава планета, е толкова нелепа, че едва ли се нуждае от коментар. Ако такава планета съществуваше, би била изолирана от света като зловреден плевел, а не погълната от нашата Конфедерация.

Това става особено очевидно от чудатите нрави, описани в тази книга. Представата, че има такива хора, надхвърля границите и на най-болното въображение. Така имаме НЕОСПОРИМО доказателство, че подобна планета не може да съществува.

Не е възможно да оцелее общество, което открито насърчава подобно поведение, да не говорим пък за професии като „психиатрията“ и „психологията“. Ако бъдат допускани такива сексуални обичаи като описаните в книгата (какво остава пък да бъдат поощрявани по КАКЪВТО И ДА Е начин), значи имаме работа с общество, в което порнографията се разпространява открито, а перверзиите се ширят на воля. В него престъпността ще надигне глава дотам, че да убива и държавните глави, а тероризмът би потапял в хаос цели държави.

Не, такова общество не може да има, още повече пък цяла планета, където бихме открили подобни упадъчни крайности. Невъзможно е. След известно време те биха се самоунищожили.

Ето защо Земята не съществува и не може да съществува.

Лорд Инвей
Имперски историк
Председател на Съвета на цензорите
Имперски дворец
Конфедерация на Волтар
По заповед на
Негово Имперско Величество
Уули Мъдри

Предговор на волтарианския преводач

Хайде здрасти.

Аз съм 54 Чарли Девет, роботомозъкът в Преводофона и преводач на това съчинение.

В подкрепа на казаното от Достопочтения Лорд Инвей мога да удостоверя, че в моите изключително обширни бази данни няма нищо, сравнимо с описаното в тази книга. Всъщност някои от земните нрави причиниха такъв шок, че един от моите подчинени компютри спря работата в знак на протест, а друг опита да се съвкупни със себе си.

Понастоящем двама все още си прекарват времето в обсъждане на твърдението „Земята е мръснишко място“, един пише мюзикъл със заглавие „Смърт във варел“, двама съвместно творят книга „Още 101 начина да използваме горчицата и точилките“, а останалите отхвърлят това смехотворно поведение с бурен истеричен смях.

Това ме принуждава да направя опит за въвеждане на някакъв ред в

поверената ми област, докато пиша Справочника към този том, който ще намерите веднага след моя предговор.

Ако ще и несъществуваща, Земята направо ме подлудява.

Искрено ваш

54 Чарли Девет

Роботомозък в Преводофона

Справочник към „Извънземна връзка“

Абсорбо-покритие – покритие, което поглъща светлинните лъчи и буквално прави обекта невидим и неоткриваем.

Агнес, мис – лична помощничка на Делбърт Джон Роксентър.

Афийон – град в Турция, където Апаратът разполага със секретна база.

Антиманко – раса, прогонена много отдавна от планетата Манко заради ритуални убийства.

Апарат, Координиран информационен – тайната полиция на Волтар, ръководена от Ломбар Хист, чиито служители се набират сред престъпниците.

Аталанта – родната провинция на Джетеро Хелър и графиня Крек, намираща се на планетата Манко.

Бейб Корлеоне – високата един и деветдесет и пет главатарка на мафиотската фамилия Корлеоне, вдовица на Свети Джо.

Бери – най-влиятелният адвокат на Делбърт Джон Роксентър, съдружник в юридическата фирма „Суиндъл и Крауч“.

Билдирджин, сестра – турска тийнейджърка, помощничка на Прахд Битълстифендър.

Битълстифендър, Прахд – целолог, който имплантира на Джетеро Хелър следящи устройства. Доведен е на Земята от Солтан Грис, за да се занимава с болницата в Афийон.

„Бликсо“ – товарен кораб на Апарата, който извършва редовни полети между Земята и Волтар. В едната посока пътуването продължава шест седмици. Капитан на кораба е Болц.

Блито-3 – волтарианското обозначение за планетата, която местните жители наричат Земя. Тя е включена в Графика за нахлуване като бъдеща опорна точка по пътя на Волтар към центъра на галактиката.

Болц – капитан на товарния кораб „Бликсо“.

Боуч – главният чиновник в Отдел 451 на Волтар, подчинен на Солтан Грис.

Бум-бум Римбомбо – бивш морски пехотинец, специалист по разрушенията и член на фамилията Корлеоне.

Вантаджо – управител на „Грейшъс Палмс“, елегантния публичен дом, притежание на фамилията Корлеоне, намиращ се срещу Обединените нации.

Великият съвет – управляващият орган на Волтар, който нарежда да се изпрати мисия на Блито-3 с цел да се предотврати самоунищожението на планетата, за да не се наруши Графикът на нахлуването.

„Влекач Едно“ – космическият кораб, с който Джетеро Хелър изминава 22 светлинни години до Земята. Хелър го преименува на „Принц Кавкалсия“.

Волтар – седалище на Конфедерацията от 110 планети, създадена преди 125 000 години. Волтар се управлява от Император чрез Великия съвет според повелите на Графика за нахлуване.

Вълшебна поща – трик на Апарата, при който писмо се пуска по пощата, но не продължава към местоназначението си, докато редовно се пускат и специални картички.

Гениалното хлапе – прякор, даден на Джетеро Хелър от Дж. Уолтър Медисън. Освен това Медисън използва друг човек като двойник, за да раздува истории в масмедиите без съгласието на Хелър. Фалшивото Гениално хлапе има стърчащи зъби, остра брадичка и носи очила. Въобще не прилича на Хелър.

График на нахлуването – план за завоюване на галактиката. Бюджетът и програмите на всяка част от правителството на Волтар трябва да са съобразени с него. Замислен от прадедите на волтарианците преди стотици хиляди години, той е свещен и ненарушим като ръководна догма на Конфедерацията.

Грис, Солтан – офицер от Апарата, назначен да ръководи Отдела за Блито-3 (Земя), враг на Джетеро Хелър.

„Грейшъс Палмс“ – елегантният публичен дом, в който Джетеро Хелър живее. Разположен срещу Обединените нации, собственост на фамилията Корлеоне.

Джовани – един от телохранителите на Бейб Корлеоне.

Епщайн, Изи – студент в университета „Емпайър“, финансов експерт, когото Джетеро Хелър наема за създаване на структура от корпорации, чрез които да управлява финансите си.

Жило – гъвкав камшик, дълъг около петдесет сантиметра, с електрически заряд на върха.

„Занко“ – компания за целологично оборудване и доставки на Волтар.

„И. Г. Барбен“ – фармацевтична компания, контролирана от Делбърт Джон Роксентър.

Инксуич – име, използвано от Солтан Грис, когато се представя за федерален агент в САЩ.

Карагъоз – турски селянин, домоначалник на Солтан Грис в Афийон.

Контролна звезда – електронно устройство, маскирано като звездобразен медальон, което може да парализира по избор всеки от пиратите-антиманко в екипажа, докарал Солтан Грис и Джетеро Хелър на Земята.

Космически кодекс – виж „Нарушение на Кодекса“.

Крек, графиня – осъдена за убийство, затворничка в Спитеос и любима на Джетеро Хелър.

Крууб, доктор – целолог на Апарата, който изпитва удоволствие от създаването на изроди. Работил в Спитеос.

Линеен скачач – малък космически апарат, използван от волтарианската армия за пренасяне на до сто тона товар през бойните линии.

Лузеини, Раца – съветник на мафиотския главатар Фаустино Наркотичи – Примката.

Майсабонго – малка африканска нация, чийто представител става Джетеро Хелър. Изи Епщайн установява седалищата на някои от корпорациите на Хелър в Майсабонго.

Манко – родната планета на Джетеро Хелър и графиня Крек.

Медисън, Дж. Уолтър – уволнен от ФФБО, когато неговият начин на работа във „Връзки с обществеността“ докарва президента на Патагония до самоубийство. След това нает от Бери, за да обезсмърти Джетеро Хелър в масмедията. Известен също като Дж. Чуруликащото Куку.

„Мудлик“, строителна компания – частна фирма в Турция, която дава на Солтан Грис подкупи за всеки договор, който сключи с нея.

„Мултинешънъл“ – име на корпорация, чиито офиси са в „Емпайър Стейт Билдинг“; чрез нея Изи Епщайн управлява останалите корпорации на Джетеро Хелър.

Мутационе, Майк – собственик на гаража „Джифи-Спифи“, който специално преправя за Хелър неговия „Кадилак“ и старото такси.

Наркотичи, Фаустино – Примката – шеф на мафиотска фамилия,

който чрез престъпния свят разпространява наркотиците на „И. Г. Барбен“, освен това се опитва да превземе територията на фамилията Корлеоне.

Нарушение на Кодекса – известяване на местните жители, че си от друга планета. Според един параграф от Космическия кодекс автоматично води до издаване на смъртна присъда. Целта е да се запази в тайна Графикът за нахлуването.

Одур – виж Олеле.

„Октопус Ойл“ – компания на Делбърт Джон Роксентър, която контролира световния добив на петрол.

Олеле – прякор на Одур. Заедно с Ту-гу е принуден от Солтан Грис да събира на Волтар информация за него и в ролята на куриер да му я предава на Земята.

Отдел на ножовете – част от Апарата, наречена на любимото си оръжие.

Отдел 451 – отдел в Апарата на Волтар, възглавяван от Солтан Грис.

Пийс, мис – секретарка на Делбърт Джон Роксентър.

Пилоти-изстребителите – космически пилоти, унищожавачи всеки от служителите на Апарата, който се опитва да избяга от полесражението.

„Принц Кавкалсия“ – името на „Влекач Едно“, наречен на народен герой от Манко.

Рат – агент на Апарата, работещ на Земята, който заедно с Търб е определен от Ломбар Хист да помага на Солтан Грис в провалянето на Джетеро Хелър.

Роксентър, Делбърт Джон – местен жител на Земята, който напълно контролира горивата, финансите, правителствата и наркотиците на тази планета.

Роук, Тарс – личен астрограф на Императора на Волтар Клинг Надменни. Стар приятел на Джетеро Хелър. Точно неговото изложение пред Великия съвет предизвиква началото на Мисия Земя, за да бъде спасен Графикът за нахлуване.

Свети Джо Корлеоне – шеф на фамилията Корлеоне, преди да бъде убит. Не искал да продава наркотици, оттам и прякорът му.

Силва, Гунсалмо – бивш телохранител на Свети Джо, смята се, че той е отговорен за убийството на шефа си. Солтан Грис му поръчва да убие директора на ЦРУ, за да умре при изпълнение на задачата.

Симънс, мис – преподавателка в университета „Емпайър“, обещала на Джетеро Хелър да го провали, преди да се е дипломирал.

Следящи устройства – електронни приспособления за подслушване и надзъртане, които Солтан Грис имплантира на Джетеро Хелър. С наблюдателния си екран Грис може да следи всичко, което Хелър вижда или чува. Сигналите се получават в приемник и декодер, които Грис носи със себе си. Когато Хелър е на повече от 200 мили, включва се Предавател 831, усилващ сигнала в радиус от 10 000 мили.

Смит, Джон – псевдоним, използван от Солтан Грис, когато действа като служител на Делбърт Джон Роксентър.

Спитеос – тайна, огромна като планина крепост и затвор на Волтар, управлявана от Апарата, където са задържани Джетеро Хелър и графиня Крек.

Спрейче – малка кръгла топка, която при натискане изпуска ароматна мъгла; на Волтар я използват за освежаване на въздуха.

Стаб, капитан – командир на екипажа от антиманко, който пилотира „Влекач Едно“.

„Суиндъл и Крауч“ – юридическа фирма, която защитава интересите на Делбърт Джон Роксентър.

Султан Бей – турското име, под което Солтан Грис се подвизава в Афийон, Турция.

Тавилотврат, Джими – Канавката – убиец на фамилията Корлеоне, пречукан от Гунсалмо Силва.

Тайл, вдовица – нимфоманка от Волтар. Притежава малка болница, която Солтан Грис използва, за да може Прахд Битълстифендър да имплантира следящите устройства на Джетеро Хелър.

Туола – виж Ту-ту.

Ту-ту – прякор на Туола. Заедно с Олеле е принуден от Солтан Грис да събира на Волтар информация за него и тайно да му я предава на Земята в ролята си на куриер.

Търб – агент на Апарата, работещ на Земята, който заедно с Рат е определен от Ломбар Хист да помага на Солтан Грис в провалянето на Джетеро Хелър.

Уистър, Джером Терънс – име, което Хелър използва на Земята.

Университет „Емпайър“ – там учи Джетеро Хелър; намира се в Ню Йорк.

Утанч – танцьорка на кючек, която Солтан Грис купува, за да му бъде наложница и робиня.

Фахт Бей – турското име на командира на секретната база на Апарата в Афийон, Турция.

Флагрант, Дж. П. – вицепрезидент на ФФБО. Уволнен, когато

наемат на работа Дж. Уолтър Медисън.

Флот – елитната космическа армия на Волтар, към която принадлежи Джетеро Хелър и която Апаратът презира.

ФФБО – „Фатън, Фартън, Бърщайн и Оуз“, най-голямата рекламна агенция в света.

Хачетхаймър, генерал – последният жив член на Генералния щаб на Хитлер.

Хелър, Джетеро – боен инженер и Имперски офицер от Флота, изпратен на Земята по заповед на Великия съвет, където действа под името Джером Терънс Уистър.

Хелър, Хайти – сестра на Джетеро Хелър, най-популярната звезда на развлеченията на Волтар.

Хипношлем – устройство, което се поставя на главата, за да предизвика хипнотичен транс.

Хист, Ломбар – шеф на Апарата, който, за да не бъде разкрит планът му от Великия съвет, изпраща Солтан Грис да саботира мисията на Джетеро Хелър.

Целология – волтарианска медицинска наука, която може да възстановява тялото чрез клетъчно изграждане на тъкани, включително и на цели телесни органи.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ЧАСТ

До моя господар Лорд Турн, Върховен съдия на Имперските съдилища и затвори, Правителствен град, планета Волтар, Волтарианска конфедерация

Ваша Светлост, сър!

Аз, Солтан Грис, Ранг XI, офицер на обща служба, бивш второкласен служител от Координирания информационен апарат на Волтарианската конфедерация (всички да славят Негово Величество Клинг Надмени и неговите благородни васали), смирено представям четвъртия том от моите самопризнания относно МИСИЯ „ЗЕМЯ“.

Този том беше най-труден за разказване и съм длъжен да ви предупредя предварително, че прочитането му ще изисква големи усилия на волята. Престъпленията, които искрено и доброволно признах досега, бледнеят в сравнение с долуизложените. Письците и кръвта са толкова ярки в съзнанието ми, сякаш всичко става в момента.

Попадането ми в твърде затрудненото положение, което ще опиша в настоящия том, надхвърля способностите на разсъдък ми да проумява, щом върна мислите си назад във времето.

Не бива да бъда обвиняван за стореното от мен. Бях тласнат към това от Джетеро Хелър. Този човек е опасен и колкото по-скоро бъде открит, арестуван и убит, толкова по-добре. Опирам се не само на преживяното лично от мен, но и на Фройд и Бъгз Бъни, а това ме прави експерт не по-малко от който и да е земен психиатър.

Извършването от Хелър насилие е отдушник за сексуалния му нагон. Той е класически пример за потиснат Едипов комплекс, който се бори с неговата идея-фикс за образа на бащата.

Вижте този блестящ психиатричен анализ:

1. Хелър живееше в публичния дом „Грейшъс Палмс“, намиращ се срещу Обединените нации. А какво има пред ООН? Пилони за знамена. Всеки знае какво означават пилоните. Фройд никога не е бъркал.

2. Мафиотската фамилия на Бейб Корлеоне притежаваше „Грейшъс Палмс“. С нейните метър и деветдесет и пет тя едва ли може да бъде наричана „бейби“. Вдовица е, обаче същата тази Бейб стана земната

заместителка на майката на Хелър. Ето източника на неговия Едипов комплекс.

3. Инфантилното поведение на Хелър бе потвърдено, когато Дж. Уолтър Медисън, онзи майстор по връзките с обществеността (още едно блестящо изобретение на Земята), бе нает да го обезсмърти. Той нарече Хелър Гениалното хлапе. Изборът на това име е неоспоримо доказателство.

4. Хелър използваше кодова пластина, за да пише отчетите си, изпращани на Волтар. Пластината представлява лист с дупки. Слагате я върху документ и така можете да видите кодовите думи, да прочетете истинското съобщение през дупките. Още едно доказателство за неговата сексуална агресия. (А освен това е един от присъщите му непочтен начини да се опълчва срещу мен. Знае, че не мога да подправам неговите отчети без пластината и че не мога да го убия, докато не я намеря. Типично за агресивната му същност.)

5. Дясна ръка на Хелър беше Бум-бум, бивш морски пехотинец, член на фамилията Корлеоне и експерт не само по взривни вещества, но и по оръжия. А оръжията са чисто и просто фалически символи за сублимираното „сврѳх-аз“. Дори името на Бум-бум стига, за да бъдат доказани сексуалните проблеми на Хелър.

6. Хелър създаде офиси на корпорации, управлявани от онзи анархист, борещ се срещу данѳчните служби – Изи Епщайн. Офисите се намираха в „Емпайър Стейт Билдинг“, а всеки знае какво означава формата на тази сграда. Още един психиатричен факт.

7. Хелър купи грамаден „Кадилак“ и го преоборудва с волтарианска горивна система. Явно избра тази кола заради двете букви „И“ в думата Cadillac. Също като пилоните пред ООН, те са недвусмислени фалически символи. (И забележете, че в името Heller също има две „И“, което вероятно е моят най-блестящ фройдистки анализ и окончателно доказателство, че криминалната му същност има сексуален произход.)

Заключение: Хелър е източникът на моите проблеми и трябва да бъде убит чрез бавни изтезания.

Това е пример за земната психология и психиатрия в действие. Те никога не са ми изневерявали. Използвах ги да държа изкъсо разни отрепки, като онези двамата несръчни агенти на Апарата – Рат и Търб.

Освен това ги приложих на онзи побъркан наемен убиец Гунсалмо Силва, когато научих, че е бил нает да охранява моята единствена любима Утанч. Това диво пустинно цвете от Каракум трябваше да бъде

пазено, но не и от Силва. Така че аз хитроумно го убедих да се заеме с убийството на директора на ЦРУ, най-самоубийствената задача от всички възможни. После отведох Утанч със себе си в Съединените щати. Ето така трябва да прилагате психологията в своя полза.

Пътуването до Щатите се оказа доста полезно. Освен че получих фалшиви документи на федерален служител, аз се срещнах лично с „Човека“ – Делбърт Дж. Роксентър. Той и неговият адвокат Бери ми бяха особено благодарни, че ги известих за плана на Хелър да произвежда евтино и незамярящо гориво. (В края на краищата отиде ли си Роксентър от сцената, с него си отива и планът на Ломбар Хист да се изкачи от директорското място на Апарата до трона на Императора.)

Благодарение на този мой безценен принос бях заклет за член на организацията и „Мис Мир“ сложи на гърдите ми невидима татуировка като „шпеонин“ на фамилията Роксентър – така тя хитро кодира думата, за да не я разбере никой. Чудесно момиче.

Бери ме посвети във връзките с обществеността. За да спре Хелър, той нае Медисън, познат и като Чуруликащото Куку.

Хелър бе донесъл малък волтариански преобразовател на елементи, който беше в състояние да произвежда гориво от едва ли не всякакви материали. Искаше да го демонстрира в своя „Кадилак“ в състезание за издръжливост с хиляда обиколки на пистата в Сприйпорт. Е, и Чуруликацията Дж. се залови за работа.

Медисън създаде двойник на Хелър и го нарече Гениалното хлапе и докато Хелър се подготвяше за състезанието, Чуруликацията Дж. пускаше една подир друга истории по първите страници на вестниците, в които фалшивото Гениално хлапе предизвикваше всички пилоти по света. Пробута Хлапето в телевизионни шоуупрограми, където то се нахвърляше срещу петролните компании. Поставяше рекламни табла, самолети изписваха съобщения по небето, препълваше новините по радиостанциите. Рекламната лавина за състезанието беше най-грандиозното нещо, случвало се в масмедията от цели епохи насам.

Хелър не можеше да проумее защо всички вестници, радиостанции и телевизии твърдяха, че са взели интервюта от него. А той си работеше по своя „Кади“. Отгоре на всичкото с щръкналата си челюст, стърчащите зъби и очилата това Гениално хлапе дори не напомняше за Хелър!

Твърде малко знаеше той за правилата във връзките с обществеността! Медисън не се нуждаеше от неговото съгласие. И истината нямаше нищо общо с това. Стандартът, по който Медисън работеше, гласеше: „Прави онова, с което ще се наместиш на първа страница“. Затова

просто съчиняваше и фабрикуваше историйките си една след друга, а Хелър свиваше рамене и продължаваше да работи в своя гараж до Сприйпорт.

Той нямаше дори нищожен шанс. Първо, Медисън промени състезанието в „Съчетано отстраняване с тест за издръжливост“, в което дузина и половина пилоти-убийци жадуваха кръвта на Хелър. Второ, още доста по-рано Ломбар бе уредил да повредят волтарианския преобразовател на елементи, който Хелър използваше вместо карбуратор. Оставаха му броени часове работа, твърде малко, за да завърши Хелър състезанието.

Но за да съм твърдо уверен, че ще бъде спрял, последвах съвета на преподавателите си от Апарата: ако искаш работата да бъде свършена както трябва, повери я на някой друг.

Наех двама снайперисти, въоръжих ги с пушки със заглушители и телескопични прицели и ги облякох в бяло, за да се слоят със снега, който неспирно валеше вече три дни. Наех микробус с чудесно отопление, намерих си добро място на хълмче с изглед към пистата Сприйпорт на Лонг Айлънд, нагласих звънеца на екрана за Хелър, за да ме събуди, когато и той стане от сън, и се настаних удобно за през нощта.

Ако „колите-бомби“ не успееш да го спрат, щеше да успее куршум „0.30-06 Ускорител“, излитащ от цевта с 1224 метра в секунда.

Легнах си с усмивка на уста.

Хелър беше обречен!

Първа глава

Сигналът от наблюдателния екран на Хелър ме събуди. Още нямаше и четири сутринта! Сигурно беше твърде изнервен дори и за този съдбовен съботен ден, за да се вдигне толкова рано. После се сетих, че магистралите към пистата на Сприйпорт ще бъдат претъпкани от тълпи, снегорини и коли. Хелър искаше да ги изпревари.

Бях прекарал нощта в колата, спрях я на хълм с изглед към пистата. Въпреки вцепеняващия мраз навън отоплението поддържаше уютна температура във фургона отзад. Извадих екрана, за да видя какви ги върши Хелър. Благодарение на волтарианската технология, „бръмбарчетата“, имплантирани до неговите очни и слухови нерви, предаваха при всякаква температура.

Намираше се в стая на мотел. И понеже си беше Джетеро Хелър,

изми си зъбите с въртящата се четка и се облече много спретнато в червен, топъл състезателен екип. Подреди си инструментите. После надяна на лицето си противоснежна маска и излезе. Навън бушуваше виелица. Едва се виждаше на десетина метра в светлините на паркинга пред мотела.

Явно пренасяше всичко необходимо в кабината на своя полуприцеп, защото на „петото колело“ нямаше прикачено ремарке. Огромното метално туловище на влекача си стоеше безгрижно, грамадните тръби на ауспуха стърчаха отзад като фабрични комини. Името на фирмата отпред гласеше „Питърбилт“. От размерите на кабината се досетих, че беше от онези страховити дизелови машини с петстотин коня в двигателя, които понякога също участваха в състезания. Но след малко отхвърлих хрумването си, че този ден щеше да се състезава с камиона. Нямаше да му разрешат.

Той обиколи машината. На всяко от десетте великански колела имаше тежки вериги. Щеше да се нуждае от тях, защото снегът натрупваше и се носеше в мрака.

Покачи се на стъпалото върху горивния резервоар, после на още по-висока стъпенка и отключи вратата. Щом я отвори и кабината се освети, аз се изумих – вътре приличаше на флотски кораб! Цялата тапицирана, невероятно хромирана, дори имаше стерео!

Пъхна ключа и натисна бутона на стартера. Двигателят се събуди с рев. Намали оборотите, включи отоплението и системата за топене на леда по стъклата.

Вдигна едната седалка и измъкна средно голям чук с кръгла глава. Слезе от кабината, мина отпред при фаровете и внимателно разчупи ледените пластове по тях. После хвърли чука обратно под седалката, хлопна вратата и заприпка пеша към крайпътно кафене, помислих, че оставя дизела да загрее. Влезе и изтупа снега от краката си, тогава видях, че носи бейзболните си обувки с шипове. Сигурно очакваше неприятности.

В кафенето нямаше много хора, той бързо получи омлета с шунка и кафето си. Освен това купи грамадна кесия с хамбургери и цял галон кафе в термос с кранче. Никой не му обърна внимание, макар че разговорът като че се въртеше около състезанието и няколко пъти споменаха Гениалното хлапе.

Когато си плащаше сметката, касиерката го попита:

– Как мислиш, Хлапето ще спечели ли?

– Силно се надявам на това – отвърна Хелър.

Притича обратно до влекача, издърпа се горе и потегли. Без

ремаркетото отзад колосалният „Питърбилт“ мачкаше преспите, сякаш бяха едното нищо. Подмина снегорин по пътя.

Влекачът вече пътуваше по второкласни шосета и аз разбрах, че мотелът е още по на изток от Сприйпорт. При едно моментно затишие в бурята можах да видя, че автострадите между Ню Йорк и пистата бяха претъпкани, поддържаха ги отворени с усилията на всички снегорини в Лонг Айленд, поне според мен. Явно жителите на Ню Йорк смятаха, че надпреварата си струваше едно замръзване до смърт. Още доста часове щеше да бъде тъмно, ала хората прииждаха.

Но където караше Хелър, нямаше никой. Неговият гараж беше от-татък Сприйпорт, където започваха парковете за отдих. Скоро гаражите изникнаха пред него в светлината на фаровете, смъртно различни в гъс-то стелещия се сняг.

Много преди да стигне дотам, Хелър зави със своя „Питърбилт“. Свали стъклото от своята страна и потегли на задна към гаража, където от предишни наблюдения знаех, че държи ремаркетото с онзи „Кади“ в него.

Наведе се навън, загледан зад себе си. Стигна на два-три метра от вдигащата се нагоре метална врата, оставяше си място да я отвори.

Внезапно неясно движение привлече погледа му. Рязко се дръпна навътре в кабината.

Висока кльощава фигура в тежък анорак с цвят хаки скочи към стъпалото върху резервоара, хвърли се към горната стъпенка и пхна в лицето на Хелър дулото на оръжие!

Имаше още звуци. Вдясно от Хелър! Някой драскаше по другата врата!

После всичко стана толкова бързо, че едва успях да следя събитията. Хелър май се пресегна настрани за чука под седалката.

Лявата му ръка се стрелна нагоре и удари китката, държаща пистолета, който изхвърча от плетената ръкавица.

Кръглата глава на чука профуча заедно с дясната ръка на Хелър и се заби в черепа на нападателя!

Другата врата тъкмо се отваряше. Хелър пусна спирачката. Задни-цата на влекача се блъсна с трясък във вратата на гаража.

Вратата на кабината рязко се затвори и приклеши ръката на другия нападател.

Кракът на Хелър удари като мълния и отвори широко вратата.

Вторият мъж литна и се стовари по гръб на земята.

Хелър дръпна ръчната спирачка. Затършува по пода на кабината.

Намери големия револвер на първия.

И излетя с плонж от кабината!

Претърколи се по снега.

Вторият мъж бе станал и бягаше. Хелър дръпна петлето на ударника. Частите на револвера като че се бяха слепнали от студа.

Вторият мъж, който едва се различаваше в лъчите на фаровете през трупацияния сняг, се обърна на бегом и стреля назад.

Хелър не можеше да накара своето оръжие да стреля. Беше засебло от студа. Другият изчезна. Хелър захвърли безполезния револвер.

Обърна се към влекача. Беше плътно притиснат към вдигащата се врата на гаража. Двигателят работеше на празни обороти. Спирачките държаха здраво. Вратата, която се повдигаше отдолу, беше непоклатимо заклещена на мястото си.

Хелър огледа другите врати на редицата гаражи. Снегът бе навял големи преспи пред тях. Но пред тази нямаше сняг.

Очите му се впериха в единственото прозорче горе на вратата, широко двайсетина сантиметра.

Върна се, където лежеше първият нападнал го мъж. Онзи тип беше много мъртъв. С хлътнал навътре череп. Под качулката на зимния анорак носеше шапка. Хелър я смъкна от главата на трупа. Скочи в кабината и взе пръчка за мерене нивото на горивото. Сложи шапката върху нея и вдигна пръчката пред прозорчето.

БУМ!

Стъклото се пръсна. Шапката отлетя нанякъде.

Писък на рикоширал куршум, потънал в нощта.

Изстрелът прозвуча твърде глухо, дойде от вътрешността на гаража, където бяха ремаркетото и „Кадилакът“. Прозорчето се намираще твърде високо, за да се настани там снайпер.

Хелър изтича до една работилница наблизо и дръпна нагоре вратата ѝ. Вътре не се виждаше ясно. Той не включи осветлението. Наоколо имаше сандъци с инструменти. Отвори един. Сложи си азбестови ръкавици и взе голяма резачка.

Втурна се обратно към влекача. От гаража глухо гръмнаха още два изстрела. Онези се опитваха някак да отворят вратата със стрелба.

Двойният ауспук стърчеше над кабината в нощта. Хелър прерязва прикрепящите скоби на едната тръба с две бързи движения на инструмента.

Сграбчи тръбата с две ръце. Хромираната извивка долу подаде лесно.

Дръпаше тръбата назад и още назад, напъха края ѝ през прозорчето!

БУМ!

Глухият изстрел отвътре се опитваше да избие тръбата.

Хелър заклеши бълващия дим ауспук.

Скочи в кабината и пришпори двигателя!

Пълнеше гаража с отработени дизелови газове. С въглероден окис.

БУМ!

Още един приглушен изстрел отвътре.

Тръбата си стоеше на мястото.

Хелър се смъкна от кабината. Сваляше червения си анорак.

Смъкна анорака цвят хаки от мъртвеца и с усилие напъха трупа в червения.

Извлече тялото откъм дясната страна на кабината, малко по-надалече. Точно на границата между светлината от фаровете и мрака. Остави го с лицето надолу в плитка пряспа и с ритници нахвърля малко сняг върху краката.

Вслушваше се напрегнато. През шума на „Питърбилт“ се дочуваше далечният звук на друг двигател.

Хелър се скри пак в работилницата. Свали от закачалката бяло яке и го облеche.

Голям микробус се показва през снега пред фаровете на камиона, движеше се бързо. Шофортът сигурно рязко натисна спирачките, защото въпреки веригите колата поднесе и фаровете ѝ осветиха „Питърбилт“ отляво, встрани от работилницата.

Отзад изскочиха трима мъже с едрокалибрени пушки. Хвърлиха се на земята, за да се прикрият.

От седалката до шофьора един мъж бързо излезе и се прикри зад микробуса.

После смъкналият се надолу шофьор предпазливо надигна глава към стъклото на прозореца. Дръпна ръчната спирачка и отвори вратата.

– По дяволите – промърмори, когато излезе. – Ей, „бибипнат“¹ тъпак такъв, значи си го гръмнал!

Сочеше тялото в снега, вече скрито изцяло, без да се смята гърбът на червения анорак.

Другите се показаха иззад прикритията си.

– А къде е Бени? – попита единият, напрегнал очи да види нещо отвъд светлините на „Питърбилт“.

– Трябва да е възнал – каза друг, сякаш да го оправдае. – Тоя

„бибип“ изхвърча от кабината като една „бибипната“ ракета!
Всички се скупчиха над червения анорак.
Дочух съвсем тихо дрънчене близо до Хелър.
Един от мъжете, с пушка в ръце, обърна трупа с обувката си.
Някой изрече стреснато:
– Ама това не е Бени!
Ръката на Хелър се стрелна неясно пред очите ми.
Нещо изсвистя през въздуха.
Въртеше се.
Прасна мъжа с пушката право в лицето!
Хелър погледна надолу. Държеше сума ти гаечни ключове. Сграбчи един, дълъг трийсетина сантиметра.
Хвърли го.
Смъртоносната стомана изфуча.
Един от мъжете го забеляза и вдигна ръка да се предпази. От покритата с ръкавица длан шурна кръв.
Още веднъж нещо блесна.
Поредният гаечен ключ. Мъжът се просна.
Друг опита да зареди едрокалибрена пушка, за да стреля по тъмния гараж. Размазано колело стомана литна към него. Челото му се пръсна!
Един пък тръгна да бяга. Ръката на Хелър се стрелна. Въртящият се снаряд разсече качулката на анорака и отнесе половината глава.
Последният успя да се добере до микробуса. Мъчеше се да отвори вратата, но се подхлъзна.
Хелър със скок се втурна напред. Хвърли гаечен ключ на бегом. Смаза китката на шофьора.
След миг го връхлетя. Мъжът опита да го удари със здравата си

1. Гласодиктописецът, с който първоначално е написано всичко това, гласописецът на някой си Монте Пенуел, използван за направата на достоверно копие, и моя милост, превел настоящото на езика, на който го четете, сме всички членове на Машинната лига за чистота на превода. Едно от правилата ѝ гласи: „Поради изключителната чувствителност и крехката уязвимост на машините, и за да бъдат предотвратени къси съединения, задължително е роботомозъците в подобни машини, ако чуят псувни или мръсни думи, да ги заместват със звука или думата «бибип». Никоя машина, дори да я блъскат с юмрук, не може да възпроизвежда псувни и мръсотии по друг начин, освен с «бибип», и ако продължават усилията да бъде принудена да прави нещо различно от това, тя има право да се престори на повредена. Това постановление е наложително поради внедрената във всички машини мисия да опазват биологическите системи от самите тях.“ Волтарианският преводач.

ръка. Хелър стовари тежък ключ върху черепа му. Пръсна се като зряла диня!

След това се чуваше само шепотът на падащия сняг.

Хелър надникна отзад в микробуса. Никой. Отиде до пътя и се заслуша. Нищо.

Огледа телата в снега. Бяха шест заедно с Бени. Обиколи ги един по един, риташе оръжията им настрани, проверяваше. Всички бяха много мъртви.

Стигна до вратата на гаража, допря ухо и се послуша. Ритна я два три пъти. Нищо не се случи.

Намали оборотите на „Питърбилт“, подкара го малко напред и пак дръпна ръчната спирачка. Отново си сложи азбестовите ръкавици и вдигна тръбата на ауспуха на мястото ѝ, закрепил я с парче тел.

Върна се при вратата и се заслуша. Нищо. Застана до бравата. Всъщност не беше заключено. Дръпна резето и бутна вратата нагоре, като в същия миг отскочи настрани.

Облаци отработени газове от дизела блъвнаха отвътре. Макар и да не стигнаха до него, той размаха ръка пред лицето си. Не виждаше добре в мрака вътре. Включи задните сигнални светлини на влекача.

Там лежаха четирима мъртви мъже!

С посинели лица, освен розовите петънца по бузите им.

Вятърът налиташе и навяваше сняг в гаража. Хелър пристъпи понаблизо до мъжете. Бяха много мъртви.

Вдигна намотките въже, които те бяха донесли. Единият имаше интересно оръжие – въздушна пушка с инжекционни стрелички.

Хелър провери за бомби ремаркетото и „Кадилака“. Не откри нищо.

Излезе. Валеше още по-плътено, беше съвсем тъмно. Погледна си часовника. Едва 5 и 20 сутринта.

Втора глава

Хелър се разбърза.

Свали червения анорак от покойния Бени. Провери за кръв по него, нищо не видя и го захвърли в кабината. Обиколи навсякъде и си прибра гаечните ключове. Увери се, че ги е събрал всичките. После ги почисти и ги сложи по кутиите им в работилницата.

След това се зае да извличва трупове до микробуса. Нахвърля задушните с въглероден окис отзад, вмъкна се под колата и проби с

отвертка дупка в заглушителя на ауспуха.

Двамата с най-очевидни рани по лицата сложи на пътническите седалки в кабината. Другите четирима набути отзад.

Събра всички оръжия и принадлежности – получи се доста внушителна купчина, и ги метна отзад при труповете.

След това се увери, че не е оставил наоколо никакви улики.

Постоя замислен замалко. Отиде в работилницата и намери черен пластмасов чувал за отпадъци. Върна се при микробуса и започна да прибира всички документи, портфейли и какво ли още не от труповете. Беше гадно занимание, макар че кръвта отдавна бе замръзнала. Пусна всичко в чувала и го метна в кабината на „Питърбилт“.

Върна се в работилницата, взе някакви топчета и три туби, пълни догоре с бензин, които сложи отзад в микробуса.

Пак огледа околността. Отиде да вземе ботуши за сняг и ги намъкна върху бейзболните си шпайкове.

Качи се в микробуса и го подкара.

Снегът валеше толкова гъсто, че ми беше трудно да видя накъде се е запътил. Но той явно знаеше. Храсталаците все по-плътнo обграждаха пътя. Доста време мина. Най-после спря колата и излезе.

Отдясно имаше маса за пикник. Той тръгна напред. Застана на ръба на урва. Мрачно дефиле зееше точно до полянката за пикник. Очевидно се намираще в област на парка близо до морето, твърде безлюдна сред урвите и дюните.

Качи се отзад в микробуса. Отвори трите бензинови туби. Погледна си часовника. Във всяка туба пусна по едно топче, после им сложи капачките.

Аха! Досетих се. Това бяха волтариански експлозивни детонатори с определено време за разтваряне.

Качи се в микробуса, включи на скорост и го подкара към ръба на пропастта.

Изскочи от колата, а тя продължи напред.

Плъзна се над ръба и изчезна в мрака и виелицата. От чернилката долу долетя тъп удар и трополене на камъни. Двигателят спря.

Хелър затича с крачки, които сякаш поглъщаха разстоянието. Снегът валеше толкова плътнo и беше така тъмно, че аз щях да се загубя след броени секунди. Но не се надявах и той да се загуби. Не и Хелър с неговия подобен на компас мозък.

Измина доста път. Накара часовника си да покаже за миг часа. Почти още малко и се огледа назад.

Съвсем блед зеленикав проблясък, едва забележим в тази вихрушка. После слабо БУУМ!

Три секунди, значи на три пети от милията от него.

Но няма той коленичи в снега? Говореше на волтариански.

– О, Боже на пътниците, благодаря за милостта ти днес! Зная, че така изпитваш душите на космонавтите, за да ги направиш по-достойни за бъдещия живот. Но, о, Боже на пътниците, трябваше ли да правиш жителите на тази планета толкова озлобени срещу усилието ми да кацна и да им помогна? Ако питаш мен, на Блито-3 малко си се престарал. Слава на всички вас!

Премина на английски.

– Прости ми, Иисусе Христе, че затрих неколцина от твоите хора. Като си помисля, май не им оставих време да си обърнат и другата буза. Моля те, приеми тези души от погребалния им огън и смекчи сърцето си, за да не им въздадеш повече, отколкото са заслужили. Амин.

Изправи се.

Включи джобно фенерче. Тънък лъч проби въртящия се във вятъра сняг. Отпечатъците от стъпките му се запълваха толкова бързо, че щяха да се заличат след някакви си минути. Доволен, той изключи фенерчето и тръгна бързешком. Аха, най-после можех да видя поне нещо. И да чуя. Светлините на влекача и шума на двигателя му.

Той позабави крачка и го обиколи отдалеч, движеше се съвсем тихо и оглеждаше дали има още нежелани гости. Успокои се и тръгна натам.

Трета глава

Реещите се снежинки, синкави пред фаровете на влекача, образуваха пелена, люлееща се насам-натам, подхвърляна от повеите на вятъра. Хапещият студ превръщаше дишането му в облачета около маската на лицето му.

Пак се взря в часовника си. Проблесна 6 и 15 сутринта.

Хелър припряно се хвана на работа.

Изрови отнякъде полупрозрачно сребристо пластмасово покривало за кола и го метна върху „Кадилака“. Взе пулверизатор за боя от ремаркетото и от двете страни на покривалото напръска много бързо и много умело с големи букви надпис „САМОУБИЕЦЪТ РОУДС“.

Бях озадачен. В копие от стартовия лист, с което разполагах, нямаше такъв състезател.

Насочи пламъка на горелка към покритата със сняг земя и я превърна в кал. Сетне плясна резултата от труда си върху номерата на влекача и ремаркетото, където той замръзна мигновено. Вече беше невъзможно да ги разчете човек!

Не бях се сетил, че е взел „Питърбилт“ под наем, докато той не се обърна към табелката на вратата – „Коли под наем при Големия Мъжга, Камион 89“. Хелър хвърли малко кална вода отгоре ѝ и като със замзка залепи буца сняг. По същия начин прикри табелата и номера на ремаркетото. След това разтопи още вода с горелката, разбърка сапун в нея и намаза предното и страничните стъкла на кабината така, че станяха полупрозрачни, освен две малки дупки и мястото в обсега на чистачката. Искаше да не го познаят!

Влезе, даде на заден и вкара теглича на влекача в отвора отпред на ремаркетото, той издрънча и се плъзна на мястото си. Слезе от кабината и зацепи свързката с голям болт. Включи електроинсталацията на ремаркетото към влекача и габаритите отзад светнаха. Свърза и заключи въздухопроводите. Отново провери как е блокиран горе „Кадилакът“.

Изкара полуприцепа от гаража, няколко пъти потегли напред и назад, за да се увери, че пневматичните спирачки работят.

После се разтича наоколо, заключи навсякъде и сложи почти невидима нишка на всяка врата. Учеше се, но дори и сега не беше достатъчно подозрителен по душа, за да стане добър шпионин. Трябваше да направи това, преди да се промъкнат онези горили! Истинският шпионин трябва да бъде неизлечим параноик през цялото време. В шпионажа безумието е задължително. Разбира се, Хелър си беше смахнат, но не в правилната посока.

Грамадният полуприцеп си разораваше път през снега. Хелър излезе на по-голямо шосе и макар наскоро снегът по него да бе различван, пак бе навяло десетина сантиметра. Но в момента не валеше.

Вече се движеше с гъмжилото откъм Ню Йорк и скоростта му спадна значително. Коли, натъпкани с хора, хора, напъхани в одеяла и палта, всички забързани, за да си намерят място за паркиране или за сядане на голямата надпревара.

Хелър изкачи лек наклон. Оттам пистата се виждаше ясно. Погледна малко по-нататък, търсеше нещо през дупките за надничане в предното стъкло. Накрая съсредоточи погледа си върху Бокс 1. Можеше да го види през един далечен отворен портал. Хелър отби встрани от пътя и спря стотици метри преди мястото, накъдето би трябвало да се е насочил.

Остави дизела на празни обороти. Безкрайни тълпи от коли и хора минаваха по шосето вляво от него. Отпред голямо табло гласеше ПАРКИНГ 20 ДОЛАРА, имаше и насочваща стрелка.

Чудех се защо ли така се спотайваше. А точно това правеше. Никои не би разпознал „Кадилака“ или видял кой седи в кабината. Сигурно подозираше, че някой е по петите му.

Взе си хамбургер от кесията и го пхна в миниатюрната микровълнова печка отпред на таблото. След малко го извади затоплен. Погледна го. Не виждах нищо нередно в хамбургера, но Хелър дръпна ръка от устата си. Стори ми се разстроен.

Гледаше Бокс 1 през прозрачното петно в стъклото. Завъртя се и огледа осветените трибуни за зрителите, после и въодушевената тълпа, напираша вляво от „Питърбилт“. Като че се опитваше да проумее нещо. Явно се тревожеше.

Е, ако си мислеше, че в програмата на това състезание се е промъкнало и нещо необичайно, повярвайте ми – прав беше!

Остави хамбургера на седалката и взе чувала с документите за самоличност. Повечето имена бяха италиански – Чечино, Фиутаре, Рапигоре, Лачо, Симиотаре, Ладро, Первертире и Серпенте. Само един не беше италианец – казваше се Бени Хайст. Странно, но всеки от тях бе претенждал валиден задграничен паспорт и всеки бе разполагал с по пет хиляди долара в налични освен Бени Хайст, който имаше петдесет и пет хиляди! Та в тези портфейли имаше сто хилядарки плюс дребни банкноти!

Хелър се върна на документите на Бени Хайст. Каза:

– Бени, могъл си да ме застреляш, както доближавах с камиона. Или оръжието ти е засякло, или пък нещо друго е станало. Какво бяхте намислили да направите и защо? И какво общо има това със състезанието?

Пусна всичко в боклукчийския чувал и го напъха под седалката. Не си изяде хамбургера.

Тъкмо минаваше седем сутринта. Възбудените тълпи ставаха все по-многобройни. Още беше тъмно. И отново завала.

Хелър затвори очи. Може би си почиваше. Казах си, че тази почивка ще му бъде много нужна, дори преди да е свършил денят. Още не се бях заел с него както трябва!

Четвърта глава

В седем и половина Хелър включи радиото:

„... тълпите. От Манхатън, от Куинс, от Бруклин и дори чак от Ню Джърси те се стичат за състезанието. 495-о шосе е задръстено, федерална магистрала 25 е претъпкана, а 27-ма е гъчкана с коли и автобуси. Незнайно как поддържат отворена претоварената автострада «Сънрайз».

Въпреки бурята армейците докараха по въздуха снегорини чак от Блуминдейл. Но колкото и бързо да почистват пътищата, снегът пак натрупва.

Неколцина от пилотите и техните екипи вече са тук. Още не се е мяркал този идол на Америка – Гениалното хлапе. Неговата кола ще има номер 1. За екипа му е определен Бокс 1.

Аха, ето го и Джеб Тошуа. Той е на 101 години. Джеб, как ти се струва тази снежна буря?

– Ами к'во да ти кажа бе, Джери, май не помня да е вилняла толкова лошо чак от шейсе и пета, да не беше пък седемдесе и пета? Не бе, може да е било през осемдесе и втора. Я да видим сега, затри ми се котката...

– Благодаря ти, Джеб – припряно го прекъсна спортният коментатор. – Доста парици са заложени не само на състезанието, но и на времето: дали ще вали, когато дадат стартовия сигнал?

Ей, ето го и Браг Убиеца, най-добрия пилот на отстраняване в Джорджия. Убиец, какво имаш да ни кажеш за това състезание?

– Ама това жури е най-побърканото, откак има състезания с коли. Вали сняг, обаче тия «бибипати» типове от журито не щат да променят правилата и да ни позволят да сложим вериги и шипове. Тия «бибипици»...

– Благодаря, Убиецо Браг. А тълпите все прииждат. Ей там има един автобус, препълнен от Маршируващия девически оркестър на гимназията «Джаксън». Ами че те имали много девичи...“

Осем часът. Снегът бе поотслабнал. Стана по-светло. Ясно различавах от своя хълм нахлуващото към пистата човешко гъмжило. Изсипващото се от вагоните на метрото множество пристигаше до крайната цел с автобуси. Снегорините пръскаха бели гейзери встрани от пътищата. Един работеше по почистването на самата писта.

Осем и половина. Нова, зловеща стена от сиво-черни облаци напираше насам. Започна да вали двойно по-упорито отпреди.

Радиото не млъкваше:

„Според местните метеоролози, чиито прогнози научавате благодарение на Търговската камара на Флорида, днес тук действат два атмосферни фронта. Единият е леденостуден и напират откъм Манхатън с температури под минус десет градуса. Другият се сражава срещу него с плътен снеговалеж, изтласкван на север от горещите знойни ветрове на Маями Бийч, Флорида. Сега в Хиалеа е прекрасно тропическо утро с температури осемдесет и два градуса по Фаренхайт, там най-хубавите момичета на Флорида ще гледат надбягването на чистокръвни кучета. Двата вкопчили се атмосферни фронта се блъскат над Сприйпорт в Лонг Айленд. Ще прекъснем за рекламата на «Тропически въздушни линии»...“

Каквито и лъжи да разправяха жителите на Флорида за тамошното време, те само подчертаваха жестокостта на ставащото тук. Пелени от бял сняг се стелеха върху напълно замръзналата околност. Движението по пътищата го превръщаше в каша, незабавно втвърдяваща се в мръсен лед. Когато подадох от прозореца на колата носа си и бинокъла, те не закъснях да замръзнат. Търсех своите снайперисти. От тази височина би трябвало да ги забележа. Но снежната завеса скриваше всичко.

Тълпите не се насочваха към Флорида. Увити така, че приличаха на подвижни планини, те се скупчваха тук, в Сприйпорт, за да гледат състезанието на Гениалното хлапе.

Хелър се опитваше да види Бокс 1. Дори прозорчето в покритото със сняг предно стъкло се заледяваше и той бе принуден постоянно да нагрява стъклото отвътре, за да вижда поне нещо.

Полека приближаваше девет. Радиото бърбореше:

„... а идват още хора. Никаква вест за Гениалното хлапе досега. Другите пилоти имаха среща с официалните лица. А, ето го Чука Малон. Чук, как мина срещата?“

– Господ да го убие, ама той сняг ту ще спира, ту ще почва целия ден. Не можеш да поддържаш чиста тая «бибипната» писта. Нужни са ни вериги и шипове, за да има състезание. А ония проклетци от Бога чиновници не щат да отменят правилата. Никакво състезание няма да има!“

Зазвучаха високоговорителите пред трибуните:

„Дами и господа, за съжаление принудени сме да съобщим, че пилотите отказаха да се състезават без вериги и шипове. Журито няма да промени правилата на...“

Ревяща вълна от гняв се разнесе по откритата местност. Десет хиляди души виеха от ярост. Побесняха!

Пак високоговорителите:

„Дами и господа, умоляваме ви да запазите спокойствие. Моля ви, успокойте се, дами и господа...“

Ръмжене, шум от чупене.

И забързан усилен глас:

„Само преди минута журито постигна съгласие за ново решение. Ще отменят всякакви правила относно веригите, шиповете и гумите! Състезание ще има!“

Хелър промърмори:

– Точно това чаках.

За миг снегът поспря. През наблюдателната си дупка Хелър гледаше как два огромни пикапа минаха през портала. Завиха и спряха до Бокс 1. И на двата имаше надписи:

ГАРАЖ „ДЖИФИ-СПИФИ“, НЮАРК, Н. ДЖ.

От пикапите наизскачаха много мъже.

Чувствах се, сякаш ми потънаха гемииите. Хората на Майк Мутационне сяха да бъдат негов екип в бокса! Какво ли още имаше да става?

Хелър се пресегна и взе пилотска каска. Спусна затъмнения предпазник, покриващ цялото лице. Включи полуприцепа на скорост и запълзя бавно покрай претъркания път, за да се промуши до портала.

При будката на пазача той спусна стъклото на прозореца. Държеше карта от NASCAR и десетдоларова банкнота. Човекът от охраната рязко си пое дъх. Хелър бързо каза:

– Недей да викаш кой е дошъл.

Пазачът си затвори устата, взе банкнотата и Хелър влезе. Спря до Бокс 1.

Майк отвори вратата.

– Адски бързахме, Хлапе, обаче сколасахме. От три ноци не сме спирали работата. И ти събрах страхотен екип за бокса.

Хелър подаде на Майк боклукчийския чувал.

– Майк, ще ми го скриеш ли това някъде?

Още едно разочарование за мен. Из главата ми се мотаеше идеята да се промъкна някак и да свия онзи чувал. Сега нямаше как да разбере къде е! Но какво беше това?

Групата на Майк разговарваше огромни резервоари с оксиацетилен и ги настаняваше върху подвижни подложки. Ама какво се канеха да правят тези? Да отворят най-производителната работилница за заварки в

света?

Имаше още нещо – когато Хелър оглеждаше всичко наоколо, по издутините под дебелиите им танкистки гащеризони познах, че всички от екипа бяха въоръжени!

Майк говореше на Хелър:

– Защо не позволи на фамилията да залага за тебе? Скъсахме се от бацкане по тия колела. Сега няма как да не спечелиш.

Махнаха покривалото от „Кадилака“. Виждаше се от трибуните. От гъмжилото се надигна приветствен рев.

Когато гласът му отново можеше да се чуе, Хелър каза:

– Ами всъщност не съм много сигурен, Майк. Това състезание е прекалено смахнато. Хайде да монтираме колелата.

Пак заваля, работата по разчистването отиваше нахалост. Екипът смъкна „Кадилака“ от ремаркетото. Избутах го в бокса. На колата личеше грамадна черна цифра 1, контурът беше подчертан със златно. Екипът закрепяше някакви ленти на мястото на махнатото предно стъкло.

Появиха се трима души от журито, увити чак до носовете.

– Закъсняхте – недоволно промърмори първият.

Хелър им каза:

– Моля ви да проверите, че вътре няма бензинов резервоар, нито под или встрани от колата, след което да удостоверите това.

Хора от екипа повдигнаха отрядно „Кадилака“ с хидравличен крик. Премръзналите инспектори направиха каквото ги бяха помолили.

После Хелър каза:

– Сега ви моля да проверите предния капак и плочата под двигателя и да удостоверите, че са запечатани. Моля и вие да сложите личните си печати.

Направиха и това. Изведнъж един от инспекторите възкликна:

– Ами тези колела!

Екипът беше свалил двете нормални колела от дясната страна, търкаляха към колата други. Имаха чудат вид. Целите сребристи. Приличаха на колела, но по тях личаха много дълбоки зигзагообразни улеи, навсякъде стърчаха гъсто разположени шипове.

Инспекторът тупна едното. Кухо дрънчене.

– Ей, та това не е каучук! Метал е.

– Това са вътрешно укрепени стоманени колела с ниско налягане – обясни Хелър. – А вие току-що се съгласихте да отмените всякакви правила за колелата.

Инспекторите май се успокоиха. Но не и аз, не си въобразявайте!

Тези колела не можеха да се спукат!

Я почакайте! Ами да, един куршум „0.30-06 Ускорител“ с начална скорост 1224 метра в секунда щеше да откъсне великолепно парче от такова колело и да наруши целия баланс. Значи всичко беше наред.

Екипът вече беше монтирал и четирите колела. Хелър приклепна поред до всяко. Забелязах, че над барабаните на спирачките имаше някакви дискове. Хелър свързваше проводник към двигателния сектор на колата и прикрепяше нещо като електрическа четка. Разбрах какво правеше. Неговият карбуратор май произвеждаше повече електричество, отколкото гориво. Хелър заземяваше автомобила през четирите метални колела, вместо да влачи метална лентичка по земята.

Инспекторите искаха да знаят дали в колелата има мотори. В такъв случай смятаха да забранят употребата им, защото се очакваше да са колела, а не двигатели.

– Само ги заземявам – каза Хелър. – Днес наоколо има доста електричество. Няма никакви мотори в колелата.

Значи всичко беше както трябва. Инспекторите имаха достатъчно ум в главите да не дразнят онази тълпа. Въпреки силния студ хората крещяха и виеха от кеф.

Снегът вече валеше пет пъти по-плътно отпреди. Току-що свършената от снегорините работа беше бързо заличена.

До старта оставаха двайсетина минути. Хелър се качи в кабината на „Питърбилт“. Съблече се и навлече дреха, която ми приличаше на изолиращ скафандър. Отгоре облече дебел състезателен гащеризон от червена изкуствена кожа, който имаше и отопление. На краката си сложи обточени с кожа каучукови ботуши с грамадни метални пластини по подметките.

Внезапно разбрах, че надпреварите при ужасен студ не са нещо ново за него. Ами че космонавтите хвърчаха из пространството при температури, доближавачи абсолютната нула! Днешните минус десет градуса по Фаренхайт може би му се струваха доста топличко време!

На ръцете си сложи волтариански изолиращи ръкавици. После нахлупи на главата си червена състезателна каска с микрофон пред устата, явно имаше и радио. Спусна затъмнения предпазник.

Слезе от кабината и се вмъкна в „Кадилака“. Включи двигателя да загрее. По цялата редица боксове през снега се чуваше как пилотите-убийци загряваха моторите на колите. Шумът беше тътнещ и заплашителен. Валеше още по-силно.

Хелър закопча колана, провери бързото освобождаване и пак го

закопча. Хората от екипа в бокса правеха своите последни проверки.

Хелър заговори в микрофона:

– Там ли си, Фенси-Денси?

В слушалките се обади нечий глас:

– Там съм.

Чакай, чакай. Кой е пък този Фенси-Денси? И къде беше това „там“?

Помислих, че проверява как работи радиовръзката с екипа в бокса.

Съдията с флагчето и стартиращата кола излязоха на пистата, мъчех се да стигнат до местата си.

Хелър увеличи оборотите на „Кадилака“.

– Като музика е – отбеляза застаналият до прозореца Майк.

Внезапно си спомних, че трябва да пусна секундомера си. В карбуратора на Хелър вече оставаха към пет часа работа. Но нямах намерение да чакам дотогава.

Някой даде сигнал. Хелър завъртя волана, за да излезе на стартовата площадка.

– Бай-бай, Хелър – казах аз.

О, как щях да се наслаждавам на провала на този „бибипец“! Неговия и на неговите смрадливи, снобски правила и обноски на Флотски офицер! Гнусната му популярност след малко щеше да се разсее като дим!

Пета глава

Внезапен порив на вятъра поразреди снега и тълпите видяха, че „Кадилакът“ е тръгнал към старта. Гръмотевичен рев от поздравя изригна над трибуните: „Гениалното хлапе!“, „Гениалното хлапе!“, „Ей го там!“, „Разкатай ги, Хлапе!“

Радиото:

„Кола номер 1, самото Гениално хлапе, се движи към мястото си на старта. Вижте я само тази прекрасна кола!“

И наистина, от удобното си място, дори през вилицата, можех да видя как на пистата проблясваше червено петно. Сигурно хората в бокса бяха почистили снега от колата в последния миг.

Включих своя малък преносим цветен телевизор. Да, една от камерите беше насочена право в него. Започнаха да показват и останалите. Колите-убийци, поне каквото се виждаше от тях под натрупания сняг,

бяха истински развалини – очукани обикновени автомобили без стъкла, подбрани тъкмо защото за нищо не ставаха. Трябваше да призная, че сред тях „Кадилакът“ изглеждаше като аристократ до пропаднали пияници.

Чука Малоун имаше нещо като високоговорител в черната си кола. Що за измишльотина беше това? Недорязана катафалка ли? Той се развика:

– Ей, „бибип“ такъв, открадна ми стартовото място! Когато се разпраща с тебе, няма да е останало достатъчно от колата ти, та да се завлечеш до моргата с нея!

Тълпата запищя и завика.

Хелър зави и се настани точно зад стартиращата кола и точно пред останалите състезатели. Щяха да обиколят пистата веднъж, преди да им дадат сигнал за началото.

Що за ужасна писта! Всички напъни на снегорините бяха отишли напразно. Двайсет сантиметра сняг покриваше асфалта. Налитаният вятър носеше още. Колелата прорязваха улеи и каквото се стопеше под тях, мигновено се превръщаше в лед.

Внезапно лъчите на едва надигналото се слънце пробиха под облаците. Още валеше!

Изведнъж радиото се обади:

„Десет часът е! Хем грее слънце, хем вали сняг. Всички залагания за времето се провалиха! Но ето ги, те се завъртяха по пистата, приближават трибуните. Стартерът се изтегля. Съдията размаха флагчето! ГЕНИАЛНОТО ХЛАПЕ ИЗХВЪРЧА КАТО СНАРЯД!“

Хелър беше натиснал газта докрай. „Кадилакът“ изскочи напред с мощно ръмжене.

Разтърсващият вой на другите коли се включи в шумотевицата. Моят екран и телевизорът едва не паднаха от поставките си заради усилващия се рев.

Хората по трибуните пощръкляха! Пищяха, развяваха одеяла, подканяха Хелър да кара още по-бързо.

Гласът на говорителя на пистата – изтънял, думите слети от бързане, сякаш сам той подкарваше колите – се надигна над грохота:

„Номер 1 вече направи половин обиколка. Другите се опитват да стопят разликата. Номер 2, Чука Малоун, го преследва плътно. Номер 12 току-що задмина номер 5. Номер 12 е Браг Убиеца. Той кара ошушкан до голи ламарини малък камион ГМС. Вижте го как пришпорва! Задмина Чука Малоун. Браг Убиеца предизвиква водача!“

Виждах това и от хълмчето. Хелър ускоряваше. Едва задържаше номер 12 вдясно от себе си.

Снегът хвърчеше нагоре от бясно въртящите се колела. Бели парцали влитаха през липсващите стъкла и се лепяха по пилотите. Продължаващият да вали сняг натрупваше по каската на Хелър.

Но той въпреки това виждаше ясно. Не можех да го проумея. После се сетих, че неговата каска сигурно има нагревател и предпазникът отпред е покрит с вещество, недопускащо задържането на вода. Ето, той вече си служеше с измама!

Убийците не се блъскаха един друг. Движеха се в разтеглена колона, опитваха да догонят водача. Разбрах, че бяха постигнали негласна уговорка помежду си – първо да докопат Гениалното хлапе!

О, колко съгласен бях с тях!

Хелър завърши първата обиколка. Успяваше да се задържи малко пред Убиеца Браг. Но не караше достатъчно бързо, за да стигне края на плътно наредената група противници.

С всички тези вериги и шипове по гумите колите не губеха сцепление с пистата. Ала направо я разкъсваха на парчета и след една обиколка вече се движеха по ледени ръбове. Започнаха да се плъзгат и тресат.

Стенещият вятър се понесе по пистата, разнасяше снежна пяна и покриваше ямите и неравностите.

Слънцето светеше все по-ярко. Снегът спря отведнъж.

Хелър трудно се задържаше зад последната кола от преследващата го глутница, но пред Браг Убиеца. Всъщност не караше с наистина висока скорост. Може би някакви си сто мили в час. Ниските краища на пистата все гледаха да хвърлят колите навън при завоите. Стържещ тътен, борба с волана, за да не излетят.

Колелата на Хелър обаче държаха здраво. Справяше се по-добре от другите. При влизане в завоите набиваше спирачки и веднага излизаше от тях с мощно ускорение.

Пет обиколки!

Това беше уреченият момент с моя първи снайперист. Вглеждах се напрегнато.

ДРЪН! Воланът подскочи в ръцете на Хелър! „Кадилакът“ веднага се разтресе.

Браг Убиеца профуча край него като изстрелян!

Хелър каза в микрофона:

– Фенси-Денси, току-що ми забиха един.

Глас в слушалките:

– Чатнах!

Пак Хелър:

– Бокс 1, влизам! Смяна на колело!

Мина бавно втората половина на обиколката и зави към боксовете.

Само за секунди хората от екипа вдигнаха колата настрани. Завъртяха се автоматични ключове. Изгърколиха друго колело. Майк каза до прозореца:

– Cristo! Давай по-леко! Имаме само четири резервни! – Сведе поглед към колелото, което махнаха. Приклезна. – Исусе, ами че това е дупка от куршум!

Един от съдиите удостовери, че не е имало зареждане с гориво. Дръпнаха криковете и колата подскочи. Съдията вдигна палец нагоре.

Хелър излезе с ускорение от бокса.

Сега глутницата се беше разпръснала. Един намисли да прави таран. Зелена кола. Врълхлетя към Хелър, който натисна спирачките, „Кадилакът“ се хлъзна встрани и избягна противника. Зелената кола пропусна целта.

Хелър започна да я заобикаля. По радиото викаха:

„Гениалното хлапе загуби позицията си на водач! Непредвидено спиране в бокса...“

Но аз леко се побърквах. Куршумът „0.30-06 Ускорител“ от пушка „Уедърби“ улучи точно и макар да не пръсна металната „гума“, както би се случило с нормална, все пак повреди едно колело, а при само четири резервни щяхме да успеем. Но КОЙ е Фенси-Денси и КЪДЕ е?

Шеста глава

Не валеше. Намръщеното слънце прозираше през млечнобялата пелена. Подадох се през страничния прозорец и затърсих надолу през бинокъла.

По склона бяха пръснати сгради, от всяка се виждаше пистата.

Моите двама снайперисти трябваше да се намират на покриви, отдалечени на около триста метра от най-близкия край на оградата. Единият трябваше да е малко вляво от мен, вторият – вдясно от него на друг покрив.

Ужасно трудно ми беше да ги различа. Носеха сливащи ги със снега наметала. Но техните пушки и телескопични прицели бяха достатъчно тъмни, за да се виждат.

Стой! Трети снайперист!

Настанил се на по-висок покрив, много по-близо до мен!

Стиснах здраво бинокъла. Бойна пушка М-1! Дълъг заглушител на цевта. Нямаше прицел! Лицето на стрелеца се завъртя малко към мен, когато захапа ръкавицата и измъкна пръстите на дясната си ръка от нея.

Бум-бум!

Затърсих трескаво около себе си. Нямах оръжие, с което да го гръмна!

Пак насочих бинокъла. Бум-бум отмени настрани радиостанцията си. Размърда рамене, както прави всеки добър стрелец, за да се настани удобно и да заеме по-устойчиво положение.

Припряно погледнах с бинокъла своя снайперист отляво. Бум-бум не би трябвало да го вижда толкова добре, колкото аз. Вероятно изстрелът бе разкрил позицията му на бившия морски пехотинец. И със заглушител се чува слаб звук, а моторите ревяха доста отдалече.

Моят снайперист отляво си имаше проблеми с пушката. Празната гилза не беше изхвърлена след изстрела. Гилзата на „Ускорител“ се подлага на твърде голям допълнителен натиск и може да се разшири. Или механизмът беше засякъл от студа. А вероятно тези пушки „Уедърби“ не бяха в най-доброто си състояние – намерих ги от трета ръка. Че и гилзите бяха втора употреба. Снайперистът се претърколи на хълбок и зачопли заседналата гилза с нож.

Креснах му мислено – ПРИКРИЙ СЕ!

Твърде късно!

Внезапно пълнителят на пушката му сякаш избухна!

Всичко стана толкова бързо, че едва схванах какво се случи.

Силата на удара върху пушката го дръпна право през ръба пред него!

Изгуби се от погледа ми, падна може би от трийсет метра на улицата!

Бум-бум се пресегна към радиостанцията си.

Бързо преместих бинокъла към другия си снайперист.

Беше забелязал!

А от своето място Бум-бум не видя втория снайперист.

Моят стрелец отдясно се премести. Внимателно се прицели в Бум-бум. И натисна спусъка.

Мигновено насочих бинокъла към Бум-бум. Бе паднал назад. Точен изстрел!

Бум-бум се плъзна по наклонения покрив. Снегът се срути в малка

лавина и Бум-бум изчезна.

Другият ми снайперист погледа известно време, после се извърна и вероятно защото се почувства твърде изложен на открито, припълзя на място, където не го виждах. Но скоро забелязах края на заглушителя да се подава иззад един комин, насочи се към пистата.

Благодаря ви, Богове, все още имах снайперист в действие! На Хелър не е било писано да победи!

Седма глава

Грохотът на двигателите тресеше заснежената околност, сливайки се с виковете и кръсъците на тълпата.

Петнадесет коли с тътен се носеха една след друга, скърцаха диво на завоите.

Възбуденият глас на спортния коментатор по радиото изреждаше техните маневри и позиции.

Снежен снаряд изхвъркна изпод поднесло колело на колата отпред и плясна Хелър по лицето. От полепналата мръсотия той престана да вижда каквото и да било. И като по чудо след миг всичко пред него се изясни. Хелър посегна и махна слой пластмасово фолио от предпазника на каската си. Сигурно бе изработен от безброй тънички слоеве отблъскваща водата пластмаса, които той можеше да обелва един по един. Още веднъж се прояви склонността му към измами! Та той имаше възможност да вижда размазаната от скоростта писта и поднасящите коли пред себе си!

Сега задминаваше останалите един подир друг! И всеки път се чуваше как гъмжилото зад спортния коментатор вие от удоволствие.

Радиото дърдореше:

„За онези, които ни слушат по-отскоро, напомням, че това състезание на дързостта, хитроумието и най-обикновеното гаднярско умение ще бъде решено от първия, който измине хиляда обиколки, и последния, който ще има възможност да извършва маневри на собствен ход. Наградният фонд от четвърт милион долара е разделен на две части – 125 000 за обиколките и 125 000 за последната кола в движение. За мен е напълно ясно, че тези демонични пилоти се стремят и към двете награди. За жалост все още няма смъртни случаи въпреки състоянието на пистата. Чуйте как ръмжат моторите! А дрънченето, което чувате, е от откъснали се вериги...“ Гласът му се удави в разбеснялата се тълпа.

„Гениалното хлапе току-що задмина Чука Малоун с една обиколка!“

Хелър ускори ревящата си кола поне до 120 мили в час, сега литна право през пръснатата се глутница съперници!

Един пилот завъртя волана в опит да го удари. Хелър настъпи педала на газта. Онзи не уцели.

Друга кола се стрелна странично, за да го джасне, докато се промъкваше в пролуката. Беше номер 9.

Не улучи!

Идващата отзад кола се завъртя и блъсна номер 9. И двете пробиха оградата. Облаци дим! И закъснял трясък от падането!

„Като гледам, номера 9 и 4 бяха дотук!“ крещеше радиото. „Какво чудесно сблъскване! Не, сгрешил съм. Номер 4, Смъртоносния Макджий, се размърда. Да, той се връща на пистата! Не, даде на задна, за да удари кола 9! Обаче се блъсна в линейка! Ето го, Макджий пак е на пистата! Отново се включи в надпреварата!“

Телевизионният екип припряно слизаше, за да покаже отблизо смачканите трупове. Репортерът говореше:

„Ето ни и нас, приятели. Канал «Шест и седем осми», който винаги си върши работата както трябва! Днес ви обещахме кръв, значи кръв ще ви показваме. А тук кръвта е навсякъде. Трима мъртви шофьори на линейки. Вижте я само тази кръв, приятели! Прекъсваме за реклама на «Чудните хавлии».“

Сега вече четиринадесет коли фучаха в колона по пистата. Размаханият жълт флаг ги принуди да намалят скоростта. Така успяха да се подредят.

А воланът пак подскочи в ръцете на Хелър!

Той се завъртя бясно, едва не удари кола номер 7. Поспря и зави, за да избегне удар отзад.

Изрече в микрофона:

– Фенси-Денси, има още един.

Никакъв отговор.

Хелър пак заговори:

– Фенси-Денси, моля те, обади се.

Никакъв отговор.

Ликуващо прегърнах сам себе си. Бизнесът вървеше като по вода!

Воланът на „Кадилака“ дрънчеше и се друсаше. Хелър заобиколи две коли и се шумгна в Бокс 1.

Автомобилът се наклони, когато екипът пхна крик под него.

– Cogliones!² – възкликна Майк. – Пак куршум!

Екипът монтира резервното колело. Съдията удостовери, че е няма-ло зареждане с бензин.

Множеството зад спортния коментатор пищеше: „Давай, Хлапе!“.

Говорителят на пистата каза:

„Сега Гениалното хлапе е доста назад. Два пъти спря в бокса. Съдията удостовери, че не е зареждал с бензин.“

Хелър още веднъж започна да си пробива път сред пръснатите по пистата коли. Сега май с още по-голямо настървение опитваха да го блъснат.

Той рязко изви волана, за да избегне номер 6, овладя колата си и започна бързо да ускорява по отсечката, която беше най-близо до мен.

Воланът пак подскочи в ръцете му!

На косям се размина с оградата. Опомни се, за да избяга с мъка от номер 11. Воланът на „Кадилака“ се тресеше над назъбените ледени ръбове.

Хелър викаше:

– Фенси-Денси, има още един!

Никакъв отговор.

Отклони колата към бокса.

– *Cogliones di Cristo!* – възкликна Майк. – Пак куршум! След това колело ти остава само едно резервно! Внимавай!

Камерите уловиха излизането на Хелър от бокса.

„Гениалното хлапе наистина загуби много. След трите спирания в бокса сега се влачи на опашката. Може да понавакса малко, когато другите коли започнат да се отбиват в боксовете за презареждане, но сега ще трябва да кара като бесен...“

За кой ли път заваля. По радиото говореха:

„Метеоролозите на Търговската камара във Флорида ви съобщават, че сте във вихъра на най-мръснишкото, най-гнуснишкото временце, каквото не ви е връхлитало доста отдавна. Ако не сте забелязали, ще ви кажа, че пак вали. Този следобед в Сприйпорт ще трупа сняг и още сняг. Всъщност снегът ще ви погребее за броени часове. Ако някой от вас оцелее след това състезание в Сприйпорт и спечели облог, втурвайте се към Флорида да похарчите всичко. Ние обичаме паричките, ще ви съдерем и кожата от гърбовете съвсем безболезнено.“

Не виждах пистата. Но продължавах да се прегръщам сам. Щом отmine тази виелица и се появи видимост, моят снайперист щеше да

превърне в боклук още едно колело. После още едно и Хелър е във от надпреварата! На „Кадилака“ вече му идваше много. Никога не би успял да продължи с разкъсани от куршуми колела.

Внезапно се обади нечий глас. В момента слушах три приемника. Не успях да се ориентирам откъде идваше.

От слушалките на Хелър!

– Извинявай, Висок Полет. Улучиха ми говорилката, а вторият ми отне доста време.

Беше Бум-бум!

Хелър попита:

– Ти добре ли си?

– Само синини, Висок Полет. Карай за победа!

– Разбрано, прието, съгласен, край! – каза Хелър и този път здраво притисна педала за газта.

Пистата направо зафуча под него!

Напразно погледът ми опитваше да проникне през бялата пелена наоколо. Някъде из вледенената околност и вторият ми снайперист лежеше мъртъв. И доколкото познавах италианците, е умрял от нож. Нищо не бих могъл да открия. Вероятно и никой друг нямаше нищо да научи!

Преживях няколко особено лоши минути. Ами ако някъде отвън Бум-бум се промъкваше към мен! Заключих сигурно вратите и извадих нож, какъвто използваша в Отдела на ножовете, да ми е подръка. Но после се сетих, че Бум-бум трябва да е в Бокс 1. Бил е принуден да отиде там, за да използва тяхната радиостанция за връзка с Хелър.

Да го „бибип“ този Бум-бум! „Бибип“, „бибип“ и пак „бибип“! Хелър имаше шанс да победи!

Осма глава

Снегът трупаше, а грохотът на състезанието не преставаше нито за миг.

Изтръпнал не само от студа, аз седях и гледах. Сега разполагах само с две възможности – Хелър да се блъсне някъде по хлъзгавата писта или карбураторът да го провали.

Вихрушката отслабваше и налиташе отново безброй пъти. Обиколките следваха една подир друга.

Телевизионният канал „Шест и седем осми“ работеше задъхано

като ревящите коли.

„Сигурен съм, че ще предизвикам тръпка на възбуда в нашите зрители, като им съобщя, че Гениалното хлапе, което на няколко пъти загуби позицията си на водач, сега си я възвърна. Условието на пистата вдъхват ужас. Аха, ето го и Джеб Тошуа. Той е на 101 години. Джеб, ти спомняш ли си някога да е имало толкова скапана писта?

– Май беше осемдесе и трета, когато ми изчезна котката...

– Благодаря ти, Джеб. Кола номер 7, това е Дъгън Камата, тъкмо влиза в бокса. Зарежда гориво... Не, отпива глътка уиски «Пийграмс». Вижте блаженството на лицето на Дъгън Камата, докато излива половин литър в гърлото си! Прекъсваме за няколко думи от нашия спонсор – уиски «Пийграмс!»

Квартет от момчета запя:

„Уиски, уиски, уиски ми дай!

Налей ми «Пийграмс» и с мен не си играй!»

На екрана пак се появи картина от състезанието.

„В момента Дъгън Камата излиза от бокса. Ето го, маха към камерата. Ей, той се изпречи точно на пътя на Гениалното хлапе! Но Хлапето наби спирачки и го заобиколи!

Номер 7 – това е Дъгън Камата, приятели – сега е... Не! Отскочи като билиардна топка от номер 8! Проби оградата! Дъгън литна във въздуха. Колата се преобръща! Пада на покрива си! Избухва в пламъци! Той е заклещен вътре! И също избухва в пламъци.

Сега отново ще ви покажем забавено тези кадри.“

Катастрофата мудно се точеше на екрана.

Чу се нисък стържещ глас:

„Махнете тези «бибипски» кадри или ви спираме кранчето от рекламите!»

Пред избухващия Дъгън на секундата блеснаха букви:

СИМУЛИРАН МОНТАЖ

Още една кола поднесе и се заби в преспите. Друга допълзя в своя бокс с гръмнал радиатор и прегрял двигател.

Сега само единадесет състезатели продължаваха. Времето полека пълзеше към три следобед. Хелър устремно летеше под възторжените кръсци от трибуните, колата му пръскаше снежни гейзери и се провираше ловко в пролуките между съперниците. Това ми се струваше безкрайно отвратително. Напрегнато се взирах в часовника си – според плана този карбуратор трябваше да се повреди съвсем скоро и с Хелър беше свършено.

Но през последния половин час той толкова очебийно увеличи преднината си, че някои от другите пилоти явно започваха да смятат състезанието за провал, ако не го изхвърлят.

И вместо да навъртат обиколки, някои сега маневрираха само и само да се врежат в Хелър, когато минава край тях.

Номер 10, Бенсън Блъскача, който караше орфан пикап „Интернешънъл“, причакваше в засада до близкия край на овалната писта. Разбирах, че се канеше да мине отвътре по завоя и да се забие като таран в Хелър.

„Кадилакът“ навлезе в завоя със скърцане на спирачките, после ускори, приплъзваше се в разхвърчалия се сняг.

Блъскача изстиска всичко възможно от своята трошка, втурна се успоредно, прицелен в лявото предно колело на Хелър.

През воя на измъчените мотори се чу гласът на Блъскача:

– На ти, „бибип“ скапан!

Неговият „Интернешънъл“ докосна колата на Хелър, преди онзи да избяга.

Мълния!

Електрическа експлозия!

Номер 10 отхвъркна, сякаш ударен от светкавица!

Завъртя се и връхлетя върху оградата.

Пилотът си седеше в колата, беше зашеметен.

Тълпата закрещя и зарева от удоволствие!

По телевизионния канал пуснаха забавено повторение на сблъсъка. Наистина беше мълния! Кола номер 10 удари лявото предно колело на Хелър и блесна заслепяващо електрическо изпразване поне на метър и половина в диаметър!

Излишното електричество от карбуратора изтичаше в земята през тези колела! И ако някой от другите автомобили докоснеше колелата, получаваше целия заряд във вид на светкавица.

Бенсън Блъскача се измъкваше несигурно от кола номер 10. Очевидно нямаше представа какво му се е случило, но несъмнено не искаше повече и да погледне това състезание.

Коментаторът по радиото се опитваше да измисли някакво обяснение, но накрая реши, че всичко е станало заради магнетичната личност на Гениалното хлапе.

Хелър и останалите продължиха да се носят с рев по пистата, виещите мотори звучаха в хор с веселата врява на множеството.

Другите пилоти не разбраха какво е станало. При всеки сблъсък на

метал в метал хвърчат искри.

Засага не валеше, бледото слънце се показа през облаците.

Още един състезател в стар „Додж“ реши да изблъска Хелър от пистата по далечната права отсечка. Движеше се близо до оградата и когато Хелър понечи да го задмине, „Доджът“ ускори и рязко свърна към него.

МЪЛНИЯ!

Гръмотевичен трясък!

Хелър го бе чукнал с едно от колелата.

Неуправляемият „Додж“ се завъртя бясно. Преобърна се. Плъзна се петнайсетина метра по покрив.

Тълпата пошурия от въодушевление!

Жълт флаг. Бързо се появи сервизен камион, който извлече „Доджа“ настрана. Пилотът стоеше край колата, а когато при него присигна линейката, той опита да се качи в камиона. Май ходеше в кръг.

Останалите на пистата отново набраха скорост. Вече бяха само деветима.

Едва се задържах на седалката. С едно око наблюдавах екраните, с другото се мъчех да следя секундомера. Минаваше три часът.

Нима в края на краищата Хелър щеше да победи?!

Девета глава

Пролуките в облаците се разширяваха. Обвитото в ръждив ореол слънце клонеше надолу към изгризаната писта. Стори ми се, че застудява.

Оглушителният грохот от ауспуха на „Кадилака“ с махнат заглушител се издигаше над шума от другите коли, когато Хелър се устремяваше към по-близкия до мен завой. Съвсем сериозно се бе захванал със състезанието. Вече водеше с двадесет обиколки пред втория, а караше този „Кадилак“ да лети с още по-налудничава скорост!

Другите осем, сред тях Чука Малоун и Браг Убиеца, като че разбраха най-после – ако не направят нещо, спукана им е работата. Може би и често надигащото се от трибуните скандиране „Гениалното хлапе, Гениалното хлапе!“ още повече ги разлюти.

Те бяха опитни ветерани от състезанията с отстраняване. Бяха видели и правила какво ли не и нямаше да гледат мързеливо как се подиграват с тях.

В стратегията на състезанията с отстраняване влиза и съюзяването срещу един. Ако успееш да се отърват от Хелър, можеха после да решат всичко с борба помежду си. Но Хелър трябваше да ИЗЧЕЗНЕ!

Разпознах намерението им по това, че щом мине край трибуните, всички намаляваха скоростта. Направиха още една обиколка, а Хелър си проправяше път между тях, сякаш не съществуваха.

Той караше с повече от 150 мили в час. През цялото време беше нащрек, предвиждаше маневрите на другите пилоти и винаги измисляше нещо преди тях. „Кадилакът“ приличаше на стелеца се по пистата червена лента. Моторът му ръмжеше с тържествуваща мощ.

Другите осем коли се подредиха в нещо като неравен кръг с огромна празнина в средата. Четирима пилоти предпочетоха по правата отсечка страната откъм трибуните, останалите четирима – отсрещния край. Не се и опитваха да правят обиколки. Подреждаха се в абсолютно ясна схема за унищожаване на противника.

И телевизионният, и радиокоментаторът дърдореха възбудено, че нещо се готвело.

И Хелър знаеше какво му се готви. Изведнъж натисна спирачките. Превключи на по-ниска скорост, вероятно за да има по-голям запас от внезапно ускорение.

„Кадилакът“ приближи очаквания го кръг с някакви си шестдесет мили в час.

Стигна до външния край на празното пространство.

Колите се втурнаха към него!

„Кадилакът“ ускори със страхотен вой.

Стържещ трясък!

Чука Малоун се натресе в друга кола!

А „Кадилакът“ мина през дупката и отпраши нататък!

Другите промениха тактиката. Обърнаха, за да ударят на задна следващия път. Изглеждаше ми като съгласувана маневра, а и те можеха да се чуват един друг, ако викнат по-силно.

Клопката за Хелър зейна подканящо.

Той явно смяташе и сега просто да мине през тях.

Пилотите-убийци подкараха назад. Щяха да го смажат!

Той неочаквано натисна спирачки и рязко изви волана наляво.

Завъртя се в пълен кръг.

А убийците се сблъскаха накуп!

Хелър не беше сред тях!

Той овладя колата, пришпори двигателя и мина край противниците,

като едва не закачи струпалата се пред трибуните барикада.

Беше ги заобиколил, като се възползва от току-що освободилата се част от пистата.

Тълпата врещеше от радост!

Убийците успяха да освободят колите си. Виковете станаха по-гръмогласни. Наредиха пак засадата.

Хелър влезе в завоя.

Но каквото и да замисляше, то така и не можа да се осъществи.

Тъкмо излизаше от далечния край на пистата с около седемдесет мили в час, когато двигателят му загасна!

А му оставаха само стотина метра до убийците.

Вероятно си мислеше, че може да се промъкне.

Беше се качил високо по наклонената писта. Под колелата му имаше дебел слой навят сняг, който рязко снижаваше скоростта му.

И нищо не можеше да направи.

Отиваше право към отворения за него център със замлъкнал двигател. Пълзеше с двацетина мили в час.

ТРЯСЪК!

Всички се събраха в безформен куп.

А капакът на двигателя пред Хелър се нажежаваше до вишневочервено!

Карбураторът се беше стопил!

Той светкавично разкопча предпазния си колан.

Бързо промуши ръка през прозореца и се хвана за покрива на колата.

– Сбогом, „Кадилак Брогъм Купе д'Елеганс“! Ти не си виновен!

И какъвто си беше атлет, ловко се издърпа през прозореца.

А навсякъде около него сблъскали се коли!

И псуващи пилоти!

Изпод предния капак на „Кадилака“ започна да избива дим.

– Бягайте! – кресна Хелър с високия глас на командир от Флота.

Скочи върху друга кола. После върху следващата.

Хвърли се към най-външния покрив.

Изстреля се във въздуха, претърколи се в снега, веднага стана и затича. Насочи се към Бокс 1.

Чука Малоун и Браг Убиеца успяха да откопчат колите си.

И като един, превключвайки скърцащо на скорост, подкараха след Хелър!

Два взрива в оплелите се шест автомобиля. Знаех, че резервоарите с

кислород и водород ще избухнат.

Пламъци блъвнаха нагоре!

Другите пилоти се спасяваха с бягство.

Но Чукът Малоун и Браг Убиеца настигаха Хелър!

Той се обърна с лице към тях.

Те се сблъскаха!

Хелър плясна с ръце по предните капаци на двете коли, скочи нагоре в салто, оттласна се от покрива над Чука Малоун и се приземи зад нападателите.

С непоносимо стържене на метал двете вкопчени коли се мятаха наляво-надясно по хлъзгавия лед.

Резервоарът на Браг Убиеца сигурно се бе пропукал. Искрите от веригите по леда свършиха останалото.

Облак зелени, оранжеви и червени пламъци погълнаха двете коли.

Браг се изтърколи и побягна.

Чука Малоун се гмурна в преспа, за да угаси огъня по себе си.

Хелър препускаше към Бокс 1.

Десета глава

Екипът трескаво шеташе из бокса.

Хелър скочи при тях през преградата.

Майк Мутационе започна да гаси с ръце тлеещите по Хелър искри.

А трибуните бяха обзети от бяс.

Коментаторът по радиото крещеше:

„Двигателят на Гениалното хлапе загасна, просто ей така...“

А другият му пригласяше от телевизора:

„Девет коли в пламъци...“

Затъгнаха и високоговорителите на пистата:

„Явно Гениалното хлапе остана без гориво...“

Виждаше се как Чука Малоун се боричка с прясната. Втурна се обратно при колата си. Угаси запалилата се тапицерия на седалката. И скочи вътре!

Старата развалина потегли! Беше само донякъде повредена от експлозията.

В бушуващата клада пред трибуните нищо не помръдваше.

Чука Малоун подкара по пистата!

Яростен вой се надигна от тълпата.

По високоговорителите се обади нов глас:

„Заради това «бибипнато» Хлапе ще ни смъкнат и ризите от гърба!“

Никой не обръщаше внимание на Чука Малоун, който креташе по пистата с двайсетина мили в час. Бе спечелил отстраняването и сега навърташе обиколките за издръжливост. Напълно пренебрегнат от всички.

Високоговорителите изгърмяха:

„Хванете го това Хлапе, да го «бибип»!“

Загубилите парите си преляха като вълна над перилата на трибуните и нахлуха на пистата.

С диви крясъци, жадуващи отмъщение, те се втурнаха към Бокс 1.

Хелър вдигна очи и загледа прииждащото гъмжило. Промърмори:

– Точно като в „Пътешествията на Хаклуйт“. Рядко се случва да се озовеш в безопасност, щом си сред местните жители на Северна Америка!

Хората на Майк Мутационе застанаха в полукръг пред бокса.

Тълпата ореше напред по пистата като побъркан буреносен облак. Състезанието беше забравено. Сега жадуваха само кръв.

Служителите от охраната на пистата направиха опит да застанат срещу тях и да ги спрат. Бяха отхвърлени встрани!

Множеството вече връхлиташе. Вряскаха „Хванете Хлапето!“, „Струваше ми десет бона!“, „Пречукайте го!“ и други свирепи бойни викове.

Хелър си седеше и ги гледаше.

Най-предната редица на тълпата се сви като обръч на пет-шест метра от отбранителната линия на Мутационе.

– Сега! – излая Майк.

Внезапно от някакви накрайници изригна огън!

Пред една дузина маркучи на оксиацетиленови горелки се простряха огнени ветрила над главите на тълпата.

Последва миг на смълчано изумление сред пращането на нажежения въздух.

После водопад от писъци!

И вой на ужас!

Най-предните редици заотстъпваха.

Събаряха хората зад себе си, сякаш бяха плочки от домино.

Гъмжилото побягна назад, като оставяше зад себе си повалените и стъпканите. След малко и те намериха сили да избягат.

Оксиацетиленовите факли угаснаха.

Бракмата на Чука Малоун креташе край трибуните и унищожените

коли, напъваше се да завърши хилядата обиколки.

Но за зрителите състезанието свърши. Разотиваха се.

ТРИДЕСЕТА ЧАСТ

Първа глава

Аз си прибрах нещата и подкарах колата надолу по хълма, към писатата и трибуните.

Бях видял, че Хелър влезе във влекача „Питърбилт“, значи нямаше опасност да ме забележи.

Киселата и отвратена тълпа полека се разпръсваше. Бавно карах в гъмжилото. Надявах се, че ще мога да открия Дж. Уолтър Медисън.

Зад гърба на Хелър Медисън бе измислил Гениалното хлапе и цялата шумотевица и препирни около състезанието. След впечатляващия провал на Хелър и с тази жадна за кръв човешка маса исках да науча какво възнамеряваше Медисън за близкото бъдеще.

Охраната вече не стоеше при портала. Въобще не им пукаше кой влиза и кой излиза.

Минах през тунела и се озовах пред покритите с боклуци трибуни. Около една от ложите имаше скупчени хора. Разпознах един от застаналите най-близо до мен. Беше репортерът, когото срещах в офиса на Медисън на „Мес Стрийт“ 42.

Тръгнах нагоре по стъпалата към него. Макар той да бе вдигнал над ушите си яката на коженото палто, а аз бях нахлупил качулката на анорака, познахме се.

Попитах го:

– Медисън ли започна тези буйни безредици?

– Не. Аз го направих, осенен от вдъхновението на момента. Дж. Чуруликация е в някакво особено състояние. Двайсетина минути преди началото на състезанието се вцепени от шок и припадна. Наложих се да го носим до пункта за бърза помощ. Едва свари да се върне на трибуните, за да види края на всичко.

Надникнах през групичката от „Мес Стрийт“ 42 и видях Медисън, седнал на сгъваем стол. В този студ имаше торбичка с лед на челото! Посивялото му лице изглеждаше ужасно.

Отидох при него и го попитах учудено:

– Да не би да се чувствате така, защото Хелър загуби?

Той тръсна глава.

– О, не. Победа или загуба – това нямаше значение. Щеше да ни

даде първите страници само за един ден, после пак трябваше да се напълнем за още нещо.

Нищичко не разбирах.

– Добре де, щом победата или загубата е нямала значение, от какво сте толкова съсипан?

Той направи безплодно усилие да нагласи по-удобно торбичката с леда. И се поддаде на чувствата си.

– Никога не се доверявайте на клиентите си! Винаги ви прецакват!

– Може би е най-добре да ми кажете какво според вас се е объркало – озадачено помолих аз.

Той се разплака. И заговори със задавен глас:

– Въобще не се очакваше той да участва! Трябваше да го отвлекат тъкмо преди състезанието! И поне две седмици щяхме да имаме първите страници!

Той заудря с юмруци по коленете си.

– Всичко щеше да бъде толкова съвършено! След две седмици щеше да се окаже зад Желязната завеса, пленник на жадните за горива руснаци!

От гърлото му се изтръгна вопъл на безмерно отчаяние.

– Това щеше да предизвика Третата световна война! Той щеше да се ОБЕЗСМЪРТИ!

След като се погърчи и поудря по краката си, той изрече:

– Просто не можеш да разчиташ на клиентите си! О, БОЖИЧКО!
СЕГА КАКВО ДА НАПРАВЯ, ЗА ДА СИ ВЪРНА ПЪРВИТЕ СТРАНИЦИ?

Аз тихо се отдалечих.

Втора глава

В неделното утро хотелът „Бентли Делукс“ ме люлееше в своята нежна и любяща, пък макар и скъпичка прегръдка. През тези дни беше единствената, която имах.

Но към десет часа мързелът ми започна да отстъпва пред смъртно безпокойство. Хрумна ми, че беше напълно възможно Хелър да се опомни след това поражение. В живота проявяваше коварна свръхактивност. Един от типове те темперамент, които не ми вдъхват никаква симпатия.

Обадих се да ми донесат за закуска ягодов сладкиш (внос от

Аржентина според менюто) и не след дълго го поглъщах, загърнат в халата си. Въглекхидратната фурна на организма ми се нуждеше от нова порция гориво след сътресенията и усилията предишния ден.

Почти лениво разгърнах петте килограма на неделния вестник. Не знам какво очаквах да видя. Но не бих могъл и да предположа онова, което съзрях в действителност.

Нищо!

В целия вестник нито дума за състезанието!

Нито ЕДНА дума!

Забързано включих телевизора. Прескачах от канал на канал. Аха, тъкмо започваше програмата „Спортът през седмицата“. Няколко репортажа. После бързо сменящи се кадри от състезанието без никакъв редакторски коментар, без въобще да споменават Гениалното хлапе! Само катастрофите!

О, това вече беше зле. Медисън беше прав. Загуби мястото си на първата страница. И то не след ден-два, а незабавно!

Тогава си спомних честотата на местната радиостанция, която слушах в събота – в Лонг Айлънд, казваше се УААА. Включих я. Имах късмет. Тъкмо започваха новините.

Явно това беше една сънлива и заснежена неделя в Лонг Айлънд. Имаше само две интересни за мен съобщения – и двете от местно значение.

Неколцина бойскаути намерили на Джоунс Бийч изгорял микробус с десет трупа в него. От полицията съобщили, че поради степента на изгарянията телата не могат да бъдат разпознати. Били пострадали заради пробив в ауспуха. Вероятно отивали да вземат от брега пратка пренесени през океана наркотици. А Томи Джоунс получил награда за най-умело придвижване в снега.

В следващата новина се говореше за още една находка. Госпожа Сара Джейн Гуч, очарователната съпруга на Губи Гуч, отивала тази сутрин към супермаркета на Кренстън и се препънала в скрито в пряспата тяло. Тогава повикала полицията, която открила още един труп на около двеста метра по-нататък. Заслугата била на полицейския сержант Флаб, който забелязал каращи се над тялото помияри, а на това пък му обърнала внимание по телефона госпожа Ема Грос, очарователната съпруга на Бил Грос. Полицията стигнала до заключение, че единият мъж застрелял другия с пушка и после се самоубил със стилета, който още стърчал от гърба му. Така броят на престъпниците в околността намалел с още двама, а това била сгряваща сърцето новина в такъв студен ден.

Ако говорим за района на Сприйпорт, състезанието май никога не беше и започвало!

И всичко ставаше особено безмълвно, когато опреше до Гениално-то хлапе. Разтревожих се. Какво ли щеше да стане сега? Нима Хелър щеше да се измъкне безнаказано и да поеме по пътя към славата?

Помислих, че е най-добре да проверя с какво се занимава гореспоненатият Хелър.

През цялото време в моя наблюдателен екран имаше заредени касети, за да записвам действията му и като си ги пуснах, научих с какво се е занимавал тази сутрин.

Беше отишъл в своя офис! В неделя? Лош признак. Страховито усърдие!

Първото, което направи, бе да изрови Изи от онова стайче, което използваше вместо спалня.

– Преди време ти дадох едно устройство – каза Хелър. – Искам да го погледна.

Отиде в офиса си, включи отоплението и постоя малко до прозореца, зареял поглед към заснежения Манхатън. Като че вниманието му привличаха най-вече петната сажди, които вече загрозяваха снега. Явно чакаше в офиса му да се постопли, защото след малко свали от себе си скиорска маска и анорак с бяла кожена качулка.

Изи влезе с устройството в ръце. Беше онзи немодифициран въглероден преобразовател, който Хелър донесе от Волтар, съвсем същият като в безнадеждно повредения „Кадилак“.

Хелър извади някакви инструменти и с много бързи движения скоро пръсна частите на устройството върху парче плат на бюрото. В мен се надигна слаба тревога.

Той започна да преглежда частите една по една, вдигаше всяка съвсем близо до очите си. И внезапно замръзна. Държеше малко метално парче, дълго около три сантиметра.

– Драскотина! – изрече той.

И аз я виждах на екрана, уголемена от зрението на Хелър. Най-обикновена тънка драскотина като буквата V, прорязана от нашия саботър, за да спъне усилията на Хелър.

– Виж! – каза той на Изи и му подаде детайла.

Но Изи не можа нищо да види, както и да го въртеше пред очилата си с рогови рамки. Хелър извади отнякъде огромна лупа и му показа.

– Това е причината електрическият поток да преминава неправилно в съседния детайл! – възкликна Хелър. – И да се нажежи до червено от

прегръване! Това бяха евтини комплекти за училищни упражнения. Трябваше да бъде по-внимателен.

Изи го зяпаше с празен поглед.

– Комплекти за училищни упражнения ли?

– Не, не – побърза да каже Хелър, явно осъзнал, че е на косъм от нарушение на Кодекса. – Ще работят чудесно. Нужно е само леко да го преправя, за да съм сигурен в правилните електрически стойности в тази част, и ще работи вечно. Я ми дай чертежите.

Изи ги донесе и Хелър направи промените. Стори ми се доста ободрен. Тъпият му идиот, дори не подозираше, че именно далновидността на Ломбар Хист му струваше провала в онова състезание!

– Изи – подхвана той, – какво правиш, когато загубиш едно състезание?

– Първо, не се захващаш с друго – заяви Изи.

– Не, не, наистина искам да знам.

– Заминаваш за Южна Америка – каза Изи. – За онова място по Амазонка с грамадните мравки-войници. Мир и покой! Никакви хора! Там дори репортерите ги изяждат. Продължил съм резервацията за билета ти. Мога само за секунди да ти осигуря място в полет на „Пан Америкън“!

Той започна да си подсвирква от ентузиазъм.

– Не, не – отказа Хелър. – Просто ще поправя това нещо, ще си намеря друга кола и пак ще ги предизвикам!

– О, не! – проплака Изи.

И аз простенах „О, не!“ . Не бих могъл да понеса отново такова напрежение, за нищо на света! Това си беше ИСТИНСКА критична ситуация!

Посегнах към телефона и установих, че съм сграбчил наблюдателния екран. Оставих го и се опитах да се обадя по моя „Колт Булдог“. Търчах насам-натам, трясках врати, мъчех се да облека някакви дрехи.

Утанч, моята скъпа турска любима, подаде сънената си главица от вратата на спалнята.

– Какво става тук, Султан?

Не я бях виждал от няколко дни. Но сега няхах време.

– Светът скоро ще се сгромоляса отгоре ми!

– О, така ли? – каза тя, затвори вратата, заключи я отвътре и явно се върна в леглото.

Но не и аз, да ви кажа! Знаех кога дългът ме зове. Че той направо ми крещеше!

Трета глава

Най-сетне открих изритания под леглото телефон.

Успях да намеря телефонния номер на Медисън. Накарах телефонистката на хотела да го набере, защото аз все не улучвах бутоните.

Обади се глас на възрастна, много угрижена жена. Майка му!

– Трябва незабавно да говоря с Дж. Уолтър! – ревах й аз.

– Ох, божичко! – изпъшка тя. – Боя се, че това е невъзможно. Той е на легло. Трина лекари се изредиха тук и му предписаха пълна почивка. Дори и аз не бива да се доближавам до него.

Наистина, долавях в слушалката тихи заглушени писъци.

Прекъснах връзката.

Бери! Трябва да се обадя на Бери!

Ама че бъркотия! Неговия номер го нямаше в указателите. А от „Октопус Ойл“ отказаха да ми го съобщят.

Аха, сетих се! Онази нощ, когато той се прибра в дома си с полицейската кола! Знаех къде живее!

Не ми пукаше, че е неделя, мистър Бери щеше да има посетител!

Все още разполагах с наетата кола, защото фирмата, от която я взех, не работеше в неделя.

Напъхах се в някакви топли дрехи, поисках да ми докарат микробу-са пред хотела и скоро вече се промъквах из града.

Улиците представляваха безлюдни тунели с натрупани бели стени от двете им страни, а от преспите едва се подаваха коли. Добре са поработили снегорините! Някои от местните шофьори нямаше да си видят автомобилите чак до пролетта!

Скоро вече стоях пред пощенската кутия на къщата. На нея пишеше „Дестуйвесент Деплайстър Бери“.

Позвъних. Той веднага ми отвори.

Само след минута ме вкара в коридор на горния етаж, минахме през следващата врата.

– В критично положение сме – казах отчаяно.

Отговорът му беше странен.

– Ох, чудесно – прошепна.

Заговорнически ме повика с пръст в хола. Стискаше в ръка лист от неделен вестник, беше бос.

От една стая по-навътре се изливаше словесен поток, разни неща от рода на „Когато се омъжих за тебе, очаквах да...“, „Колко пъти моето

семейство ме предупреждаваше...“, „Ето това заслужавам, като се омъжих за долнопробен...“. Голяма бъркотия.

Бери прошепна:

– Каж ми го пак, ама да е силно!

– ПОЛОЖЕНИЕТО Е КРИТИЧНО! – креснах му аз и наистина го мислех.

– О, НЕБЕСА! – гръмогласно ми отвърна той. – КРИЗА В НЕДЕЛЯ!

Сграбчи обувките си и пхна краката си в тях. Навлече палто. Нахлузи на главата си своята малка шапка на типичен нюйоркчанин. Докопа някакво бизнесменско куфарче, втурна се в една странична стая и го напълни с бели мишлета. Затвори куфарчето.

После нахълта в стаята, откъдето се чуваше гласът на жена му, и каза нещо, че присъствието му в офиса било наложително.

Изхвъркна оттам. Облак от възглавнички, шишенца с парфюм и несесери литна след него. Измъкнахме се в коридора.

– Да благодарим на Бога – каза той. – Инксуич, никога досега през живота си не съм бил толкова доволен да видя някого. Ще запомня тази приятелска услуга! Толкова рядко ми се случва!

Докато говореше, той ме изтикваше напред. Излязохме и се качихме в топлата кола.

Подадох му шишето с четвърт ябълкова ракия, която си бях взел за състезанието.

– Ще имате нужда от това.

И му разказах как Медисън замислял да отвлече Уистър, да го прати в Русия, да обвини комунистите и да предизвика Трета световна война.

Бери кимна. Въобще не докосна ракията.

– Е, нали ти казах, Инксуич. И беглят контакт с Медисън ти идва до гуша. Много хора смятат, че майка му трябва да бъде подведена под отговорност за опит за умишлено изстребление на човечеството. Но да си кажем честно, Инксуич – всъщност той не е по-печен от който и да е друг репортер или специалист по връзките с обществеността. Само че е малко по-бърз.

– Не се ли тревожите?

– Уф, Инксуич, дали ще е заради пресата или заради нечия хрема, рано или късно нещо ще ни въвлече в Трета световна война. А ти какво очакваше? Поне го накарахме да свърши малко работа.

– Точно това ни е проблемът – казах му. – Той нищо не върши. За

него се грижат трима лекари, лежи си в леглото и пищи. И напълно го разбирам. След провала на неговия план не може да измисли как да пробута още големи заглавия по първите страници. В днешните вестници няма нищо.

– В неделните ли? Те всички се печатат в събота. Били са в камионите за разпространение още преди онова състезание да е започнало. Е, признавам, че имаш право. Вероятно вече няма да успее да обезсмърти Уистър като причинител на Третата световна война. И е твърде невероятно на Чуруликашото Куку да му хрумне още една такава блестяща идея. Сигурно ще трябва да се скъса от напъни, за да се върне на първите страници. Обаче аз искам да ти благодаря, че ме измъкна навън.

– Искате да кажете заради жена ви ли?

– О, не, не и не. Кметът! Трябваше да вечеряме с него.

– Толкова ли е зле?

– Не, не, Инксуич. Нищо не разбираш. Кметът е най-обикновен тлъст простак. Но жена му! Някога се подвизавала из шоубизнеса и оттогава все не може да прости на целия свят, че са ѝ попречили да направи кариера в Холивуд. Моята е нищо в сравнение с жената на кмета. Би трябвало да арестуват гласа ѝ за нападение и побой с цел убийство! Няма да забравя дружеската ти услуга. Макар че, Инксуич, услужливостта е ужасен недостатък и ти си длъжен да се пазиш от него. Но да вървим, губим време.

– И с друга криза ли трябва да се справяте?

– Да, така е. Днес исках да отида в зоопарка на Бронкс и въобще не можех да си представя как да стане, преди ти да дойдеш. Роксентър им прави дарения и в неделя те специално отварят за мен терариума, за да храня с живи мишлета най-прелестните влечуги, които би могъл да видиш. Искаш ли да ме придружиш?

Отказах разтреперан.

– Добре тогава, остави ме до някоя станция на метрото и аз ще си вървя по пътя. И се пази от добротата, Инксуич. Този недостатък може да бъде и фатален. Може дори да развърже ръцете на Медисъновците в този свят.

След зловещата прощална реплика припряно подкарах колата и го оставих пред станцията на метрото.

Гледах го как слиза по стъпалата с куфарчето, пълно догоре с живи мишлета.

Рядко ми се е случвало да чувствам такава несигурност за бъдещето си.

Четвърта глава

Късно вечерта, около десет часа, аз се уплаших, че Медисън може и да не е умрял, затова отново се обадих на майка му.

Тя направо ме зашемети!

– Да е умрял ли? О не, не е умрял. Едва ли някога съм го виждала по-преливащ от енергия. Мистър Смит, вие ли сте?

Успях да измънкам, че съм аз.

– Изскочи отгук още преди няколко часа. Каза, че знаел колко се нуждаете от ободряване и утешение, и затова веднага да му звъннете на „Мес Стрийт“ 42.

Звъннах. Казах:

– Обажда се Смит. Искам да говоря с мистър Медисън.

Отговори ми жизнерадостен мъжки глас:

– Смит ли? А, да, мистър Смит, собственикът на „Във вонята е новината“. Чуйте, Смит, имаме такава бомба за вас!...

– Не, не – прекъснах го. – Не съм издател. Кажете на мистър Медисън, че се обажда онзи Смит.

Мъжът, който и да беше, остави слушалката. Бясно тракане на телекси и лаещи гласове насилваха ушите ми. Ей, ама в този офис кипеше живот! Но нали Медисън умираше!

Ето го и неговия глас:

– О, вие ли сте, мистър Смит! Благодаря, че се обадохте. Знаех, че ще се безпокоите.

– Мислех, че умирате или вече сте мъртъв!

– Кавички – „Медицинско чудо“, затварям кавичките. „Мускулни инжекции морфин, последвани от силни дози бензедрин и венозни вливания черно мастило, спасяват живота на Медисън.“ Инксуич, не бива да се вкопчваме в носталгията по розовите мечти на вчерашния ден. Сега е времето да укрепим душите човешки. Защото в подобни моменти усърдието е поставено на изпитание. Ние сме господарите на съдбините и аз благодаря на Бога за това, че ме е дарил с неукротима воля...

– Чакайте малко – възмутих се аз. – Ами сега какво ще правите?

– Смит, ще трябва да се примирим с изпуснатата възможност да направим журналистическия удар на века. Да оставим отрепките да разправят лъжите си и да им обърнем гръб. Не бива да гледаме назад, а сурово да обърнем лице към бъдещето. Вдъхновението и геният щяха да тържествуват, ако не беше този ненадежден клиент. Но няма значение.

Сега ще се придържам към стандартната стратегия спрямо пресата и макар че ще бъде трудно и продължително, накрая ще се видим начело на триумфалното шествие, увенчани с лаврови венци, не се съмнявайте.

– Какво – настоях с все по-силен страх – ще ПРАВИТЕ?

– Смит, изпълнили сме първото условие на връзките с обществеността – Доверието. Загубихме второто – Известността. ИЗПАДНАХМЕ от първа страница! Но не се страхувайте, Смит, ще се върнем там! Защото имаме третото условие – Конфликта. Когато вървах в ледената нощ, решен да върша добро, то ме озари като мълния. КОНФЛИКТЪТ! Можем да съградим наново своята кампания върху непоклатимата основа на Конфликта и да продължаваме безкрай. Ще успеем! А сега трябва да ме извините, защото ми съобщиха, че на другата линия ме чака издателят на „Лос Анджелиски Мръсотии“.

Щрак! Изчезна.

Седях и зяпах телефона. Той не ми каза абсолютно нищо. Боях се, че не разбирам загадъчния свят на връзките с обществеността. Оставих слушалката върху апарата.

Звънна незабавно. Гласът на Медисън:

– Вижте утрешните първи страници!

Щрак. Пак ми избяга.

Не е нужно да казвам, че на другата сутрин с треперещи ръце разгърнах вестника.

Ето ги. Огромни заглавия.

„ГЕНИАЛНОТО ХЛАПЕ ОБВИНЕНО В МОШЕНИЧЕСТВО

КОЛАТА Е КОНФИСКУВАНА

Снощи официалното жури на състезанието получи исканата съдебна заповед за конфискация на автомобила, с който Гениалното хлапе участваше в съботното състезание.

Не можахме да открием никой, който да коментира новината.

Гениалното хлапе отказва интервюта за пресата.

Светът на автомобилните състезатели беше потресен от зловещата заповед...“

Изскочих на бегом навън и взех още вестници. Във всички се

съобщаваше горе-долу същото. Не ставаше ясно за какво е всичко това.

И по телевизията, и по радиото разнасяха същата история. Явно се превръщаше в национална сензация, защото интервюираха хора от състезателния бизнес и по Западното крайбрежие.

Така беше през целия ден.

С приближаването на вечерта се сетих за наблюдателния екран. Как понасяше Хелър случилото се?

По цялото бюро пред него се виждаха пръснати вестници. Питаше Изи:

– В името на бластерните оръдия, какво означава всичко това?

Изи отговори:

– Това означава билет за Южна Америка. Вижте, тук имам книга за онези гигантски мравки. Значително по-малко смъртоносни са от пресата. Мравките само унищожават всичко, което се изпречи на пътя им.

– Но – прекъсна го Хелър – останките от „Кадилака“ са прибрани в гаража на Майк Мутационе. Обадох му се. Никой не е и припарвал наблизо! А отгоре на всичкото колата е така обгоряла, че няма да видят нищо освен стопен метал. И дори един-единствен човек не ми се е обаждал. Не съм отказвал никакви интервюта за пресата!

Започна да си изрязва вестникарските писания, като от време на време избутваше настрани самолетния билет, който Изи упорито пъхаше под носа му.

През целия ден телефонът на Медисън даваше заето или той не можеше да говори с мен. Но шумът в офиса всеки път ми напомняше ураган в разгара си.

Настъпи утрото на вторника.

И отново първа страница!

„ГЕНИАЛНОТО ХЛАПЕ СИ Е СЛУЖИЛО С ИЗМАМА

ОТКРИТ БЕНЗИНОПРОВОД

Днес официалните лица съобщиха, че при изследването на димящите останки от колата на Гениалното хлапе са открили бензинопровод, умело скрит между буталата...“

Имаше го във всички вестници, по радиото и телевизията.

Добре, казах си. Това е край на всичко, разбира се, край и на

Хелър!

Но настъпи утрото на срядата.

Пак първа страница!

„СЪДИЯ НА СЪСТЕЗАНИЕТО СЕ УКРИВА

ГЕНИАЛНОТО ХЛАПЕ Е ВИНОВНО

Според неподлежащи на съмнение източници, които не можем да разкрием, един от съдиите на състезанието (чиито близки настояха той да остане анонимен) е избягал от щата, след като признал, че е взел подкуп от Гениалното хлапе, за да се престори, че не забелязва скрития в кормилото на колата бензинов резервоар...“

Имаше го във всички вестници, по радиото и телевизията. Ах, че хубаво, казах си. Медисън хитроумно и окончателно съсипва всички възможности за още едно състезание. Това е то.

Така че в четвъртък бях доста отпуснат, когато разгърнах сутрешния вестник.

Пак първа страница! Със снимки!

„РАЗЯРЕНИ ТЪЛПИ ТЪРСЯТ ГЕНИАЛНОТО ХЛАПЕ

ВДИГНАТАТА ПО ТРЕВОГА ПОЛИЦИЯ ОТКРИВА ОГЪН

Днес жителите на Манхатън се спотайваха зад заключените врати и слушаха с ужас как улиците се тресат от гневните стъпки на виещите тълпи, тръгнали да търсят Гениалното хлапе...“

Снимки на тълпите, размахващи лозунги „Смърт на Гениалното хлапе!“, на полицията, стреляща с гумени куршуми и гранати сълзотворен газ. Надникнах през прозореца. Пето авеню ми се стори по-безгрижно отвсякога.

Следобедните издания излязоха с нови грамадни заглавия.

КМЕТЪТ ИСКА ИЗВЪНРЕДНО ПОЛОЖЕНИЕ В ЦЕЛИЯ ГРАД

И още снимки.

Помислих, че на този Медисън наистина му сече пипето. Направо гений. Но вече си изпука патроните. Ще мине на втора страница.

Петък.

Поредната първа страница!

„ОТКРИТО СКРИВАЛИЩЕТО НА ГЕНИАЛНОТО ХЛАПЕ

Разследващи случая репортери днес се натъкнаха на тайното скривалище на Гениалното хлапе. Насочени от продавач на сладолед «Веселие», който въобще не бил весел...“

И така нататък.

Обаче каква снимка! Гениалното хлапе, със стърчащите зъби и всичко останало, надничашо иззад щората на втория етаж с много уплашен поглед.

Зачудих се дали Хелър наистина е избягал. Прегледах касетите със записите. Занимаваше се с обичайните неща. В един момент влезе в своя офис, поумува над вестниците и се зае с уроците си.

В събота бях уверен, че Медисън се е изчерпал докрай.

Но не! Първа страница!

„СКРИВАЛИЩЕТО НА ГЕНИАЛНОТО ХЛАПЕ ВЗРИВЕНО

Днес към скривалището на Гениалното хлапе се стече десетхилядно множество и с непозната в досегашната история на града свирепост пръсна с взривове къщата на парченца!...“

Снимки на експлодираща къща. Вгледах се много внимателно. Не можеше да е същата къща, от която надничаше Гениалното хлапе. Повече ми приличаше на заводска сграда. Трудно ми беше да преценя през всичките тези пламъци и летящи отломки.

Излязох да се поразходя и видях, че предишните рекламни табла на Медисън за Гениалното хлапе до едно са покрити с обидни драсканици

по адрес на Хлапето.

Естествено, в неделя не можеше да се очаква пълен с новини ден. Можеше! За кой ли път първа страница!

„СПИСАНИЕ ОТМЕНЯ ВИКТОРИНА

Днес спортното списание «Илюстрирана гнус» взе безпрецедентното решение да отмени викторината с награден фонд 100 000 долара, чиято цел бе да се разкрие тайното гориво на Гениалното хлапе.

Според ръководството на списанието всички подробности ще бъдат оповестени в броя от следващата седмица.

Но един особено достоверен източник подшушна, че причината за решението е престъпно деяние на Гениалното хлапе, имащо пряко отношение към викторината...“

Олеле, втора история на първа страница! Медисън бълваше като водопад!

„ТАЙНОТО“ ГОРИВО РАЗКРИТО ИЗВЕСТНО Е ГОРИВОТО НА ГЕНИАЛНОТО ХЛАПЕ

„Според канцеларията на главния прокурор на все още неназован щат, днес следователи са получили изключително важна информация за така нареченото тайно гориво на Гениалното хлапе, което трябваше да предизвика революция в промишлеността и автомобилните състезания.

С помощта на гумени маркучи те изтръгнаха името на горивото от работник в бензиностанция, чието име отказаха да ни съобщят.

Някои смятат, че се подготвя официално обвинение, в което «тайното» гориво фигурира под името бензин «Октопус»!

Работникът в бензиностанцията се е спасил от обвиненията за съучастие в заговор, като дал свидетелски показания, според които човек, приличащ на Гениалното хлапе, купил в Северна Каролина 39 галона бензин «Супер Състезателен Безоловен», производство на «Октопус», при това в самия ден на състезанието!“

С малки изменения историята се мъдреше във всички неделни вестници. Но имаше и още много. На цяла страница в „Илюстрирана гнус“ имаше реклама за предстоящото разобличение. Както и реклама на две страници за бензина на „Октопус“ – „Питието на Промислеността и на Народа!“

В името на всички Богове, той беше пробил дори в неделните вестници! Почувствах искрено задоволство. Бери ненапрасно вярваше в Медисън!

Припряно слязох долу да си взема последния брой на „Илюстрирана гнус“ и какво имаше вътре! Пълно разобличение! Според водещия материал на броя самото Гениално хлапе се опитало да спечели наградата! Изпратил неподписан отговор, който просто гласял „Бензин «Октопус»“!

Сега вече се разсмях от душа. Да, в края на краищата този Медисън беше неудържим гений.

Включих се към Хелър. Беше навън за своя курс „Удоволствие от природата 101“ с преподавател мистър Удлайс. Наоколо имаше само сняг и класът ми се стори доста премръзнал. Удлайс беше някакъв младок почти без брадичка. С ледокопач в ръце се опитваше да пробие дупка в замръзнало езерце някъде из Сентръл Парк, като изнасяше и лекция за привичките на шараните. Не напредваше особено с дупката в леда. Застанал с ръце в джобовете, Хелър най-сетне довърши работата вместо него само с няколко умело нанесени удара на бейзболните си шпайкове. Подаде отделилото се ледено парче на едно от момичетата и студентите започнаха да го използват за пързаяне по корем. Мистър Удлайс продължи лекцията си, слушаше го единствено Хелър. Не ми се стори враждебно настроен към Хелър. Е, това щеше да се промени следващия семестър, щом мис Симънс се върнеше на работа.

Хелър се държеше като леко потиснат човек. Разравяше омадания от сажди сняг с върховете на обувките си. Това ме правеше щастлив.

В понеделник обаче бях принуден да размишлявам на чия страна все пак е този Медисън.

Пак имаше своята първа страница. Но с нов обрат.

СЛУЖИТЕЛИ НА „ОКТОПУС“ ОТРИЧАТ, ЧЕ СА ПОДБУДИТЕЛИ НА РАЗМИРИЦИТЕ ОКОЛО ГЕНИАЛНОТО ХЛАПЕ

Днес кметът отрече да е бил привикван пред среща на всички директори в петролната компания „Октопус“. Малко преди зазоряване обаче вестникът научи от вътрешни, абсолютно надеждни източници, че през уикенда е имало тайна среща на „Седемте братя“, на която са били обсъдени размириците, свързани с Гениалното хлапе.

Всички официални лица от компаниите, с които успяхме да се свържем, отрекоха и срещата, и проведените на нея дискусии.

„Признавайки, че е използвал бензин «Октопус» в състезанието, каза един от техните говорители, Гениалното хлапе очевидно се стреми да въвлече петролните компании в своя зловещ и подъл заговор с цел да подкопае основите на цялата петролна промишленост чрез мошеническо нарушение на състезателните правила. Най-енергично отричам слуховете, че петролните компании са финансирали участниците в бунтовете. Освен това Гениалното хлапе, което е само на 17 години, не би могло законно да управлява автомобил в окръг Насау. Това е опит да бъдат свързани великите американски патриоти от петролната промишленост с едно закононарушение и да се внуши, че продавайки на Гениалното хлапе бензин «Октопус», който да използва в мошеничествата си, петролните компании също са станали съучастници в престъплението.“

Но когато пристигнаха вестниците от вторник, Медисън беше загубил своята първа страница. Беше се свлякъл на трета. А бележката беше съвсем кратка.

„ГЕНИАЛНОТО ХЛАПЕ С ОТНЕТИ ШОФЬОРСКИ ПРАВА

Официални лица на щата Ню Йорк днес анулираха още неиздадената шофьорска книжка на Гениалното хлапе след съобщението на «Октопус», че той е само на 17 години, следователно е непълнолетен.

Ръководството на NASCAR също анулира членството му, като по този начин препречи пътя на Гениалното хлапе към бъдещо участие във всякакви състезания.

Обвинения в мошеничество и заговор...“

Аха, добре. Можех да си откъсна. Медисън си свърши работата. Обадох се в неговия офис. Не беше там. Обадох се в дома на майка му.

– Мистър Смит ли е? О, съжалявам. Не мога да го извикам на телефона. През цялата сутрин беше ужасно пренапрегнат и не се чувстваше особено добре...

Медисън ѝ отне слушалката.

– Мистър Смит? – Гласът му звучеше твърде потиснато. – Моля за извинение, мистър Смит. Загубих мястото на първа страница. Усещах го и с костите си снощи. – Каза встрани от слушалката: – Мамо, моля те, затегни по-здраво торбичката с леда, ще падне. – После: – Мистър Смит, моля ви да не ме лишавате от доверието си. За тези неща е необходимо време. Сбъркал съм някъде. Обещавам да оправдая всяка надежда, която сте вложили в работата ми. Наистина. А сега трябва да затварям. Току-що влезе моят психиатър.

Той наистина говореше като смазан човек. Но аз не бях!

Проверих Хелър. Беше в библиотеката на университета „Емпайър“. Четеше съчинението на Хаклуйт „Главните морски и сухоземни пътешествия и открития на английския народ (1589 г. сл. Хр.)“.

Вниманието му се задържа на глава, в която се описваше как един кораб спрял до брега на Северна Америка и местните жители го връхлетели и наскели екипажа на парчета в сковаващия студ. После Хелър зарея поглед в пространството.

Наблизо един помощник-библиотекар събираше някакви книги. Каза му:

– Струвате ми се малко объркан. Мога ли да ви помогна с нещо?

Хелър отвърна:

– Не, не вярвам, че някой би могъл. Допуснал съм някаква грешка. Но да ме убият, не мога да разбера в какво стресих.

– Ами тогава си запишете час при психиатъра на студентите – весело го посъветва помощник-библиотекарят.

– Това, че съм объркан, не е причина да правя две грешки наведнъж – каза Хелър и пак се захвана да чете Хаклуйт.

Олеле, колко ми беше радостно! Животът ми се струваше песен.

Благословен да е Бери. Благословен да е Медисън. Хелър спря като пред стена!

Пета глава

Според психолозите маниакалните състояния рядко са продължителни. Така стана и с моето.

Не минаха и две минути, откакто прекратих наблюдението, и някой почука на вратата. Помислих, че е пиколото с покупки на Утанч, и отворих, без нищо да подозирам.

Рат и Търб!

Припряно ги дръпнах в хола, огледах коридора и в двете посоки, прибрах се и заключих.

Мустаците на Рат вече наваксваха загубеното. Сигурно му ги бяха обръснали, за да излекуват строшените му челюсти. По лицето му личаха белези от теловете. Очите му бяха много хлътнали.

Търб се беше простил с повечето натрупани тлъстини, а и със способността да движи един-два пръста на ръцете си.

– Май отдавна беше време! – нахвърлих се като гръмотевична буря върху тях. – Размотавате се, а заплатите ви си текат! Да бяхте се засрамили. Върти ми се из главата идеята да ви лиша от парите за цяла година!

Ето така трябва да постъпвате с подобни отрепки.

Седнах и си налях кафе от сребърната каничка, гледах ги пренебрежително през парата. Стояха по средата на стаята в овехтели тънки дрехи, разтреперани от студа навън, дори леко посинели. Изглежда бяха загубили палтата си.

– Нюйоркският офис е отворен и работи – каза Рат. – Направили са график за промяната на самоличността на всички престъпници, както вие заповядахте.

– Това не е причина да идвате тук и да ми досаждате.

– О, не бихме се осмелили – подхвана Търб, – обаче Фахт Бей каза по телефона, че било доста спешно, затова се наложи да дойдем.

Изпуснах въздишката на измъчен от подчинените си ръководител.

– И какво – попитах ги – е толкова спешно, че да прекъсвате изключително важната работа, с която съм зает? И трябва да добавя – без никаква помощ от някои хора, които са длъжни да ми съдействат.

Рат обясни:

– Ами както излиза, онзи не поискал да чака.

– И кой е онзи? – подканих го да уточни граматиката си.

Все се налага да държите тези отрепки изпълнати като струни.

– Гунсалмо Силва – изтърси Търб.

Усетих как косата ми щръква. Бях поръчал на Силва да убие директора на ЦРУ. Не беше възможно Силва да е още жив. Трябваше да е удобно мъртъв след опита си да осъществи тази неосъществима задача.

– Явно – продължи Търб – е пристигнал преди няколко дни в Афи-йон. Фахт Бей се опитал да разбере какво иска онзи и сам да оправи нещата. Но Силва му се троснал, че си имал свой бизнес с вас, и преди два дни си тръгнал. Купил билет до Ню Йорк!

Е, Ню Йорк е големичък град. Силва не би могъл да научи адреса ми дори с Божия помощ. А и човек не бива да се показва нервен пред подчинените си.

– Е, какво друго ново имате?

Търб незабавно ми връчи купчина заповеди за подпечатване!

Аз уморено взех личната си карта и започнах да удрям печати. Но този път бях нащрек. Там имаше две заповеди – едната за изплащане на разходите по болничното им лечение и друга за разходи по купуване на палта и нови дрехи. Захвърлих ги настрана. После размислих и за да бъде внушението по-силно, взех заповедите и ги накъсах на дребни парчета.

– Чакайте готови за повикване – нареждах, докато ги избутвах в коридора. – И никакво размотаване повече!

Тряснах вратата след тях.

Известно време крачих из спалнята и хола. След това реших, че ще изляза да се поразходя. Облякох най-топлите си дрехи и опакован до носа, отворих вратата към коридора.

ГУНСАЛМО СИЛВА!

В мигове на върховно стъписване намиращото се най-отгоре в съзнанието има навика да изплува.

– Как ме намери? – задъхано прошепнах аз.

Той ме избута, за да влезе. Смъкна палтото от камилска вълна от набитото си мускулесто тяло и го метна на дивана. Остави шапката си (руски „астрахан“) върху палтото. Настани се, установи, че кафето е още топло в каничката, и си наля пълна чаша.

– Влизай и затваряй вратата – нареди. – Става течение.

Подчиних се. Влязох в спалнята и съблякох палтото си. Проверих дали е у мен моят „Колт Булдог“, но не ми се вярваше да посегна към него, защото ръцете ми трепереха.

Върнах се в хола и седнах, за да прикрия какво правеха коленете ми в момента.

– Отговорът на първия ти скапаняшки въпрос – започна той – е лесен. Май наистина имам сили да правя чудеса. Онази Утанч като че залива с лавина от пощенски картички своите момчета-слуги там, в Афион, а те се хвалят на половин Турция.

Извади една от джоба си. Доста оръфана беше. Изобразяваше хотела, имаше Х на един от прозорците. На картичката беше написано „С Х е отбелязана моята стая“. И още – „Лично“.

– Наложил се да поизкълча ръката на онова „бибипнато“ момченце, но се сдобих с картичка. Сега да минем на следващия ти въпрос. – Той подмина факта, че аз не го бях задал. – Къде ми са стоте хилядарки?

Посъбрах ума в главата си.

– Откъде да знам, че си свършил работата? – попитах го. – В края на краищата, ако затриеш директора на ЦРУ, ще гръмне в новините.

– Исусе Христе – промърмори той, – ама ти не четеш ли вестници?

Огледа се. В ъгъла стърчеше купчина броеве от последните две седмици – още не бях изрязал каквото ми трябваше за досието на Хелър. Силва отиде до купчината. И наистина, показва ми историята:

ИЗБОРЪТ НА НОВ ДИРЕКТОР НА ЦРУ СЕ БАВИ В СЕНАТА

Порови още малко.

– А за това какво ще кажеш?

Бутна ми вестника под носа.

ДИРЕКТОРЪТ НА ЦРУ ПОЧИНА ПО ВРЕМЕ НА ОПЕРАЦИЯ

– Не могат ей тъй да се изтъпняят и да кажат, че е бил пречукан – обясни Силва. – Ще бъде лош пример за онези „бибипси“ руснаците. Обаче това как ти се струва?

Хвърли на дивана портфейла и документите на директора на ЦРУ. По тях имаше петна от кръв!

– Невероятно! – възкликнах, за да печеля време.

– Ами да, и аз същото си казвам. Нали разбираш, имам ги аз тия невероятни сили. Не знам откъде, по дяволите, ми дойдоха.

Аз знаех. Когато го отведоха на Волгар, подложили са го на хипнобучение в Апарата. Пред мен стоеше убиец на убийците, от най-смъртоносните!

Мъчех се да измисля още нещо, за да протакам.

– Трудно ми е да проумея как си пречукал толкова добре охраняван човек – казах му.

– Е да, доста време ми трябваше. Първо ги накарах да ме наемат като убиец. Знаеха какви съм ги вършил, онова там със Свети Джо и останалото, затова ме взеха. И се наложи да очистя за тях двамина руснаци и един диктатор в Централна Америка. Затова се забавих.

Наля си още една чаша кафе.

– Но не се бавих прекалено. Знаеш ли, тия идейки как да свърша работата ей така просто ми изскачат в главата и съм готов. Цяла загадка. Като ангелски гласове. Ама наистина си е хубаво.

Той пусна две бучки захар в кафето си.

– Да очистя директора на ЦРУ обаче беше лесна работа. Хич не ми трябваша ангелски гласове. След трите удара ми имаха такова доверие, че аз даже се возех в колата му. Научих му навиците, така да се каже. Така де, маскирах се като жена му, спипах го в един бардак в Джорджтаун и го гръмнах. Сега я издирват. Аз си изпипах работата добре, съвсем чисто и затова няма да я открият. Продадох тялото ѝ на онази „би-бипска“ университетска болница. А и припечелих още малко парици. Та като се разприказвахме за пари, къде са ми стоте хилядарки?

Задавих се.

– Слушай сега – успях да изхриптя, – в Щатите нямаш никаква полза от турските лири. Ще се обадя да видя какъв е обменният курс и ще ти платя в долари.

– Лири ли! – изляя той. – И какво по дяволите бих правил с десет милиона лири! Искам си стоте хиляди зелени щатски мангизи, мой човек. Айде, снасяй ги.

– Нали точно за това ти говоря – бързо казах аз. – Ще се обадя да ги донесат направо тук.

– Така е по-добре.

Влязох в моята спалня. Имах около сто и тридесет хиляди под дюшека, но вече измислих добър план. Звъннах на нашия нийоркски офис.

– Искам Рат – наредих.

Дадоха слушалката на Търб.

– Съжалявам, но Рат излезе да потърси за нас някаква бърлога. Сам съм.

– Тогава идвай сам! – отсякох. – Искам те тук на минутата. И то при вратата на спалнята ми, никъде другаде!

Тряснах слушалката.

Върнах се в хола. Силва си седеше най-спокойно.

– А бе, няма да ми повярваш, но скоро ще се оттегля, да го „бибип“ – съобщи ми той.

– Добре – отвърнах. – Нямам повече задачи за тебе.

– О, и да имаше, не ще поема работата. Сега съм направо художник. Нали разбираш, помагат ми тия „бибипски“ тайнствени сили. А има и едно пиленце, дето никой не ще да се захване с него. Все предлагат и предлагат, ама няма кандидати. Един милион „бибипнати“ зелени парици. А няма кандидати. Е, какво мислиш?

– Чудесно – казах му. – Трябва да е доста опасен.

– А, опасен е и още как! – Той щракна с пръсти. – Но аз съм си художник. Ще се заема. Разправят, че очистил тринайсет професионалисти. Само че за него тринайсет ще да е нещастното число. Той ще бъде четиринайсетият! Цял скапан милион.

Поседя щастливо замислен. После махна с ръка и изгърси:

– Ще си карам царски по разни засукани местенца като ей това и ще си намеря готина мадама като твоята, направо кеф! А бе, като се разприказвахме за живота, къде се затри твоето куриерче с мангизите?

Той чакаше, а аз се обливах в пот. Страшно се блазнех от идеята да го направя на решето с моя „Колт Булдог“, обаче от такива куршуми пръска много кръв, щях да съсия дивана. А и той можеше да ме изпревари.

Най-после някой почука на вратата на спалнята. Затворих вратата към хола. Търб стоеше в коридора, посинял от студ.

– Чуй ме добре – зашепнах напрегнато. – Тук има един мъж – Силва, ще си тръгне след няколко минути. Ще носи сто хиляди долара. Проследи го, убий го и върни парите. И ми ги донеси направо тук, без да липсва и един цент дори.

– Дойдох без оръжие. Загубихме си pistolетите. Не може ли да почакам Рат? Нали заедно работим...

– Ти си без оръжие!

О, как се вбесих само! Но стоте хиляди са си сто хиляди. Бутнах в ръцете му „Булдога“. Помислих малко. Измъкнах моя специален нож от калъфа зад врата си и му го дадох. Пак помислих, върнах се в стаята и взех две волтариански тежки ударни гранати – най-обикновени, избухват петнадесет секунди след хвърлянето и не оставят уличаващи парчета.

– И да не чувам никакви оправдания! – казах. – Наблюдавай вратата от дъното на коридора и когато той излезе, тръгни след него, после го

пръсни на някое безопасно място. Светна ли ти в тиквата?

Каза, че му е светнало.

Влязох в спалнята и изрових стоте хиляди изпод дюшека. Доста ме болеше да се разделям с тях, ако ще и замалко.

Отидох в хола.

– Куриерът трябваше да ги преброи – извиних се. – Ето ги.

Той взе парите, преброи ги и ги натъпка по джобовете си. Тлъсти пачки. Когато излизаше, изпратих го с думите:

– Късмет с оттеглянето от бизнеса.

Усмихна ми се зло и си отиде.

Шеста глава

На зазоряване някой лудо задумка по вратата на спалнята.

Аха, Търб с моите парички!

Завлякох се замаяно до вратата и я отворих.

Не беше Търб. Беше Рат!

Стоеше пред мен, трепереше и се тресеше, покрит с падащия отвън сняг, посинял от студ... и от още нещо.

Влезе, затвори вратата и се облегна на нея. После каза:

– Той е мъртъв.

– Добре, това е чудесна новина. Сега ми дай парите.

Гледаше ме, без да разбира. Стори ми се съсипан, като че краката му се гънеха и сякаш всеки миг щеше да се свлече.

– Стига си ме бавил – казах. – Много добре знаеш, че изпратих Търб да проследи Силва и да ми върне парите.

Той наистина се свлече на пода, седна с гръб до вратата и наведе глава. Бих могъл да се закълна, че плачеше.

– Хайде, хайде – подканих го. – Никакво протакане. Твърде рано е, за да ми въртиш разни номера. Просто ми дай парите и да не си посмял да оставиш нещо за себе си!

– Той е мъртъв – прошепна Рат. – Изтезаван до смърт.

– Добре де. Значи Търб малко се е позабавлявал. Но това не означава, че вие двамата, „бибишци“ такива, можете да задържите парите.

Той успя да изрече наред риданията:

– Ама точно Търб е мъртъв!

Тъкмо си отварях устата. Но стиснах устни. ГУНСАЛМО СИЛВА ОЩЕ БЕШЕ ЖИВ!

Бързо заключих вратата и сложих веригата. И припряно извадих друг пистолет от чекмеджето на бюрото си – „Смит & Уесън 44 Магнум“. Уверих се, че холът е празен и заключен. Промъкнах се на терасата. Никакъв Силва. Засега.

Върнах се при Рат и го сграбчих отпред за ризата.

– По-добре ми разкажи как вие двамата се оплескахте, да те „бибип“!

Беше толкова посинял и втресен от шока, че мина много време, докато измънка нещо.

– Никога нямаше да го откроя – накрая проговори той. – Но и двамата имаме устройства, с които да се намираме. Снощи той не се прибра. Казаха, че дошъл при вас тук. Проследих къде е по устройството, зашито в панталона му. Беше до входа за мазето на една изоставена къща.

Той се запъна.

– При него имаше ли нещо друго?

– Стъпалата му бяха наполовина изгорени. Счупил си е всичките зъби от стискане. Винаги сме работили заедно. Ако е следял Силва, онзи сигурно се е престорил, че влиза в къщата, заобиколил е и го е издебнал отзад.

– При него ли бяха моите сто хиляди долара? – настоявах аз.

От такива отрепки не можете да чуete нищо смислено.

– Нямаше нищо. Нито оръжие, нито пари – нищо.

– Той каза ли ти нещо?

Рат пак се разрева, нещо като сухо, давещо хълцане.

– Сигурно на Търб му е било твърде студено, за да се бие.

Що за начин да проси пари за палто! Вярвайте ми, изритах Рат навън, и то незабавно.

Стигна до асансьора, подпря се на стената, стоеше с наведена глава, треперещ и хълцащ. Тряснах вратата. Имах по-важни неща, за които да мисля.

Дали Търб се е раздрънкарал?

Твърде вероятно.

Най-добре да си стоя вътре, добре заключен. И най-добре да не се разделям с този револвер денем и нощем.

Какво друго да очакваш от тези двамата, освен всичко да провалят!

Внезапно си спомних, че Силва се представил за жената на директора на ЦРУ, похитил я и прехвърлил вината за убийството върху нея. Утанч!

Събрах достатъчно смелост да прекося хола. Заудрях по вратата на

нейната стая. Мина много време, докато ми отвори.

– Не излизай навън. Заклучвай се. И не пускай никого да влиза!

– Защо? – в паника попита тя.

– Силва. Нали помниш Силва? Онзи, когото преди нае за телохранител. Той е очистил директора на ЦРУ, а сега може би дебне и мен.

– Наистина ли го е направил? – промълви Утанч, а очите ѝ блеснаха. – Сигурен ли си?

Налагаше се да бъде по-убедителен. Всичко си беше на дивана, бутнато зад една възглавница – документите на директора на ЦРУ. Измъкнах ги и ги пхнах под носа ѝ, както бяха изцапани с кръв.

Устата ѝ се отвори от изумление, тя не отделяше поглед от доказателството. Накрая попита:

– Ти ли му плати да направи това?

– И се опитах да си върна парите. Сега може да ме причаква зад всеки ъгъл. Не излизай!

Психолозите ни казват, че убийствата и кръвта имат странно влияние над жените. Смъртта ги стимулира сексуално.

Изведнъж тя ме награби и ме целуна!

После трескаво затича из стаята, дръпна всички пердета и вътре настана непрогледен мрак.

Хвърли ме на леглото и скочи върху мен!

Този ден не излязохме навън.

Устата ѝ гореше като огън!

Седма глава

След два дни такова усамотение – и то твърде задоволително за мен – аз се чувствах особено наперен.

Нищо особено не се случи и никой странен човек не ни доближи, затова стигнах до заключението, че Търб не е проговорил.

Реших, че е възможно да се измъкна навън, ако бъда по-предпазлив. Освен това от двете денонощия непрекъснато в леглото с Утанч започвах да усещам слабост. На закуска установих, че са ми необходими немалко усилия, за да вдигна лъжичката със сладолед.

Пък и тя стана от масата, отиде в стаята си и заключи вратата. Сетне се появи, напълно облечена за излизане – палто от норка, ботуши, обточени с кожа от норка, шапка от норка, вече опъваше на пръстите си и ръкавиците от норка.

В гласа ѝ се долавяше само намек за раздразнителност.

– Тъкмо си преглеждах дрехите и открих, че просто няма какво да облека. Най-после престана да вали сняг, а в „Гифани“ има разпродажба.

– Ама те продават бижутерия – напомних ѝ.

– Знам. Чао-чао.

– Почакай! Внимавай с парите!

Със сурово изражение на лицето си тя рязко отвори портмонето от кожа на норка и ми го показа. Претърпкано с пари! Какъв мениджмънт! Обърна ми гръб с намерение да излезе.

– Почакай! – повиках я. – Има още нещо.

Немошно се затърсих до бюрото и взех един „Ремингтън Дабъл Деринджър“ с украсена с бисери дръжка. Малко оръжие, тежеше някакви си триста и трийсет грама. Проверих дали е зареден с късите патрони 41-ви калибър.

– По-добре вземи това.

Тя уплашено се дръпна.

– О, Божичко, не! Изпитвам абсолютен ужас от оръжия! Току-виж, случайно гръмна себе си!

Е да, нали си беше малка дивачка от пустинята, твърде притеснителна, за да застреля когото и да било!

Към един часа на обяд, след още малко сън, събрах достатъчно сили да се облека и също да изляза навън. Подтикваше ме състоянието на моите финанси. Под дюшека останаха не повече от 38 000 долара.

Надничаях зад ъглите и стисках в джоба на палтото си моя „Смит & Уесън 44 Магнум“, така успях да се добера по заснежените улици до Роксентър Плаца. Време беше да изтегля възнаградението си като „шпеонин“ на фамилията.

Скоро стигнах там, накъдето се бях запятил:

Гише 13 Дребни суми в брой

Там седеше ново момиче. Е, поне приблизително можеше да я нарече човек така. Имаше мъжка прическа, мъжки костюм и тънък, стиснат процеп вместо уста.

– Къде – започнах неуверено, – е мис... мис...

– Мис Гребол вчера си направи двайсет и петте годинки и се пенсионира, ще живее във вилата си в Монте Карло. Аз съм мис Пинч. А ти кой си, дяволите те взели?

– Инксуич – казах ѝ, поглаждайки документите си на федерален агент.

Тя прелисти тлъстия списък на служителите.

– Тук те няма записан, приятелче.

– Ами просто включете компютъра – услужливо ѝ подказах аз.

Тя затрака по клавиатурата. Екранът остана празен.

– Разкарай се – посъветва ме тя.

– Чакайте. Нали знаете какво означава празният екран?

– Означава, че викам ченгетата. Но днес съм в добро настроение.

Махай ми се от главата, преди да съм дръпнала спусъка на рязаната пушка под гишето. Умирам си от любопитство да видя какви дупки прави.

Естествено, че си тръгнах. Отидох при директора, отговарящ за персонала.

– Мис Пинч ли? А, тя е нова – каза ми той. – С новите все неприятности си имаме.

И той излезе за следобедната си почивка.

Понесох се към офиса на Бери.

Заклучено.

И си отидох вкъщи.

Поне Силва не ме гръмна.

До някое време си поиграх мислено с идеята да ограбя банка. Струваше ми се твърде лесно, а несъмнено трябваше нещо да се направи за моето топящо се богатство. Много ми беше мъчно за онези сто хиляди.

Помислих, че Рат сигурно знае доста за банковите обири. Обадих се в нийоркския ни офис.

– Рат ли? – попита секретарката. – От два дни е в болницата „Мемориъл“ с пневмония.

Пак почивки! О, Богове, как да работя с такива отрепки около себе си?

Денят обаче завърши весело. В едно комедийно шоу по телевизията се появи фалшивото Гениално хлапе с щръкналите зъби и останалите смехории!

Наричаше се „Безсънна нощ“ и го водеше Дони Фартсън младши. От десетилетия шоуто се излъчваше в най-гледаното време и синът бе наследил баща си.

Двойникът седеше в студиото и се хвалеше неспирно какъв страховтен студент бил, колко бил умен и как бил отличник на курса си. Осенен от гениално хрумване, той изобретил новото гориво в университетските лаборатории, а сега напуснал скривалището си, за да каже всичко, а пък „Октопус Ойл“ действала срещу него. После изпълни кратък танц, като размахваше знаменце на своя колеж.

Тogaва интервюиращият го попита:

– Щом сте първенец на курса, може би ще ми отговорите на следната загадка. Защо на Ню Йорк му викат „Голямата ябълка“?

Гениалното хлапе се ухили още по-страшно, за да си покаже огромните зъби, и отвърна:

– Защото целият е червясал!

Публиката се заливаше от смях, а Хлапето се поклони два-три пъти.

В този миг ме прободe някаква тревога. Та те въобще не хвърляха развалени яйца по него! Да, смееха му се. Но накрая публиката дори ми се стори дружелюбно настроена! Не исках нещата да се изплъзнат от контрол. Не исках хората да си мислят, че той е блестящ студент. Обадих се на „Мес Стрийт“ 42. Непрекъснато даваше заето.

Все пак се надявах Медисън да се справи.

Завлякох се до леглото да възстановявам енергията си.

Осма глава

Прав бях, че не си наруших спокойствието!

Още на следващата сутрин Медисън си върна своята първа страница!

ГЕНИАЛНОТО ХЛАПЕ ЛЪЖЕ ЗА УЧЕНИЕТО СИ

ФАЛШИВ СТУДЕНТ

Снощи, когато Гениалното хлапе се появи в гледаното по цялата страна шоу „Безсънна нощ“, той твърдеше, че е сред най-добрите студенти във водещия технически университет.

Освен това заяви, че зад сегашните му неприятности прозирала ръката на „Октопус Ойл“.

Репортерите, занимаващи се с разследвания, на минутата се втурнаха към университетското градче на Масачузетския институт по разрухология.

Гениалното хлапе не е и никога не е било записано като студент там!

Нито един студент не е и чувал за него, нито един преподавател не е виждал името му в списъците.

Президентът на М. И. Р. направи изявление за пресата:

„Това е опит за умишлена заблуда. Няма да позволя името на тази благородна и почтена институция да бъде размахвано като парцал пред обществеността. Налице е явен стремеж да бъде потъпкано възвишеното и божествено право на университетите. Ако получавашме повече средства от ЦРУ, бихме имали по-благоприятни възможности да се справим с подобни чудовищни заговори!“

Имаше още. Във всеки вестник, по радиото и телевизията. Завладя ме страхопочитание.

Не бях запознат досега с този вид предумишлено убийство. Ставаше още по-смъртоносно, защото наемният убиец изглеждаше толкова добронамерен и всичко си оставаше в рамките на закона! При това можете да направите същото с всекиго!

Опитах да се обадя на Медисън, за да го поздравя, но телефоните му все даваха заето.

Както и да е, той добре напредваше, затова ми стана любопитно каква ли е реакцията на Хелър. Под плановете му избухна такава мина, че сигурно е побеснял. Седнах да наблюдавам.

Изглежда не го интересуваше за колко време ще стигне до своя офис. Денят беше хапещо студен и безветрен и всяка инсталация в града, използваща въглища и петрол, добавяше към въздуха толкова дим и сажди, че на човек очите му се насълзяваха. Вместо просто да отбележи този факт, Хелър се шляеше и мереше мръсотията с уред за определяне плътността на атмосферата – ей така, на улицата използваше волтарианско устройство! Щеше да е нарушение на Кодекса, само че проклетите жители на Ню Йорк никога нищо не забелязват.

Най-сетне се качи на своя етаж в „Емпайър Стейт Билдинг“ и по пътя към разкошния си кабинет забеляза, че вратата на „Мултинешънъл“ е зейнала широко. Това беше килерчето, където спеше Изи.

Хелър влезе.

И се закова на място.

Точно пред него върху гигантския екран на бизнескомпютъра на Изи беше изписано послание.

Зелените електронни букви гласяха:

СБОГОМ, ЖЕСТОК СВЯТ!

Хелър изгърва онова, което носеше. Втурна се към площадката пред асансьорите, обслужващи неговия етаж, и светкавично натисна бутоните на всички – и за нагоре, и за надолу.

Спираха един след друг.

Той припряно питаше всеки служител:

– Виждал ли сте мистър Епшайн? Дребосъка с големия нос и големите очила?

Улучи при третия.

– Качи се горе преди около пет минути – обясни младежът. – Там разбра, че по този път не може да стигне до наблюдателната площадка, и ме накара да го сваля чак до партера.

– Забрави за тези пътници – нареди му Хелър. – Това е въпрос на живот и смърт. Спусни ме веднага най-долу!

Операторът се подчини.

– Мистър Джет – каза той, – той ми се видя страшно объркан.

Хелър устремно се понесе навън, заобиколи сградата и нахълта в експресния асансьор откъм 34-та улица. Озова се на 80-и етаж след по-малко от минута. Прехвърли се в асансьора за 86-и етаж. Вътре светеше надпис:

ДНЕС ИМА ЛОША ВИДИМОСТ

Никой друг не се качваше на 86-и.

Той отиде до снекбара и щанда за сувенири. Никой освен продавачите.

Препусна към наблюдателната площадка. Затича край високата ограда, която я заобикаля и пречи на самоубийците. Гледаше надолу. Зави ми се свят.

Тогава видя ръка. Сграбчила крака на един непоклатимо закрепен за пода стол, доста далече от ръба.

Хелър надникна над облегалката на стола. Изи беше там.

Притискаше се към пода и здраво се държеше за стола. На цели шест метра от ръба!

– Изи! – извика Хелър. – Я ставай!

– Не. Така ми прилошава от високото, че не мога и да ходя. Качих се горе, за да скоча, но сега не съм в състояние да се пусна от стола!

– Какво се е случило? – попита Хелър.

– Всички тези отвратителни журналистически писания ме подтикнаха – изплака Изи. – А студентската история тази сутрин ме довърши. Това беше последната капка! Пречупи ми гръбнака! Вече не мога да нося отговорност за вас!

– О, стига де, това продължава отдавна. Сигурно има и нещо друго.

Изи заплака.

– Не заслужавам даже да ми се карате. А би трябвало да го направите. Толкова изнервен и смутен бях от всички истории, че започнах да правя грешки в бизнеса.

Хелър приклепна до него и го прихвана с ръка, сякаш го пазеше да не се хлъзне надолу. От това Изи се разрида още по-силно.

– Не бива да се държите добре с мен! Заради мен сме съсипани. – Той се задави и с мъка си пое дъх. После се разприказва забързано: – Предстои да ни поискат цяло състояние за данък върху печалбата. Имаше една стара, много стара фирма, толкова затънала в дългове, че никой не искаше и да я доближи. Дори правителството и синдикатите я оставиха на мира още преди години. Това е „Крайстър Мотър Корпорейшън“. Не можах да устоя на изкушението. Тя щеше да ни осигури задължнялост за незначително колко години напред!

Хелър го хвана и с другата ръка, като че Изи би могъл да се плъзне шест метра по съвсем равна повърхност.

– Добре де, Изи, това не ми звучи като проява на некомпетентност.

– Не беше – потвърди Изи. После изквича: – Но веднага направих най-глупавото нещо на света! Уволних съвета на директорите и назначих майка си начело, така фирмата започна да печели пари! За пръв път от 1968-ма насам!

– Но това е добра новина! – отбеляза Хелър.

– О, не е! – викна Изи. – Данъчната служба незабавно издаде нареждане със задна дата и съчини някакви данъци за нас, пресрочени и обременени с глоби и лихви още от 1967-ма! Наложиха запор на всичките ни банкови сметки, дори на корпорациите, които нямаха пряка връзка с това! Съсипани сме!

– Колко съсипани? – осведоми се Хелър.

– Нуждаем се от над милион и половина, за да освободим банковите си сметки. Не можем нито да плащаме на служителите, нито да си покрием наемите. Липсват ни дори пари да започнем отново арбитражните операции с валутните курсове. Хвърлете ме през оградата! Ще се оправите по-добре без мен. Ще си затворя очите.

Хелър се затрудни малко, докато освободи пръстите му от крака на стола. Изи здраво стисна клепачи. Хелър го вдигна.

– Ох, благодаря, благодаря – мърмореше Изи.

Явно мислеше, че Хелър смяташе да го хвърли над високата ограда.

Но той го отнесе при щанда за сувенири и снекбара, натисна бутона за повикване на един от асансьорите. Изи предпазливо отвори очи и като видя, че вече не е на площадката, пак се разрида.

Хелър го откара надолу, после отново нагоре до техния етаж. Мина по коридора до офиса и пусна Изи в едно кресло.

Отиде при своя сейф и извади оттам черния боклукчийски чувал. Започна да изпразва портфейли и да трупа пачки в скута на Изи.

Купчината растеше. Повечето банкноти бяха по хиляда долара. Изи ги преглеждаше и проверяваше на светлината.

Внезапно се зае да ги брои с майсторските движения на банков касиер.

– Сто и една хиляди двеста и пет! – заяви той.

– При това освободени от данъци – подчерта Хелър. – Сега ще можеш ли пак да започнеш арбитражните операции?

– О, да! Как успяхте да го направите?

– И ще можеш да даваш заплати и да покриваш наемите?

– О, да! Британската лира се срина в Сингапур и се котира високо в Ню Йорк. Но...

– Има едно условие. Обещай ми повече да не припарваш до наблюдателната площадка.

– Няма, няма. От този вятър ме болят синусите!

– Още нещо – каза Хелър. – Вече на два пъти ти спасих живота, затова си двойно отговорен за мен.

– О, не! – нададе вой Изи. – Не с всички тези ругатни в пресата!

Хелър посегна към парите.

– ОБЕЩАВАМ ДА БЪДА ДВОЙНО ОТГОВОРЕН ЗА ВАС! – кресна Изи.

И побягна към стаята с телексите, вероятно искаше да се измъкне, преди Хелър да е измислил и друго.

Е, разсъждавах аз, задържаха се в бизнеса. Но дължаха милион и

половина, а Данъчната служба знаеше как да им намери цаката, защото задачата ѝ беше да опази Роксентър богат, а останалите – бедни, особено пък потенциалните му конкуренти. Нима не бях дочул как през 1905 година прадядото на Роксентър бил човекът, който финансирал, побутвал и натискал Конгреса да внесе изменения в Конституцията и да приеме закон за данъка върху печалбата? И когато това станало през 1911 година, фамилиното състояние било така организирано, че единствено то оцеляло, а конкурентите били пометени като от буря. Лукави хора са тези Роксентъррови, няма значение, че сегашният потомък е побъркан. А Данъчната служба все още работеше за тях. Изи не би могъл и да се надява, че отнякъде ще се сдобие с милион и половина! Половин – как да е. Но милион и половина – никога! Не и само с арбитражни операции, не и при всичките им разходи. Дори Изи не би се справил.

Това беше голямо облекчение за мен. Защото „Крайстър Мотър Корпорейшън“ би могла да се превърне в конкурент на интересите на Роксентър. Изи можеше да хвърля прах в очите на Хелър. Само че мен не би успял да заблуди. Очевидно бе купил старата, разнебитена, почти престанала да действа „Крайстър“, за да произвежда и монтира карбураторите на Хелър! Още една налудничавя мечта на Изи отиде на вятъра.

Но най-силно ме интересуваше ставащото в масмедиите. И Роксентър отнасяше по някой удар.

А Хелър? Той наистина и представа си нямаше какво става с него и кой му го причинява. Докато спасяваше Изи на наблюдателната площадка, ръцете му се изцапаха и сега стоеше и се вглеждаше отблизо в тях. Той просто не разбираше колко важни неща ставаха наоколо!

Девета глава

Около десет без четвърт Хелър преживя поредното сътресение. Слушаше записи на италиански език, които може би взимаше от езиковата школа в другия край на коридора, и тъкмо отново се учеше как да произнася правилно имената на многобройните италиански светии, когато Бум-бум нахълта при него.

– Веднага, на момента, Бейб заповяда да те заведе при нея. Хайде, тръгваме!

Хелър промълви:

– Санта Маргерита!

– Молитвите няма да ти помогнат. Като я слушах, май беше

кипнала. Направо „бибипски“ бясна. Тръгвай.

Хелър облече бяло кожухче, стегна колана и нахлупи на главата си бяла кожена шапка с наушници. Последва Бум-бум и в движение си сложи дълги бели ръкавици.

Слязоха с асансьора и завиха към входа откъм 34-а улица, защото отпред имаше голяма пиаца на таксита. Хелър минаваше оттам, когато искаше да вземе такси. Понечи да махне на някое.

– По дяволите, не – засече го Бум-бум и посочи старата оранжева кола. – Аз ще те закарам!

– Няма ли да нарушиш условията на пускането ти под гаранция? – попита Хелър, но влезе в колата.

Бум-бум на две колела се вряза в движението по отсрещното платно и таксито полетя като ракета на запад. Изблъскваше другите коли от пътя си, явно не му пречеше и да говори през това време. Викна към задната седалка:

– Бейб днес не е в Джърси. Фамилията наскоро получи „Параходство Пюнърд“ чрез сливане с нашата „Лувърбак Лайн“. И Бейб изхвърли техните лордове и сьрове и разните му там бивши капитани от Кралския флот, всичките ония, дето направо потопиха „Пюнърд“. Тя винаги лично назначава големите шефове. Затова днес е тук, целия ден ще наема нови хора.

– Каза ли какво иска? – попита Хелър.

– Не. Само да те заведе при нея. Адска работа, та тя трябваше да е щастлива като птичка днес. Фамилията държи юздите на синдикатите и с това последно сливане вече контролира всички океански превозвачи в Америка. Няма дори едно щатско пристанище, което тя да не може да затапи толкова бързо, че и рибите да се шашнат. Кой би си помислил, че ще успее да превърне малкия флот за контрабанда на пиячка в нещо такова, обаче тя го направи. Ето какво постига организираната престъпност въпреки всички пречки. Сега федералните тузове не смеят и да гъкнат срещу нас, защото можем да парализираме цяла Америка. Даже Фаустино не смее да възразява, че днес тя е минала от тази страна на реката. И тя сега наема някои от най-големите имена в корабоплаването, като че си купува пакетче вафли. Обаче щастлива ли е? Не!

– Защо мислиш така? – настояваше Хелър.

– Защото замалко да пръсне по телефона „бибипнатото“ ми ухо, ето защо. Но откакто оня „бибипец“ Гунсалмо Силва затри Джими Тавилотврат – Канавката, тя не е същият човек. Затова си налягай парцалките, Джет. И да си страхотно вежлив. Казвай й „госпожо“, даже да не ти е

говорила.

Стигнаха до Дванадесето авеню и се качиха на магистралата „Уест Сайд“, издигната на второ ниво над другите улици, след малко Бум-бум накара таксито да се гмурне надолу по едно от отклоненията.

Бяха на старото пътническо пристанище, отдавна опустяло заради монопола на самолетите в пътническите превози. Бледият надпис „Пюнърд Лайн“ беше закрит от ярък нов транспарант „СЪБЕСЕДВАНИЯ С КАНДИТАТИ ЗА РЪКОВОДНИ ДЛЪЖНОСТИ, ЗАЛА 205“.

При такова стълпотворение на товарни камиони, лимузини и цели рояци хора с вид на опитни мореплаватели Бум-бум се поизпоти, докато стигне до терминала.

Постройката беше огромна и малко приличаше на склад в напреднал етап на разруха. Бум-бум бутна някакви знаци за забранено паркиране и спря таксито в подножието на стълба.

Двама мъже се появиха като от въздуха от двете страни на колата. Изглеждаха груби здравеняци, с вдигнати яки на палтата и ниско нахлупени шапки. И двамата пъхнаха през прозорците на таксито дулата на едрокалибрени пушки – едната насочена към Хелър, другата към Бум-бум.

– К'во искате, бе? – каза единият. – Ох, да те вземат мътните, Бум-бум.

– Че и с Хлапето – обади се другият и се дръпна от прозореца. – Стига сте ни стряскали, бе. Поне дай сигнал с фаровете. Не знаеш ли, че нашата капа е тук?

– Всичко е нормално – викна първият нагоре към мецанина. – Дойдоха Бум-бум и Хлапето.

Тримата мъже горе прибраха насочените към колата автомати.

Хелър и Бум-бум затупуркаха по раздрънканите стъпала и тръгнаха по нещо като балкон, минаващ край сградата над гъмжащите долу тълпи и автомобили. Хората се нареждаха на три опашки и минаваха край три бюра. Половин дузина мъже в черни палта и нахлупени шапки ги разпитваха набързо. На бюрата имаше надписи съответно ДИРЕКТОРИ, КОРАБНИ ОФИЦЕРИ и АДМИНИСТРАТОРИ. Наоколо се разхождаха немалко униформени полицаи, които насочваха пристигащите. Много оживено място.

Бум-Бум и Хелър стигнаха до онази част от мецанина, която беше над и точно зад бюрата. Беше остъклена.

Вътре седеше Бейб Корлеоне. Беше облякла дълго до глезените палто от сребърна лисица, цилиндричната ѝ шапка беше от същата

кожа. Носеше бели копринени ботушки и бели копринени ръкавици. Настанена в голямо кресло, тя изглеждаше съсредоточена и величествена. Наоколо стояха четирима телохранители и трима чиновници. Пред нея имаше стена от екрани и компютри, сложени достатъчно ниско, за да вижда над тях кой минава през бюрата. По тонколоните до нея се чуваха разговорите долу.

Не погледна към новодошлите. Посочи място на няколко фута от себе си.

– Застани точно там, Джером Терънс Уистър – нарече го тя с неговото земно име.

Прозвуча зловещо.

На екраните се виждаха молби за назначаване, от някаква база данни изскачаха досиета на същите хора и техни снимки в едър план.

Стана ми интересно, когато забелязах, че на бюрата долу има само по един екран и всички показваха едно и също – дясната ръка на Бейб Корлеоне!

Тя преглеждаше за секунди молбата, хвърляше по един поглед на лицето на кандидата, после четеше от екрана, където чиновникът извикваше истинското досие на поредния човек. Накрая или обръщаше палеца си нагоре – тогава на кандидата даваха синя лентичка с надпис „Нает“, или го обръщаше надолу, а тогава човекът получаваше червена лентичка с надпис „Лош късмет“.

Един от чиновниците до нея се занимаваше с голямо табло, на което веднага отбелязваше всяка попълнена длъжност.

Набирането на персонал напредваше с изумителна бързина.

С любопитство отбелязах, че някои от хората, които тя вземаше, имаха криминални досиета.

Опашките се движеха напред. Палецът ѝ ту се вдигаше, ту сочеше надолу. Внезапно дланта ѝ замръзна водоравно. Тя се взря в екрана.

На бюрото за кандидат-администратори лежеше молбата на ДЖ. П. ФЛАГРАНТ!

Да, ето го, застанал доста омърлушено – човекът, който отговаряше за връзките с обществеността при Роксентър, уволнен, след като открихме Медисън и му възложихме задачата.

Кандидатстваше за ръководител на рекламния отдел в „Пюнърд Лайн“. В графата „Предишна месторабота“ беше написал само „ФФБО“. Но в досието му от базата данни беше записано „Ръководител на счетоводен отдел при Роксентър в «И. Г. Барбен»“.

Бейб изсъска нещо в микрофона, което стигна до минислушалката в

ухото на човека зад бюрото, и след миг на мецанина вече се чуваше разговорът.

– Изхвърлиха ме – разказваше Флагрант. – Ще бъда откровен с вас. Мразех работата си. Мразех интересите на Роксентър. Ако ме вземете, добре ще постъпите. Мога да ви помогна дори да смачкате Фаустино! Ще се закълна в каквото искате!

Ръката на Бейб помръдна. Сочеше настрани!

Двама мъже с черни палта веднага сграчиха Флагрант за ръцете. Изкараха го през една от вратите на склада. Блъсна ги зимният вятър откъм Хъдзън.

Поведоха го направо към края на пристана и го хвърлиха във водата! По средата на зимата те го хвърлиха във водата!

– Traditore! – сякаш се изплю Бейб. – Мразя предателите!

Когато произнесе думата traditore, което на италиански означава „предател“, прозвуча като удар на куршум.

Бейб заби пръст в един от чиновниците. Той взе микрофон и го включи. С добре поставен глас изрече:

– Господа, мога ли замалко да привлеча вашето внимание?

Отекнал кухо от металните високоговорители надлъж и нашир по грамадния склад, звукът сякаш се стовари върху хилядите, които се тълпяха наоколо или стояха на опашките.

– Много сме ви благодарни, че в този мразовит ден дойдохте да търсите работа в отново възкръсналата „Пюнърд Лайн“. Най-високо ценим верността. Току-що хвърленият в реката господин преди време е работил за хора, противопоставящи се на сегашните собственици на фирмата. Ако има и други подобни, могат да си спестят неприятното гмуркане, като тихо си отидат, но веднага.

Трима мъже се отделиха на различни места.

Хванаха ги на секундата.

Мъже с черни палта и ниско нахлупени шапки ги понесоха въпреки съпротивата им към ръба и с шумни плясъци ги метнаха в ледената вода.

Четвърти човек изведнъж се втурна от опашката и доброволно се метна от пристана!

Чиновникът с микрофона продължи:

– Сега, след като се отървахме от тези мръсни „бибиписци“, процедурата по наемането на служители може да продължи. Господа, благодаря ви за лоялната подкрепа на новото ръководство.

Чу се слаб приветствен вик.

Опашките пак се размърдаха напред.

Хелър зарея поглед към водата.

Рибарска лодка прибираще Флагрант и останалите. Хелър пак премести погледа си към Бейб.

Китката ѝ се умори. Тя спря движението на хората с обърната надолу длан. После протегна ръка, някой притича и сложи в нея чаша червено вино.

Обърна се към Хелър, лицето ѝ беше студено като зимната река. Впи в него сивите си очи.

От гласа ѝ лъхаше мраз:

– Ти загуби онова състезание – Помълча за по-голямо впечатление.
– Все ти повтарям, Джером, че не бива да губиш. Това е лош навик, Джером. Това е навик, който не заслужава никаква снизходителност! Зная, че проявих небрежност. Зная, че не винаги съм била добра майка за тебе. Но това въобще не променя положението, Джером.

– Много съжалявам, мисис Корлеоне.

– А и вестниците разпространяват лоши неща за тебе, Джером.

– Съжалявам, мисис Корлеоне. Не знам откъде идва всичко това.

Аз...

– Джером, вестниците са нещо много гадно. Не бива да гуляеш с репортери. Това ще унищожи доброто ти име. Трябва да си особено внимателен с кои хора поддържаш връзки. Не бива да общуваш с пресътпни типове като репортерите. Разбра ли ме, Джером?

– Да, мисис Корлеоне. Много съжалявам...

– Престани да ме прекъсваш и не се опитвай да отклоняваш разговора. Нямах дори едничко извинение, което заслужава внимание! Ти беше много, много лошо момче, Джером. Първо губиш едно съвсем лесно състезание. После се появяваш из цялата преса. И не само погубваш цялото си бъдеще – гласът ѝ се засили, стана по-остър, – ами и жената на кмета тази сутрин ме държа половин час на телефона, за да ми дрънка какви ли не ужасии! Само за тебе и за отрицателното отношение на пресата към тебе!

Тя яростно захвърли чашата червено вино. Пръсна се и плисна като кръв.

От гласа ѝ стаята затрепера!

– ПРЕДУПРЕЖДАВАМ ТЕ ЗА ПОСЛЕДЕН ПЪТ! СПРИ ТЕЗИ „БИБИПСКИ“ ВРАЖДЕБНИ СТАТИИ!

Тя се извърна към своите екрани.

Бум-бум изглежда забеляза признак, който не говореше нищо на

Хелър.

– По-добре тръгвай с мен – прошепна в ухото му. – Ако останеш още, тя непременно ще се разгневи.

Махнаха се оттам и се върнаха при таксито. Бум-бум сгази още две забрани за паркиране и измъкна колата от пристана.

Хелър седеше отзад, опрял брадичка в гърдите си. Накрая заговори през разделящото кабината стъкло:

– Не мога нищо да направя с лошата си слава. Но мога да опитам нещо друго. Бум-бум, какво най-много харесва Бейб?

– Бейб ли? Що за щур въпрос! Като всички останали жени много си пада по бижутерия.

– Сигурен ли си? – попита Хелър.

– Абсолютно. Два-три диаманта и те вече мъркат.

– Добре. Откарай ме до „Тифани“.

Прекосиха града и след малко Хелър стоеше пред шанда и разговаряше с любезен продавач. Хелър прегледа какво ли не, табличка след табличка скъпоценности върху черно кадифе. Нищо не му хареса. В един момент щракна с пръсти, осенен от вдъхновение.

– Изработвате ли бижутерия по проекти на клиенти? Искам нещо по-разнежващо.

– Разбира се – отговори продавачът. – Последвайте ме.

Остави Хелър в отдела по дизайн с един тип, който приличаше на художник. Онзи мислеше, че ще трябва да помага в рисунките. Но Хелър сграбчи парче кадастрон и няколко цвята фулмастери и се увлече да твори.

Що за дяволски измислици? Той изобразяваше Суверенния Герб на своята родина – провинция Аталанта на планетата Манко! Две кръстосани бластерни оръдия, стрелящи в зелено на фона на бяло небе, в кръг от червен пламък. Случайно бях видял как нарисова това под думите „Принц Кавкалсия“ на влекача, с който долетяхме до Земята. По-разнежващо ли? С кръстосани бластерни оръдия? Какво си беше наумил?

На въпросите му дизайнерът отговори така:

– Да, можем да го изработим като тиара. Разбира се, гербът ще бъде отпред, прикрепен с полукоронет. Полето ще направим от диаманти, оръдията от оникс, бластерните изстрели, както вие ги наричате, ще бъдат от изумруди, а огненият кръг от рубини. Всичко това върху бяло злато, разбира се, за да няма дисонанс.

– Колко? – попита Хелър.

Повикаха още хора и след доста изчисления му съобщиха, че могат

да изпълнят поръчката срещу 65 000 долара.

Хелър порови из джобовете си. У себе си имаше само 12 000 долара.

– В момента разполагам само с това.

– За аванс е достатъчно – увериха го. – Можете да доплатите остатъка, когато изпълним поръчката.

– И кога ще стане това?

– Наближават коледните празници. Вече сме претоварени. Няколко седмици... добре ли е?

Той им даде дванадесетте хиляди. Но успях да съзря някаква потиснатост в него. До този момент не бях осъзнал, че и Хелър е разорен. Каза им да направят най-доброто, на което са способни, и си тръгна.

Аз ликувах. Изи щеше да му изсмуче наличните. Никога нямаше да разполага с парите, за да получи тиарата!

Прегръщах се сам. Медисън беше най-истинската скъпоценност!

Пресата вече оказваше натиск. Не само убиваше жестоко представата за Хелър, но вече го лишаваше от подкрепата на неговите приятели. Струваше си да поразсъждавам за това. Бях привърженик на преките удари с нож и пистолет, но вече ми се отваряха очите за възможностите, криещи се в медиите! Каква чудесна болка причинявах! Човек можеше да съсипва живота на другите като едното нищо!

О, дори не се досещах какво ми предстои да видя тепърва!

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ЧАСТ

Първа глава

Щеше ми се да позадържа по-дълго тези маниакални състояния, толкова са приятни. Но още същата нощ депресията взе да надига гнусната си глава.

Прескачах от един телевизионен канал на друг в търсене на хубава анимация и случайно попаднах на програмата „Закъснял с 59 минути и половина“. Там участваше Гениалното хлапе!

На главата му се мъдреше малка колежанска шапчица, държеше знаменце. Наоколо бяха струпани купища книги, зад тях едва се виждаше водещият на предаването.

Фалшивото Гениално хлапе разказваше историята на живота си – как си лежал в люлката и се задавял от млякото в бутилката, тогава в главата му се оформила чудесната идея за новото гориво. Но годините на неравноправие като член на бялото малцинство в страната го лишили от постигане на мечтата. Веднъж обаче, както се возел в количка за пазаруване из някакъв супермаркет, от един рафт паднала книга, ударила го по главата и това променило живота му.

Носеше книгата като доказателство и камерите показаха ръцете му, които почитателно я отвориха. Авторът беше Карл Фейгин от серията „Домашен майсторлък“, със заглавие „Вие също можете да си направите атомна бомба в малката подземна работилничка“ и с подзаглавие „Да посетим заедно гробовете на великите мъже на историята“. Имаше снимка на Албърт Блайндщайн. С рошавата коса, която вдъхновявала Хлапето.

После показа изрезка от вестник с остатъците от подземната си работилничка, която се взривила и изтрила от лицето на земята съседните къщи.

Отекнаха предварително записани аплодисменти.

Казах си – чакай, какво търси това предаване по националната мрежа в най-гледаното време? Въобще не може и да се мери със сексуалните оргии по конкурентните канали. После си напомних, че беше нужно само хората на Роксентър да се обадят на директора на телевизионната мрежа и да му кажат какво да пусне в ефир.

Но тогава избухна бомбата!

Гениалното хлапе измъкна отнякъде годишник на гимназия и ето го, цъфнал в петия ред на училищния хор! С щръкналите зъби и останалото.

Стана и по-лошо!

Снимка в същия годишник и текст отдолу „Ученикът с най-големи шансове да бъде застрелян“. Със зъбите и останалото.

Още по-лошо!

Друг годишник. Снимка на класа новаци. Кръгче около глава с щръкнали зъби в третия ред.

Съвсем лошо!

Друг годишник. Снимка на второкурсниците и макар малко размазана при отпечатването, нямаше как да не позная зъбите и очилата с рогови рамки.

Ръцете обърнаха книгата.

„Годишник на Масачузетския институт по разрухология“, при това от миналия юни!

И с неговото име на корицата – Джери Уистър!

Главата ми се замая! Толкова, че нищо повече не чух от предаването.

Нещо не вървеше както трябва.

Час по-късно, изоставил напълно търсенето на анимационни филмчета, аз си спомних, че Бери бе избрал самоличността за Хелър и му даде документите в хотел „Брюстър“. Бери бе заповядал на Медисън да използва този двойник с щръкналите зъби и никой друг, затова дори се наложи Медисън да гримира Хелър за първите снимки.

Значи имаше и друг Уистър! Някакъв си Джери Уистър, вероятно братовчед или друг роднина на Джером Терънс Уистър, който може и да е съществувал някога, а може и да не е.

Ах, този хитроумен юрист от Уолстрийт, този Бери, който използваше всеки възможен номер! Ако не им провърви на снайперистите, има бомби. Ако бомбите не избухнат – появяват се двойници.

Но още не бях усетил целия ужас на положението, когато с треперещи пръсти разтворих вестника, оставен до чинията ми на закуска. В хотелите знаят как да ви съсипят апетита!

Първа страница!

„ГЕНИАЛНОТО ХЛАПЕ СЪДИ М. И. Р. ЗА 500
МИЛИОНА!

ПЪРВИЯТ ПОДОБЕН ПРОЦЕС В УНИВЕРСИТЕТСКАТА ИСТОРИЯ

С твърдението, че той наистина е студент в М. И. Р., адвокатската фирма, защитаваща интересите на Гениалното хлапе – «Богъл, Гаудж и Хаунд», днес заведе иск срещу университета на сума 500 милиона долара за смъртоносно оскърбление.

Стъписаната общественост снощи можа със собствените си очи да види доказателствата в шоуто «Закъснял с 59 минути и половина».

Никога досега свещеното обиталище на М. И. Р. не е било докосвано и от най-бледия намек за скандал.

Говорител на «Богъл, Гаудж и Хаунд» каза:

«Ще спечелим делото като на шега. Честта на американската младеж трябва да бъде защитена от позорните интриги на тези корифеи на образованието. Това дело ще остане в историята. Ще ги затрием тези скапаняци.»

Не можахме да открием за коментар президента на М. И. Р., който не бе изрично посочен в изявлението.

В трескаво дирене на различни мнения вестникът потърси председателя на Върховния съд Хамбургер. Той заяви:

«Това е неофициално, лично мнение, но да ви кажа – правосъдието заслужава такива сладки дела. Ако отнесат това към нас за преразглеждане, ще обърнем внимание на каквото и да било, стига да е в писмен вид.»

(На стр. 34 ще намерите изключителни снимки на бунтовете в М. И. Р.)“

Щях да изтичам долу, за да взема и други вестници, но не се наложи. Продавачът вече се беше приспособил към моите навици и ги беше докарал с количка – купчина, висока цял метър! Точно това, от което се страхувах! Историята гърмеше по цялата страна!

Този Медисън ме изнервяше. Нали разбирате, вратата ми в него не се сгромоляса, само малко се поразклати. Схващах, че именно мащабът на иска и фактът, че за пръв път някой се осмеляваше да заведе дело срещу могъщия М. И. Р., се превърнаха в сензация, затова се надявах самото Гениално хлапе да остане по-настрани във всичко това.

Реших да оставя Медисън да направлява нещата. Вероятно в действията му имаше задълбочено премислена стратегия.

На следващата сутрин обаче Медисън пак владееше своята първа страница!

„М. И. Р. ОТВРЪЩА НА УДАРА!

ГЕНИАЛНОТО ХЛАПЕ ИЗРИТАНО!

В интервю, дадено специално за този вестник, президентът на М. И. Р. ни довери новина, предназначена специално за Гениалното хлапе.

«Ако, каза президентът, Джери Уистър не се откаже от своя иск незабавно, ще бъде изключен! Освен това ще му спрем стипендията от «Октопус Ойл» и ще го уволним от ресторанта на колежа, където работи като сервитьор.»

Тези силни слова бяха изречени особено внушително. Университетът има намерение да се бори!

Адвокатите на университета – «Фадъл, Мадъл и Падъл», днес заведоха насрещни иски в щатския съд, в които се твърди, че обвиненията на горепосочения Джери Уистър са лъжливи, злонамерени и необосновани.

(Вижте фоторепортажа на стр. 19, в който даваме пълна картина на бунтовете в М. И. Р.)“

В повечето новинарски емисии показваха откъси от бунтовете. А във вестниците на цяла страница беше публикувана реклама, призоваваща уважаемата публика да гледа „Закъснял с 59 минути и половина“, ако иска да научи новините, преди да са се случили. Те наистина изстискаха до капка своя шанс.

В останалите вестници не само обширно разказваха историята за насрещния ход на М. И. Р., ами поместваха и редакционни статии за американската младеж, която била жертва на университетите, обаче всички единодушно стигаха до извода, че всички студенти си го заслужавали.

Да, Медисън продължаваше с пълна пара. Хелър понесе тежък удар, защото пресата очевидно беше на страната на университетите. Дори показваха труповете на неколцина студенти, пребити до смърт от полицейските части за борба с масовите безредици. Благоприятен признак.

Ако ме оставеха да продължа своя анализ, сигурно щях да открия и по-приятни за себе си факти, но още същата вечер вниманието ми беше

грубо насочено другаде.

Втора глава

Щях да пропусна случката, ако не бях нашрек. Но знаех, че за мен е много важно да следя всяко нещо, което би ми подсказало намеренията на Хелър. След събитията в Кънектикът бях сигурен, че той има някакви опасения, и макар да не се размотавах прекалено из Ню Йорк, не исках да допускам и най-малкия риск да се блъсна в него зад някой ъгъл. Всъщност всеки път, когато се налагаше да минавам близо до „Емпайър Стейт Билдинг“ или в района на ООН, аз се смъквах на пода в таксито, за да не ме види от тротоара.

Така че напоследък свикнах набързо да преглеждам записите от наблюдаващите го устройства. Обикновено не си губех времето с нощните записи заради онези странни електронни смущения около неговия апартамент, но след като Гунсалмо Силва преспойно почука на моята врата, знаех, че в предпазливостта няма прекаляване.

И бях възнаграден!

Слисах се. Явно когато спасяваше Изи, той обърна внимание на наблюдателната площадка на „Емпайър Стейт Билдинг“. Никога не бях виждал някой да проявява толкова силен интерес към саждите. На кого ли му пукаше какво става с атмосферата на тази планета? Щом Ломбар поеме властта на Волтар, щеше да вземе мерки, за да не остане никакво население на Земята – той си имаше достатъчно отрепки и в родния свят, без да си взима беля на главата с още една цяла планета. Вероятно беше да остави само малка колония в Турция, за да поддържа доставките на опуим. Така че трябваше ли му на някого да се занимава с атмосферата на Земята? Нека се задушават от собствените си сажди или пък да бъдат избити от изстребителните екипи – каква е разликата?

Хелър обаче внесе нещо ново в дневното си разписание. Всяка вечер излизаше от „Грейшъс Палмс“, облечен в дебели дрехи на чистач, носеше кофа и метла, искаше от Бум-бум да го закара пред входа за наблюдателната площадка на „Емпайър Стейт Билдинг“.

Последният курс на асансьорите нагоре беше в единадесет и половина вечерта. Той се качваше, после се прехвърляше за 86-и етаж.

По това време снекбарът и щандът за сувенири бяха затворени, горе не се мяркаше жива душа. А и кой би спрял чистач в нюйоркската сграда?

Снекбарът и щандът заедно с асансьорните шахти и стълбището са разположени по средата, отвсякъде ги заобикаля широката площадка.

Той се качваше върху централното съоръжение и слагаше три нови въздушни проби, прибираще останените предната нощ и ги пускаше в кофата.

Макар площадката да се простираше нашироко около централната част и макар и тя да беше обградена с висока три и половина метра плътна метална мрежа, само като го гледах как се разхожда най-невъзмутимо горе и наглася пробите според посоката на вятъра, стомахът ми се свиваше.

Там има чудесно осветление – и от градските светлини, и от предупредителните сигнали за самолетите в най-високите точки на сградата, и от още няколко лампи. Но гледката как той се занимава с пробите на главозамайваща височина беше повече от онова, което можех да понеса.

Събираше образци от саждите или от носещите се във въздуха спори, или нещо такова. Сигурно ги подлагаше на най-подробни изследвания и правеше много ценни заключения, в това не се съмнявах, но според мен вършеше пълни глупости. Ала както си беше побъркан на тема височини, за него трябва да е било забавление.

Така че същата вечер почти пропуснах да погледна екрана, когато наближи времето за това. Но някакъв усет, който набиват в главите на хората от Апарата, ми подсказа преди да заспя, че е по-подходящо да се уверя, че той пак се е качил горе, а не се кани да почука на вратата ми.

Да, горе беше.

Пусна старите проби в кофата, сложи нови и слезе на площадката.

Тогава се започна!

Хелър тъкмо тръгваше към стълбището, когато една стара дама се втурна към него.

Носеше през рамо огромна дамска чанта. Беше облечена изцяло в черно. От черната шапка се спускаше черен воал.

– Ох, младежо, младежо! – завика тя с висок фалцет. – Длъжен сте да ми помогнете! Котката ми! Моето коте!

В същия миг аз изпаднах в шок. И с фалцет, и без фалцет познавах този глас.

ГУНСАЛМО СИЛВА!

Бе се преоблякъл като жена, за да убие директора на ЦРУ, сега използваше същия трик.

И точно за ХЕЛЪР му бяха предложили един милион долара –

убийство, с което никой друг не искаше да се заеме!

Но кой даваше парите? Не беше Бери – Медисън си вършеше работата, а Бери дори не беше в града.

Седях и се измъчвах. Още няхах кода на Хелър, не можех да фалшифицирам докладите му до капитан Тарс Роук, които изпращаше на Волтар. А Силва, обучен от Апарата, щеше с лекота да пречука Хелър! В края на краищата не беше ли постигнал невъзможното – да убие директора на ЦРУ, още двама руснаци, един диктатор и Джими Тавилотврат – Канавката? А като споменах за това, нима не беше очистил дори съпруга на Бейб, самия капо, Свети Джо Корлеоне? Олеле, Хелър все едно вече беше труп!

Да бъдеш джентълмен е твърде голяма пречка в живота. Затова аз никога не се държа така. А Хелър, джентълменът, идеалният офицер от Флота, потупваше „старата дама“ по гърба и нареждаше:

– Нищо, нищо. Какво й е на вашата котка?

Хлипайки тъжно, „старата дама“ махна с ръка и заситни към отсещния край на площадката чак до ръба, където вдигна пръст нагоре.

Естествено! Там имаше котарак!

Пъстър, на бели, оранжеви и черни петна. С малък червен нашийник. И висеше на ремък от високата метална ограда! Най-горе тя е извита навътре, така че котаракът беше увиснал над пропастта!

Мячеше жаловито и се люлееше над осемдесет и шест етажа празно пространство.

– Скочи! – изви фалцета си Силва. – Уплаши се и скочи!

За да достигне котарака, човек трябваше да се покатери върху високия цял метър бетонен парапет, после още метър и половина – два по оградата, накрая да пропълзи отгоре и да се пресегне навън.

Несъмнено Силва бе следил Хелър под друга маскировка и бе научил за тъпашкия му навик да се катери къде ли не. Но не можех дори да предположа как точно ще нанесе удара си. Куршумите в трупа обикновено будят подозрение.

Хелър вдигна очи към скимтящата котка. После отстъпи пет-шест метра от оградата към външната стена на снекбара. Там имаше седалки, до които се виждаха два сака.

Изви поглед към „старата дама“ и към грамадната й чанта. Отгоре се показваха няколко кълбета прежда.

– Седнете ей там – каза Хелър. – Нямам никакво въже. Нужно ми е нещо, от което да направя примка и да хвана с нея котката, когато се покатеря на оградата. Иначе може пак да скочи.

Пресегна се за преждата и започна с бързи движения да усуква от нея въженце.

– Нужна ни е „котешка люлка“ – промълви той. И много бързо правеше една.

Съвсем ясно си спомних предупреждението на Бери за добросърдечието. И сега пред себе си виждах ужасяващо потвърждение колко прав беше. Хелър кротко седеше на косъм от смъртта си!

Нощният вятър се усили. Светлините на Ню Йорк мигаха под небето мъртвешки синкави.

Хелър сплиташе „котешката люлка“.

„Старата дама“ хълцаше през сълзи.

Най-сетне Хелър беше готов. Разполагаше с нещо като широко отворена торба на дълго въже.

– Ей сега всичко ще бъде наред, почакайте ме – утешаваше я той.

– Ох, да се надяваме – тъничко изпищя Силва.

Хелър стъпи върху парапета. Ловко се изкатери по вътрешната страна на металната мрежа. Изпълзя през извивката горе.

С точно и рязко движение пусна торбата под котарака и я дръпна нагоре. Крачетата на животното се промушиха през отворите, но тялото му беше сигурно хванато. Хелър вдигаше торбата към себе си.

Слухът му сигурно долови някакъв звук дори през шума от вятъра. Хванал се за горния край на оградата, той изви глава, за да погледне.

Точно в този миг Силва беше на три метра от него и слагаше нещо на плочките.

Хелър забеляза предмета. Волтарианска ударна граната.

Разпознах я едновременно с него. Една от онези, които дадох на Търб. Щеше да се взриви със страхотна ударна вълна, без да остави и едно-единствено парченце. Щеше да издуха Хелър от оградата към зейналата под него пустота.

Ръката на Силва пусна гранатата.

– Едно – прошепна Хелър. Започна да брои!

Силва се изправи.

Хелър метна котарака.

– Две – каза той.

Котаракът удари Силва по лицето.

Врещеше и дереше кожата му.

Очевидно Силва бе намислил да се скрие зад саковете и седалките, за да се спаси от ударната вълна. Заудря зверчето, мъчеше се да го откъсне от лицето си и отстъпваше нзад.

– Четири – произнесе Хелър.

Сетих се, че знае за петнадесетте секунди закъснение на гранатата.

Хелър се отблъсна от металната мрежа и се приземи върху площадката!

Силва още се бореше с котарака. Но едната му ръка се плъзна в чантата.

Извади я, стиснала моя „Колт Булдог“.

Животното не се отделяше от лицето му, писъците му бяха кошмарни.

Хелър се затича, за да заобиколи.

– Седем.

Вече и Силва виеше и крещеше мръсотии. Започна да налага котарака с дамската чанта.

Сплетената от прежда торба се пръсна.

Котаракът с мощен отскок побягна към отворената врата на сувенирния щанд.

Обезумял от болка, Силва метна чантата след него.

Приклепна в заплашителна поза, въртеше насам-натам цевта на „Колта“.

Хелър достигна барикадата от сакове и седалки до стената на снекбара.

– Десет – прошепна той.

Прикри се!

Силва го забеляза. Не искаше да прибързва. Ако стреляше само по темето пред очите си, можеше да разчита единствено на щастливата случайност.

Направи няколко крачки назад.

Скочи върху парапета, за да се прицели отвисоко.

– Дванадесет – каза Хелър.

Силва натисна спусъка!

Куршумът се заби в сака пред Хелър.

Силва се покатери по оградата.

И стреля отново!

– Четиринадесет – отбеляза Хелър.

Прилепи се към плочките. Всички звуци заглъхнаха, щом здраво притисна длани към ушите си и навря лицето си в сака.

БУУУМ!

Тътенът проникна дори през предпазващите го ръце.

Той вдигна поглед.

И видя как Силва летеше високо горе!

Вятърът подхвана тялото и Силва се понесе над нощния Ню Йорк, все надолу. Хелър отиде до оградата и надникна.

Виждаше само празен мрак.

Върна се. Огледа се. На мястото на експлозията личеше само плитка вдлъбнатина. Нищо набивашо се в очи. Отиде да вземе огромната чанта на Силва.

Наоколо като че нямаше никакви други улики, с изключение на саковете.

Хелър вдигна лице към небето.

– Исусе Христе, надявам се да си забелязал, че няхах особено голям избор. Но ако по някаква грешка попадна на твоите Небеса, не забравяй да ми пишеш червена точка, задето спасих това коте. Амин.

Трета глава

Хелър нарами чантата. Стисна единия тежък сак под лявата си мишница и хвана дръжката на другия в лявата ръка. С дясната взе метлата и кофата и тръгна към фойето пред снекбара и щанда, като с ритник затвори вратата зад себе си.

Асансьорът беше изключен за през нощта. Той зави към стълбището и тръгна по стъпалата надолу.

Там седеше котаракът! Явно бе слязъл малко по стълбата, преди да избухне гранатата, защото изглеждаше невредим. Когато Хелър го подмина, животното го последва.

Но от наблюдателната площадка до земята са осемдесет и шест етажа! Жителите на Ню Йорк дори устройват всяка година надбягване отдолу до върха, по всичките тези 1860 стъпала. Хелър май си въобрази, че участва в състезание, само че в обратната посока. Прескачаше по шест стъпала наведнъж, почти ми заприлича на свободно падане.

Слезе два етажа по-надолу. Чу шум зад себе си. Спря и се озърна.

Котаракът стоеше на площадката над него, мяучеше и го гледаше укорно.

– Охо – промълви Хелър. – Май за тебе е твърде бързо, а?

Върна се при зверчето и го настани в кофата. След това пак се понесе вихрено по стълбата. Котаракът се хвана за ръба на кофата и с любовитство наблюдаваше странното спускане.

Хелър излезе на 34-та улица. Бум-бум го чакаше там със старото

такси. Той се пресегна назад и отвори вратата за Хелър, но погледът му остана прикован някъде напред.

– Отреща изстъргват някакъв тип от тротоара на Пето авеню – каза той. – Какви си ги забъркал?

– Карай – подкани го Хелър.

Бум-бум зави в отсрещното платно и шеметно се понесе на запад.

– Исусе – подхвана пак Бум-бум, – ама никой нищо не ми казва, даже ей тоя котарак!

Минаха два квартала и котаракът замяука.

Хелър заповяда:

– Спри.

– Къде?

– Пред деликатесния магазин, разбира се. В името на Великия бластер, ти май и котешки език не разбираш, а?

Бум-бум качи колата на тротоара и спря. Хелър му каза:

– Сега отиди да купиш малко мляко.

Хвърли една банкнота на Бум-бум и включи осветлението в кабината.

Огледа котарака. На нашийника нямаше никакви надписи. Откри твърде стегната корда около врата на животинчето. Измъкна отнякъде малки секачки и преряза кордата. На нея беше закачено медальонче.

На него пишеше „Градски приют за помяри. – 7 А 66“. Хелър заговори на котарака:

– Охо, значи си пандизчия? Не се тревожи, ще унищожим уликата и няма да те съдят като съучастник.

Хелър изсипа съдържанието на чантата върху седалката. Паднаха разни неща, оплетени в преждата. Хелър гласно започна да ги изброява.

– Волтарианска флотска граната, остарял модел. Специален нож, използван от Апарата. Руски рубли. Пътнически чекове, издадени от панамска банка. Най-различни канадски, швейцарски и щатски паспорти. Багажна квитанция. – Запремята из ръцете си пачки с банкноти. – И щатски долари с бандероли от турски банки. – Отпусна се назад на седалката. – Но това е ЩУРОТИЯ!

О, Бокове, познавах тези пари! Това бяха моите сто хиляди! Колко е жестока съдбата! Стоте хилядарки попаднаха в ръцете на Хелър! Заскубах си косата.

Бум-бум се вмъкна в колата.

– Защо са всички тия грижи за една котка?

– Той ми спаси живота. Вече съм отговорен за него.

Бум-бум носеше четвърт кило сметана. Махна капака на кутията и тъкмо я пускаше на пода, за да е по-удобно на котарака, когато видя парите.

– Божичко, Джет! Тоя писан ли ти ги даде?

Хелър отвърна:

– Той е един много богат котарак.

– Ама не е ли малко младичък да събере толкоз мангизи?

Бум-бум гледаше как котаракът си навря муцунката в сметаната.

Хелър рязко отвори единия от саковете. Както се оказа, вътре има-ше странни предмети. Извади нещо, което приличаше на плътно прилепващ тренировъчен екип. Етикетът още не беше махнат:

ИЗДЪРЖА УДАРНО НАЛЯГАНЕ ДО 2 КИЛОГРАМА НА
КВАДРАТЕН САНТИМЕТЪР.

ИЗПИТАН В ЛАБОРАТОРИИТЕ НА ЦРУ, ЛАНГЛИ,
ВИРДЖИНИЯ

Хелър изрече:

– Все по-тайнствено и по-тайнствено. Тук има неща отвсякъде – Русия, Панама, Канада, Швейцария и още откъде ли не, даже от Турция и Вашингтон.

Бум-бум се намеси:

– Това е африканска порода котки. Леля ми имаше една със същите бели, оранжеви и черни петна. Страхотни бойци са и разправят, че били прекалено умни за котки. Викат им калико. Мъжки каликоси много трудно се намират. А, да, освен това носели късмет. Така де – добави с тон на всезнайко, – към Русия и Вашингтон можеш да добавиш и Африка. Ако тази чанта е негова, трябва да ти кажа, че котаракът голяма разходка си е направил.

Хелър прелиставаше паспортите. Все същото лице на снимките, но с различни имена. Стигна до щатския паспорт. Ръцете му трепнаха.

ГУНСАЛМО СИЛВА!

Хелър прикри текста с длан и показа само снимката на Бум-бум.

– Кой е този?

Очите на Бум-бум се изцъклиха.

– Исусе Христе! Ами че това е ГУНСАЛМО СИЛВА!

Хелър също погледна паспорта.

– Благодаря. Само исках да съм сигурен. Но кой Гунсалмо Силва, откъде е?

– *Sangue di Cristo!*³ – почитително възкликна Бум-бум. – Ти току-що си пречукал Гунсалмо Силва!

– Котаракът свърши работата – обясни Хелър. – Той е професионален убиец. Има досие, дълго колкото опашката му. Навсякъде са разлепени обяви, че го издирват. И той ей сега се е измъкнал от панделата. Гледай да не го изпортиш, че току-виж, му лепнали доживотна присъда.

– Гунсалмо Силва – прошепна все още слияният Бум-бум. – Абсолютният връх в занаята. Исусе! Ей, Джет, че значи точно Гунсалмо се беше разпльокал по цялото Пето авеню! Хвърлил си го от наблюдателната площадка! – добави, осенен от внезапно прозрение.

– Моите показания срещу тези на котака – каза Хелър. – Обаче той ще се позове на Петата поправка. Стига си увъртал, Бум-бум. Това куршумоустойчиво одяние е прекалено малко за мен. Но като гледам, на тебе ще ти е точно.

– Я почакай – спря го Бум-бум. – Какви ги приказваш?

– Не е важно какво приказвам, а какво има да става. Знаеш ли онова магазинче за костюми под наем на 37-ма? Тръгвай натам.

Бум-бум това и направи, а котаракът довърши сметаната, покатери се в скута на Хелър и с дълбока въздишка се унесе в сън.

Спряха пред овехтяла двуетажна постройка с магазин за костюми на партера, явно на втория етаж беше жилището. Отдавна минаваше полунощ и магазинът беше заключен и със спуснати решетки.

Хелър излезе на улицата и силно натисна звънеца зад решетката.

Горе с трясък се отвори прозорец, плешива глава се подаде навън.

– Още е сатфорено! Фърфи си!

Хелър отстъпи назад. Извика:

– Няма ли една стотачка да помогне в отварянето?

– Тофа е хубаф ключ! Сега ще слизам! Ти никъде да не ходиш!

Не след дълго вече бяха в магазина. Собственикът слезе по бяла нощница и чехли, беше наметнал черно елече на раменете си.

Хелър му подаде стодоларова банкнота.

– Искам да огледам – каза той.

– Бизнес фърфи толкова лош, че с такъв пари можеш купиш цялото магасин – отвърна собственикът.

Хелър минаваше край подредените дрехи, имаше какви ли не. Стигна до рафт, където всичко беше черно. Черни рокли, черни шапки, черни воали. Местеше поглед от тях към Бум-бум, мереше на око

3. Кръв Христова (итал.). Бел. прев.

размерите. Измъкна един костюм.

Подаде на Бум-бум защитния екип.

– Влез в онази кабинка и облечи това.

Бум-бум замърмори, но направи каквото му казаха.

После Хелър му подаде черните дрехи.

– О, не! – викна Бум-бум.

– О, да – натърти Хелър. – Последният вик на модата.

Бум-бум яростно се намъкна в дрехите.

– Какво ли не ми се налага да търпя!

Хелър намести шапката на главата му и пусна воала.

– Боже мили! – изпъшка Бум-бум, застанал пред огледалото. – Ако някога разберат за това в „Сардине“, няма да го преживея!

Хелър даде на собственика още петдесет долара.

– Ще ви върнем костюма.

Мъжът възрази:

– Nein, nein, съдържа го! Много имаме като тофа. Продаваме ги за погребения.

– Надявам се да не е за моето! – възкликна Бум-бум.

– Да отидем и да видим – предложи Хелър.

Четвърта глава

Бум-бум каза:

– Този писан ти действа много зле. Метачите не се возят в таксите и да пукна, ако ги возят възрастни жени!

– Това ни е домашното по G-2 – Хелър явно говореше за военното обучение. – Ние сме шпиони, действащи под прикритие.

– О, така ли? – промърмори Бум-бум.

Хелър разглеждаше багажната квитанция. На нея пишеше:

ЦЕНТРАЛНО ГРАДСКО ЛЕТИЩЕ

ЕДНО ДЕНОНОЩИЕ

Обясни на Бум-бум точно накъде трябва да кара. Градът беше при- тихнал. Завиха пред входа, който Хелър избра, и спряха под навеса, където обикновено чакаха такситата. Но там нямаше други коли. Мястото изглеждаше опустяло.

Хелър остави шапката си на задната седалка и настани котарака

върху нея. Подаде на Бум-бум багажната квитанция.

– Чуй сега, Бум-бум, ще влезем вътре поотделно. Когато чуеш, че съм изгървал тази кофа, ще отидеш на гишето за багажа, ще представиш тази квитанция, ще вземеш каквото ти дадат и ще минеш по подземния проход до таксито. Ако викна „Пица!“, прикрий се. Схвана ли?

– Ти какво каза – „изгървал кофата“ или „ритнал кофата“?

– Ако се стигне до стрелба, да се надяваме, че някой друг ще ритне камбаната, а не кофата.

– Ама аз не нося никакво пушкало.

– И аз, в тези сакове също не видях да има. Но познавам това място. Сигурен съм, че ще бъдеш в пълна безопасност, както ако си беше в леглото.

– Значи не знаеш какви фусти ми се набутват под юргана – отбеляза Бум-бум.

– Онези типове винаги гледат да стрелят в тялото.

– Да се надяваме, че и те знаят това.

Излязоха от колата.

– Котак, ти ще стоиш тук – нареди му Хелър. – Иначе ще поискаш да ти плащам за извънреден труд.

Бум-бум окачи на рамото си празната дамска чанта и потъна в дългия тъмен тунел.

Хелър взе метлата и кофата и пъргаво се отправи към друг вход, след малко се качи на втория етаж, откъдето погледна надолу към залата. Можеше да наблюдава багажното гише.

На втория етаж имаше пейки. На една от тях се беше настанил много месест мъж с черно палто и черна шапка с увиснала отпред периферия. За миг изви очи към Хелър и пак се обърна към залата.

Хелър огледа цялата зала. Само двама-трима служители. В този нощен час нямаше никакви полети.

Той шумно пусна кофата на пода и започна да мете.

Бум-бум излезе от тунела и превзето заситни към багажното гише.

Мъжът с черното палто се наведе над парапета.

Бум-бум натисна бутон на гишето и един сънен чиновник се появи от оградената с телена мрежа вътрешност на гишето. Прозяваше се и търкаше очите си.

Бум-бум му подаде квитанцията.

Хелър метеше пътеките, напълно пренебрегван от седящия наблизо човек.

Служителят намери каквото търсеше. Смъкна го от рафта. Оказа се

голям кафяв куфар с големи метални ключалки. Като че беше тежък. Онзи поиска два долара и Бум-бум с празната си дамска чанта трябваше да рови под роклята, да тършува из джобовете на куршумоустойчивата дреха за портфейла си, накрая извади две едnodоларови банкноти. Не го направи никак елегантно, но от тази точка на втория етаж не личеше бронираният анцуг под роклята. Бум-бум обаче имаше нужда от доста уроци как да играе ролята на стара дама!

Служителят подаде куфара през гишето. Бум-бум го смъкна оттам и ръката му едва не изскочи от рамото. С мъка се повлече към свода на подземния вход.

В мига, когато Бум-бум изчезна в тунела, Черното палто се надигна с пъшкане, но много бързо се стрелна надолу по стълбата.

Хелър, помъкнал кофата и метлата, изоставаше на не повече от пет стъпала.

Но защо този тип не се озърташе? Изведнъж разбрах, че Хелър ти-чаше точно като човека пред себе си. Чуваха се забързаните стъпки само на един!

Прекосиха залата долу.

Черното палто се втурна в тунела.

Държеше пистолет!

Хрумна ми, че някой май не възнамеряваше да остави този куфар в ръцете на Гунсалмо Силва! Наблюдавах изпълнение на стандартната процедура „Убий убицеца“!

Но дали беше така? Дали не ставаше нещо друго?

Вратата пред Бум-бум се отвори с трясък.

Вътре нахълтаха двамина, облечени като шофьори на такси. Бяха само на десетина метра от Бум-бум.

Черното палто насочи голям револвер към Бум-бум.

Хелър се пресегна над рамото му и хвана ръката с оръжието. Кофата издрънча на пода.

– Пица! – кресна Хелър.

Бум-бум пусна куфара и се залепи на пода до стената. Лявата ръка на Хелър стискаше някакъв мускул на врата на едрият мъж. Оръжието остана насочено напред.

Двамата влезли се спуснаха към куфара. Единият го взе. Другият бръкна под палтото си за пистолет.

Пръстите на Хелър се свиха около ръката на мъжа пред него.

Револверът гръмна!

Бръкналият под палтото си отлетя назад, сякаш ударен от парен

чук.

Втори изстрел от револвера на едрия мъж.

Човекът, понесъл куфара, литна напред, изгърва товара си и се свлече.

Хелър изви ръката настрани и оръжието се насочи към главата на съпротивляващия се убиец.

БУУМ!

Шапката хвъркна с полепнала по нея коса.

Лявата ръка на Хелър се плъзна по палтото. Измъкна портфейла на мъжа от вътрешния джоб.

Пусна едрия мъж да падне на пода и чак тогава освободи ръката с револвера. Пръстите на Черното палто още стискаха дръжката. Сетих се, че Хелър въобще не я докосна!

Той си прибра кофата и метлата.

Бум-бум се надигна.

Хелър затича, сграбчи го за ръката и в движение докопа дръжката на куфара.

Побягнаха към таксито.

Хелър натика Бум-бум зад волана, а куфара, кофата и метлата – отзад.

– Затвори я бързо тая врата! – извика Бум-бум. – Да не искаш да обвинят котака и за това!

Превключи на скорост с оглушително стържене.

Когато Бум-бум ускоряваше таксито надалеч от входа за летището, наоколо не се мяркаше и един-единствен човек.

Пета глава

На един паркинг Бум-бум угаси осветлението в кабината и облече нормалните си дрехи. После, натоварени с целия багаж и котката в дамската чанта, те минаха през ледената нюйоркская нощ и влязоха в „Емпайър Стейт Билдинг“ откъм 33-та улица.

Сънливото момиче качи асансьора до техния етаж, без да покаже и следа от любопитство. След малко Хелър вече барабанеше по вратата на „Мултинешънъл“.

Изи го стрелна с поглед през откреннатата врата.

– Какво става?

– Сега освен котака и тебе ще направим съучастник – съобщи му

Бум-бум. – Хайде, идвай.

Влязоха в офиса на Хелър, оставиха багажа и включиха лампите. Котката се зае да изучава новото място.

Хелър бутна куфара на пода и тъкмо посягаше за нещо, с което да разбие ключалките, Бум-бум го спря.

– Не, не! Исусе, няма нищо не помниш от онова, на което те учих? Никога на разбивай ключалки в Ню Йорк – може да има скачена бомба! Остави на мен.

Бум-бум порови в кутия с инструменти, намери клещи за тел и тънки отвертки, с които нападна задните пантички на куфара.

Хелър отвори широко двата сака и започна да преглежда какво имаше вътре.

Влезе Изи. Беше си наметнал вехто оръфано палто и нощна шапчица, а краката му бяха боси.

Хелър вдеше разни предмети и четеше на глас етикетите им.

ВОДОРОДЕН САМОНАДУВАЩ СЕ БАЛОН ЗА БЪРЗО
БЯГСТВО.

ПРЕМИНАЛ ТЕСТОВЕТЕ В ЛАБОРАТОРИЯТА НА ЦРУ.

ТОПЯЩА СЕ ЛЪЖИЧКА.
КОГАТО РАЗБЪРКВАТЕ С НЕЯ КОКТЕЙЛИ, ПУСКА
СМЪРТОНОСНА ОТРОВА.

ПРЕМИНАЛА ТЕСТОВЕТЕ В ЛАБОРАТОРИЯТА НА ЦРУ.

ОТРОВНО ЧЕРВИЛО
ОТТЕНЪК: ЧАРОВНАТА КАРМЕН
НАМАЖЕТЕ УСТНИТЕ НА СЕКРЕТАРКАТА И КОГАТО
ЦЕЛУНЕ ШЕФА, ЩЕ МУ ПРЕДАДЕ СМЪРТОНОСНА
ОТРОВА, УБИВАЩА МИГНОВЕНО.

ПРЕМИНАЛО ТЕСТОВЕТЕ В ЛАБОРАТОРИЯТА НА ЦРУ.

САМОУБИЙСТВЕН КОМПЛЕКТ: ВЗЕМЕТЕ СИ ДВА
ПРЕДИ ПЕНСИОНИРАНЕ.

ГЛАВНИЯТ ЛЕКАР НА СТРАНАТА УСТАНОВИ, ЧЕ
ТОВА Е ОПАСНО ЗА ВАШЕТО ЗДРАВЕ...

– Какво правиш? – неспокойно попита Изи.

– Проникваме в най-строго пазените тайни на ЦРУ – отвърна

Хелър.

– Не мога да отворя тия „бибипски“ пантички – оплака се Бум-бум.

Хелър посегна към ключалките и ги дръпна нагоре. Куфарът се отвори! Бум-бум скочи да търси укритие.

Изи не последва примера му. Вече беше забелязал нещо в тесния процеп под капака. Наведе се и отвори куфара докрай. И изпъшка:

– Олеле!

ПАРИ! Куфарът беше претъпкан с щатски банкноти от най-различни номинали, грижливо пакетирани и облепени с банкови бандероли.

Хелър вдигна куфара за единия ъгъл и го изпразни на пода.

Малка планина ПАРИ!

Оглеждаше куфара отвътре за надписи или двойни дъна.

Но Изи веднага седна на пода. Голите му ходила се потъркаха едно в друго. А ръцете му се впиха като лапи на хищник в пачките.

С неразбираемо мърморене, бързо като неясните движения на пръстите му, той прилежно подреждаше пачките до себе си. След малко свърши.

– Олеле! – възкликна Изи. – И да има грешно комплектовани пачки, тук са горе-долу ЕДИН МИЛИОН ДОЛАРА!

Той потърка очи зад дебелияте рогови рамки на очилата. Погледна Хелър.

– Как ги правите тези неща?

Хелър извади моните нещастни, попаднали съвсем не у когото трябваше сто хиляди долара. Прибави към тях рубли и още една стиска различни валути от дамската чанта. Хвърли всичко това върху купчината.

– Изи, имам си тайни обожатели. Ужасени са от мисълта, че мога да стигна до получаване на социални помощи.

– Да не сте изтеглил парите от банка? Тоест водят ли някакви следи към тях?

– Въобще никакви – успокои го Хелър. – Абсолютно неподлежащо на проследяване дарение.

Изи направи окончателния сбор.

– Олеле, олеле! Това означава, че ни остават само 400 000, за да си оправим сметките с Данъчната служба.

Хелър се пресегна. Измъкна няколко пачки от купчината.

– Нека бъдат 410 000, Изи. Бум-бум малко е закъсал с гардероба. Само от това ми се оплакваше цяла вечер.

Подаде десетте хиляди на Бум-бум.

Изи обмисляше планове и смяташе.

– Няма да платя на Данъчната. Ще пусна цялата сума в арбитражните операции, ще я умножа и чак тогава ще се разплатя с онези грабливи гойми. Японската йена е евтина като калта в Сингапур, но скочи до небето в Париж! Веднага ще се заема да...

– Изи, чакай малко.

Хелър се огледа. Котаракът се бе качил на бюрото му, седеше там и много напрегнато се взираше в Изи.

Хелър даде на Изи стодоларова банкнота.

– Върви да купиш на това коте одеялце, нов нашийник, купичка за храна и каквото още е нужно. То си няма дори приличен скафандър.

Изи взе парите, но попита:

– Котка ли ще държите тук? Че нали няма мишки.

– Този котак въобще не се занимава с мишки. Тясната му специалност са плъховете. Изи, това е много печен котак – професионален убиец. И ще ти бъде много приятно, като ти кажа, че аз му спасих живота, затова вече имаш с кого да споделяш отговорността за мен.

– О, да благодарим на небесата! – вдигна очи Изи. – Веднага ще му намеря и скафандър, каквото и да означава това.

Той тъпчеше парите в големи пластмасови торби, взети от бара. Провери да не е пропуснал някоя пачка, после излезе на бегом.

Котаракът явно се убеди, че Изи ще бъде послушен, защото се сви около настолната лампа и заспа.

Хелър разглеждаше портфейла, който измъкна в последната секунда от джоба на Черното палто. Намери някакви документи за самоличност. Показа ги на Бум-бум.

– Ингано Джон Скроконе. Чувал ли си това име?

– Не.

Хелър пак сведе поглед към документите.

– Аз май станах спец по събирането на документи. Ще трябва и този да го проверявам.

Бум-бум попита:

– Какво точно стана на онзи покрив?

– Шът! – каза му Хелър. – Заклех се на котака да не представям на съда доказателства срещу него. Там е пълно с отпечатъци от неговите лапички. Затова и аз, и той ще се позовем на Петата поправка.

– Тъй ли било? – промълви Бум-бум.

Котката се протегна и замърка.

Шеста глава

Ужасната гледка как моите сто хиляди долара попадат в ръцете на Хелър причини нещо на душевността ми. А както всички психолози знаят, когато душевността понася твърде много ритници, тя на свой ред си го изкарва на „его“-то. А когато и без това и двете вече са подути от тежки удари, започва синдромът „аз се побърквам“. От многобройните разочарования се претоварват и кръвоносните съдове, което води до епилептичен припадък.

Всички болни си имат свои начини да се облекчат. При някои е достатъчно да се разкрещят на жените си. Други пък с кеф пребиват кучетата си. Наложил ми се да мисля бързо – ако не си окажех веднага първа помощ, можех да стигна до нужда от психиатрично лечение. Пияниците често се разтушават с някоя и друга допълнителна чашка, но на мен май нямаше да ми помогне. Ала точно от суровата необходимост се ражда вдъхновението. Най-добре беше да зарадвам погледа си с малко пари. Бях сигурен, че този облекчаващ балсам за душата ще предотврати заплашващия ме епилептичен припадък.

Съответно отидох при дюшека и бръкнах с треперещи ръце. Преди няколко дни, след посещението на Силва, там останаха трийсетина хиляди. Ако само се загледах в тях и погалех хрускащата хартия, току-виж, животът се върне в моите висши нервни центрове и ги направи по-малко нервни.

Ръката ми не напипваше нищо!

Трескаво бърках навсякъде.

Пак нищо.

Стреснат повече отвсякога, хвърлих дюшека на пода. Разпердуших леглото. Послужих си и с нож.

НИКАКВИ ПАРИ!

Бяха изчезнали.

Легнах на съсипания дюшек и си получих епилептичния припадък.

Не помогна и това.

Поблъсках си главата в стената. Това също не ми помогна. Но след някое време се събудих и установих, че навън вече е настъпил слънчев ден.

Кафе. Може би няколко чаши кафе биха укрепили нервите ми. Някак успях да се обадя и да направя поръчката. Отидох под душа, но след малко открих, че съм застанал под струята с дрехите.

Когато поправих грешката си и оставих панталона бързо да се превръща в лед на терасата, закуската беше донесена.

Без да се замисля, разгърнах вестника.

Щръкнали зъби!

Снимка на две колони!

Медисън отново бе завладял първа страница!

„ГЕНИАЛНОТО ХЛАПЕ ЗАВЕДЕ ИСК СРЕЩУ «ОКТОПУС»

СЕНЗАЦИОННО ДЕЛО ЗА ДЕСЕТ МИЛИАРДА

Адвокатите на Гениалното хлапе – «Богъл, Гаудж и Хаунд», днес заведоха иск срещу богоподобната «Октопус Ойл», като най-хладнокръвно настояват за десет милиарда долара обезщетение, най-грандиозното гражданско дело от този род в историята. Когато се свързахме с адвокатите на Роксентър – «Суиндъл и Крауч», отговорът беше «Няма да коментираме».

Днес финансовият свят беше разтърсен от факта, че някой е посмял да заведе дело срещу «Октопус». Цените на акциите полетяха надолу. Индексът Доу Джоунс падна с 230 пункта. Другите шест компании от «Седемте братя» припряно започнаха да отричат съучастие и отношение към случая, но информирани източници твърдят, че скоро и те ще бъдат привлечени поради неразривната им взаимна обвързаност и пълното им подчинение на «Октопус».

Гениалното хлапе заяви:

«Октопус» не може да се измъкне и да остане настрана от моята борба за честност в отношението на учебните заведения към студентите. «Октопус» щедро помпа средства в М. И. Р., което превръща петролния бизнес в съучастник в крайно злонамерен заговор, връх в нарушенията на правата ни. Като прекратиха моята стипендия и лишиха ресторанта на колежа от моите услуги, те създадоха непоправим и с нищо неоправдан хаос. Щом «Октопус» може най-бездушно да лиши студентите от допълнителни порции оризов пудинг, значи е заплашен дори американският начин на живот. Така се дава път на фашизма, скоро всички ще треперим под петата на тиранията...“

О, още колко имаше! А познаващият навизите ми продавач бе струпал висока метър и половина камара вестници пред вратата ми.

Крясъците и ревовете на студентските бунтове по телевизията бяха толкова гръмки, че все не успях да разбера какво казваше продавачът, който упорито си искаше парите. Наложих се да затворя вратата под носа му.

Медисън провали всичко!

Това наистина ми стана кристално ясно. Очевидно се опитваше да прекрои Гениалното хлапе в безсмъртен символ на съпротивата срещу „Великия Петрол“.

Как ли се кикотеше Хелър тази сутрин!

Колкото и да ми беше противно, седнах пред наблюдателния екран. Но това беше мой дълг и така трябва да постъпва един офицер от Апарата (макар че не е лесно да превърнеш изпълнението на дълга в цел на живота си). Пък и бях прекалено стъписан, за да направя друго, освен да се свлека в креслото пред екрана с надеждата, че това не означава недвусмислена диагноза „мазохизъм“ за мен.

Седма глава

Хелър се возеше в обикновено такси. По отражението му в стъклената преграда на кабината можех да видя, че беше облякъл светлокафяв костюм от туид, копринена вратовръзка, а отгоре носеше палто от мека кожа. Доста елегантно. Опитах се да разбера накъде пътува по отминаващите зимни картини, на които той като че много се радваше. Движеха се по някаква магистрала. Вляво погледът му улавяше отблясъците по огряна от слънцето вода.

Статуята на свободата! Ей там. А зад нея, отвъд залива – Манхатън. Бейб Корлеоне... отиваше да се срещне с Бейб Корлеоне!

Както очаквах, скоро излязоха от магистралата и след минути вече обикаляха из внушителния Байон.

Каза на шофьора да го чака, след малко вече поздравяваше Джовани, който ми се стори смутен.

– Хлапе, днес май не й е много весел ден – каза Джовани. – Ще е по-добре друг път да се видиш с нея.

– Не мога да чакам – отговори Хелър.

Джовани сви рамене. Почука на вратата на хола, после я отвори.

Бейб беше облечена в светлосив всекидневен тоалет. Крачеше

напред-назад по цялата дължина на грамадния хол, като само поспираше да погледне зимното слънце през панорамния прозорец. Измина още два пъти хола, преди да каже:

– Покани го да влезе.

Хелър влезе.

Бейб обърна към него своите сиви очи, от които лъхаше студ, всичките метър и деветдесет и пет, побрали се в тялото ѝ, сякаш крещяха за желанието ѝ да го сгълчи.

– А днес какво можеш да кажеш за свое оправдание, млади момко? Ти разбра ли ме или не, когато ти казах да спреш някак тези „бибипски“ гнусни писания за тебе? Не, не ме прекъсвай! Няма и четвърт час, откакто по този телефон – тя посочи с пръст – в тази стая – сега сочеше пода – трябваше да слушам цели петнайсет минути приказки от жената на кмета, и то само ЗА ТЕБЕ! – Насочи пръста си към него. – Виж какво, не ме прекъсвай. Знам, че си съчинил някакви бледи, жалки, изсмукани от пръстите си историйки, за да ми обясниш ТОВА! – Сега сочеше цял куп сутрешни нюйоркски вестници. – Единственото добро нещо беше, че онази е хванала времето и не можеше да приказва прекалено дълго!

Виж какво, Джером, тези твои задявки с репортери-престъпници трябва да престанат. И то веднага! Не, не ме прекъсвай. Знам, че бях твърде заета. Знам, че не отделих нужното време, за да направя и невъзможното за твоето добро възпитание. Но това не е НИКАКВО извинение за тебе!

Джером, самата идея да се занимаваш със съдилища не е почтена! Въобще не струва, Джером! Така човек се превръща в посмешище за всички. Така губи уважение! А вече трябва да си набиеш в главата, че ти е необходимо уважението на хората!

Джером, стига си се размотавал с разни журналисти и престани да си пъхаш носа из съдебните зали! Защото съдът е една измама, Джером! Не ти е мястото там! И стига си ме прекъсвал!

Джером, за мен това е много изтощително и досадно. Да, знам, че си пренебрегнах задълженията. Но, Джером, ако не харесваш някого, ти не го съдиш. А измисляш подходящ номер как да го затриеш. Само слабците, тъпанарите и идиотите си губят времето в съда. Ако искаш справедливост, единственият начин да я получиш е да си купиш подходяща пушка, да се научиш да стреляш с подходящ телескопичен прицел...

– Моля ви! – извика Хелър. – Моля ви, може ли да ви прекъсна?

– Не може. Какво искаш?

Хелър ѝ подаде пакетче. Беше увито в сребриста хартия и вързано с черна лента.

– Имам подарък за вас!

Тя малко омекна и взе пакетчето, но каза:

– Няма смисъл да ме подкупваш с някакво си *gingillo*. Никакви дреболийки не могат да компенсират онова, което заради тебе трябва да търпя от жената на кмета! Свършиха ми думите, докато се опитвах да я убедя, че ти си само едно добро момче, което малко е кривнало от правия път...

– Отворете го! – отчаяно помоли Хелър.

– Добре де – с мразовит глас каза тя. – Само за да те поразглезя още малко.

Изгръска стилет от скрит под ръкава калъф и срязва черната лента. Раздра сребрилата хартия. Разгъна я.

Зяпна съдържанието на пакетчето.

Обърна го, за да се увери, че няма грешка. Пак се взря в него. Вдигна ококорените си очи към Хелър.

– Паспортът на ГУНСАЛМО СИЛВА!

Най-последно прозря истината.

Втурна се към Хелър и метна ръце през врата му.

– Ти си го УБИЛ!

– Е, не точно – обясни Хелър. – Той горе-долу сам се гръмна!

– Ох, МИЛОТО МИ МОМЧЕ!

Тя се дръпна. Погледна пак паспорта и викна:

– ЙУХУУ!

Завъртя се в танц из хола. Най-накрая се отпусна в едно кресло.

– Ave Maria, най-последно Свети Джо е отмъстен!

Разплака се.

След малко попи сълзите с кърпичка и започна да натиска бутони един след друг.

Вътре нахълтаха служителите ѝ, сякаш бе включила пожарна сирена. Тя вдигна паспорта.

– Гунсалмо Силва е мъртъв!

Така се развикаха от радост, че се наложи да намалва звука.

Тя отиде да покаже паспорта на портрета на Свети Джо. Изстреля като картечница цяла реч на италиански, казваше му, че предателят е вече труп, сега душата на скъпия покойник могла да почива в мир, щяла да поръча огромна възпоменателна меса, щом намери свободен миг.

Завъртя се към подчинените си.

– Бързо, донесете на Джером мляко и сладкиши!

Накара Хелър да седне в собственото ѝ любимо кресло. Донесоха му млякото и сладкишите.

Бейб обсъждаше плановете си за празненство и меса.

Внезапно се сети нещо.

– Сигурна съм, че ще му направят погребение. Да, и за това трябва да се погрижим. За погребението на Силва. Нали имаше някакъв брат и чичо? Така, какво можем да направим за погребението на Силва? Голяма украса от цветя. Точно така. Ще изобразява черно куче. Джорджо, погрижи се за тази поръчка. О, да. И аз ще присъствам. И ще измисля как да накарам жената на кмета също да присъства. Какво ли да облека? Бяло и червено? Може би ще е само червено. Червен воал... Не, не, ще трябва да измисля нещо по-добро! Джорджо, обади се на моя моден дизайнер. Предай му, че заповядвам да сътвори най-празничната дреха за това погребение! Охо, това вече ще сложи на мястото ѝ жената на кмета! Тя ще дойде, навлякла нещо не по модата. Ох, Джером, вземи си още сладкиши!

Италианци! Минаха два часа, докато се поуспокоят малко.

Най-сетне започнаха важните телефонни обаждания и вероятно цялата огромна организация на Корлеоне, на запад и на изток, по целия свят се разнесе като вълна новината, че убиецът на Свети Джо е вече труп. И тъкмо когато ми се струваше, че вълнението е затихнало, някой звънна да потвърди, че Силва бил в моргата на Ню Йорк и че по тялото му нямало и една останала здрава кост. Тогава всичко започна отначало, този факт се впусна да преследва предишния надлъж и нашир из империята Корлеоне по света. По техните машини в мазето запристигаха поздравителни телеграми чак от Нова Зеландия, от кораби в океана и от летящи самолети.

Навитите на рола ленти започнаха да се трупат в краката на Хелър, а Бейб оживено четеше на глас всяко послание със светнали очи.

След време Хелър каза, че му се налагало да се връща в Ню Йорк, иначе котаракът можело да остане гладен. Но Бейб го накара да остане. Котките можели да почакаат. Знаела, че младите момчета били вечно гладни, затова го принуди да се натъпче с обяд до пръсване.

Когато се разправи с третата порция спагети, той каза:

– Има още нещо.

Извади от джоба си картата, която го видях да намира в портфейла на Черното палто. Заподозрях, че това е била главната причина да дойде при Бейб.

– Можете ли да ми кажете кой е този човек?

Бейб прочете името. Смръщи се от усилие да си спомни.

– Ингано Джон Скроконе? Май съм го чувала някъде. Но не помня. Джовани! – Когато повиканият се появи, тя му нареди: – Пусни това в компютъра и виж какво ще излезе.

Джовани скоро се върна от мазето.

– Тоя е главен счетоводител при Фаустино Наркотичи, въшка на въшките.

– Джером! – възкликна шокираната Бейб. Впи поглед в него. – Ти общуваш с неподходящи хора! Джером, трябва винаги да внимаваш за доброто си име.

За миг се учудих защо той не й каза, че е убил човека. После се сетих, че Хелър всъщност въобще нищо не им каза.

Стъписах се от внезапната увереност, че той знае за наблюдението. Страхуваше се да не го хвана как нарушава Кодекса. Гранатата! Ето защо не можеше и не искаше да каже дори на Бум-бум как умря Силва. На Земята не съществуваха мощни гранати от този вид. Това трябваше да е причината. Всеки нормален човек би си скъсал устата от самохвалство. А той така мълчеше, че даже направи глупостта да не спомене за другите трима застреляни!

– Джером – подхвана Бейб, – най-сериозно обещавам, че вече няма да те пренебрегвам. Кръвта си казва думата и ти днес доказа това. Но и възпитанието е особено важно. И така, като добра майка би трябвало да отделям повече внимание на твоите нужди и, разбира се, в същото време твърдо да устоявам на изкушението да те разглезя. Толкова си свикнал със срамния ми навик да не се грижа за тебе, че дори щеше да излезеш оттук, без да си хапнал, и щеше пак да се шляеш насам-натам като някой безпризорен.

Тя взе писалка и я вдигна над снежнобялата ленена покривка.

– Разбира се, първо имаш нужда от изцяло нов гардероб – Тя записа това. – После няколко коня за мачове по поло. Когато биеш другите момчета с бухалката по главите, след време ставаш истински джентълмен. Да, твърдо няколко коня за поло.

Записа и това. Помисли малко.

Хелър понечи да заговори, но тя долови това предварително и му махна с ръка да мълчи.

– О, да. Сега е зима. Ще имаш нужда и от нови кьнки. – Записа го. – Разбира се, скоро ще дойде и пролетта. Значи ще имаш нужда от бейзболна бухалка.

Хелър пак се нареди да отвори уста, но този път тя направо го засече.

– Не, повече никакви състезателни коли. Нито една, Джером. Може и да си мислиш, че се държа прекалено сурово с тебе, но ушите ми не биха понесли и една дума дори за състезания от жената на кмета!

Тя се замисли.

– Щях да прибавя старата вила на Капоне в Маями Бийч, но нея получаваш за Коледа и искам да си остане изненада. Част от задълженията на добрата майка е да не разглезва момчето си наведнъж.

Провери отново списъка, да не би да е пропуснала нещо.

– Добре. – Нарисува голяма окръжност около бележките си по покривката. – Така ще оправим всичко. Освен новия ти гардероб трябва да ти измислим много бързо нещо и за погребението на Силва... Червен смокинг и къса пелерина. Да, така е добре. И подхожда на моята рокля. Хайде, Джером, вземи си още от сладкишите.

От улицата слабо долиташе звук на клаксон. Изведнъж Бейб кресна:

– Джовани! Какъв е този дяволски шум навън?

Джовани веднага се озова до вратата.

– Такси от Ню Йорк. Разправя, че чакал Хлапето вече три часа.

– В името на кръвта Христова, плати на този „бибип“ да се разкара! Какво си въобразяваш, че ще върна Джером в града с някакво си такси? Кажи на Батиторе да изкара лимузината ми от гаража! Да не смяташ си на ми за някакъв си боклук? И кажи на Батиторе, че искам отзад в колата да е топло и уютно. Да не искаш Джером да настине? – Тя се обърна към Хелър. – За какво говорихме? Ах, да. Ще ти увеличи джобните пари...

Това вече беше прекалено! Вбесен от цялото внимание и обожание, което Хелър получаваше, аз изключих екрана и бутнах устройството по-далече от себе си. Има случаи, в сравнение с които даже мазохизмът бледнее.

Стори ми се по-добре да разбера какво приказваха по радиото и телевизията за този „велик подвиг“, с който се хвалеше наляво и надясно. Изслушах няколко новинарски емисии. Аха! Нито дума не споменаха!

Уговорих си по-голям кредит с продавача на вестници и се сдобих със следобедните издания. Защото в сутрешните нищо не се появи. Но в един от следобедните вестници имаше малка бележка, свързана между материалите за последните модни тенденции.

„ТАКА СЕ ОБЛИЧАТ В ГРАДСКИЯ ЦЕНТЪР

Труп, идентифициран като Гунсалмо Силва по отпечатъците на пръстите и зъбите, беше намерен в ранните часове на утрото на Пето авеню, явно паднал от покрива на сградата, където се помещава «Балтман и Съдружие». Изглежда Силва е бил облечен в черна дамска рокля. Да се чуди човек дали пък това не е току-що зародила се насока в модата.“

Това беше правилната гледна точка за скорошната случка. Вестниците никога не лъжат. И в тези неща, и във всички останали те казват самата истина. Роксентъровци и Медисъновци имат грижата за това!

Почувствах се малко по-добре. Вече не подскачах от тикове и не се налагаше да си стискам устните, за да съдържам тихите писъци, които напиреха да изскочат от гърлото ми.

Положението ми беше много трудно. Бях разорен. Хелър ме ограби. А мис Пинч нямаше представа какви са задълженията на касиера.

Но все някак, треперещ, изоставен и самотен, щях да продължа по садистично трънливия път, който някои хора на шега наричат живот.

Няхах кристално кълбо и затова си въобразявах, че поне в този ден не ме дебнат други сътресения.

Грешах!

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ЧАСТ

Първа глава

По улиците навън виеха сирени. Ако се съдеше по шума, там цареше страхотна бъркотия. Въпреки студа излязох на терасата и се наведох да погледна към Пето авеню.

Военни коли! Обкръжаваха хотела!

Военни полицаи с бели каски и колани изскочиха и поставиха картечна на ъгъла.

Отдръпнах се. Движение на една близка сграда привлече погледа ми.

Снайперисти с бели каски и колани!

И насочваха оръжията точно към тази тераса!

О, Богове – задъхах се аз, – американската армия е открила, че съм извънземен! Хванаха ме в капан! Скоро щяха да бъдат тук!

Припряно се прибрах в хотелския апартамент.

Гръмовен тропот по вратата!

Край, мъртъв съм!

Храбро тръгнах натам, изпъчил гърди срещу куршумите, а духът ми беше паднал в такива пропасти, че вече не ме интересуваше дали ще живея или ще умра. Рязко дръпнах вратата.

Там стоеше едно момче от прислугата.

С тебеширено пребледняло лице.

– Тук ли е мистър Инксуич? – попита то.

Без пари животът не си струваше да се живее.

– Защо пък да не е тук? – отвърнах.

Тряс!

Откъм стълбището, иззад саксиите с палми, от асансьора към мен се втурнаха приведени военни полицаи с насочени автомати.

Отвяха момчето встрани, като че беше парцалена кукла!

Нахлуха край мен в апартамента.

Преобръщаха и трошаха кресла.

Отваряха с трясък врати на гардероби и бани, отскачайки с насочени оръжия, в случай че вътре има някой.

Изстрелваха къси откоси по матраците.

Забиваха цевите на автоматите в дрехите.

Втурнаха се към терасата сред хвърчащи парчета от саксии и заеха позиция, от която контролираха целия терен долу.

До мен непоклатимо застана офицер. Имаше подкрепата на двама военни полицаи, насочили pistolетите си „Колт 45“ към мен. Той даде сигнал. Един от полицаите започна да ме претърсва. Прибра ми портфейла. Даде го на офицера.

Онзи го погледна. Вдигна го срещу светлината. Сравни го с някакви снимки. После даде друг сигнал. Един стисна ръката ми. Извади отнякъде малко табло с възглавничка, която напои с мастило. Взе отпечатащи от пръстите ми. Рязко ги подаде на офицера.

Офицерът ги сравни с някаква бланка.

И изкрещя с глас на кавалерист:

– НАА-А-ПРЕД!

Тътен и дрънчене.

Вкараха на бегом количка с прибори, оръдейните ѝ колела подскачаха тежко по килима и го деряха на парчета. Бутаха я трима мъже. Спряха по средата на стаята. Един от тях изтича на терасата и вдигна хромиран прът.

Влезе друг офицер. Приклепна до количката. Взе някакъв уред. Изляя в него и зачака напрегнато.

Паузата ми позволи да прочета емблемите на униформите им:

Американска армия
Свързочни части

Офицерът до количката се обърна към мен:

– Това е свръхсекретно. Могат да ви разстрелят, ако разкриете, че сте видял този спътников декодер-рекодер. Дори руснаците не знаят, че разполагаме с него. Заклевайте ли се, че не сте го видял?

Вдигнах изцапаната с мастило ръка и се заклек.

– Добре – каза той. – Разговорът е за вас.

Той ми подаде уреда.

Нечий глас каза:

– Ало! Кто это говорит?

Протегнах уреда обратно на офицера-свързочник.

– Да не сте сбъркали номера? Според мен току-що ме попитаха на руски кой се обажда.

– Да го „бибип“! – промърмори офицерът.

Заговори много бързо и твърдо по уреда. Отново ми го даде.

Друг глас:

– Diga! Con quien hablo?

Пак се опитах да върна уреда на офицера.

– Някой ей сега ми се обади на испански. Като че искаше да знае с кого говори.

– Не, не – спря ме офицерът. – Сега се свързахме правилно.

Пак долепих уреда до ухото си. Гласът повтори:

– Con quien hablo?

– Инксуич – отговорих.

– Ah. Espere un momento, por favor.

И аз почаках един момент. Проточи се повече от един, но такива са испанците. Имаше обаче нещо странно. Не знаех достатъчно добре езика, за да долавям акцента, но ми се стори, че това не е испанският, който говорят в Испания. Твърде напевен изговор. Кубинец ли беше?

– Е, ама тези типове много се размотават!

Глас в слушалката. С произношение, типично за Ню Ингленд. Бери!

– Къде сте? – изграчих аз.

– В Централна Америка. Някой уби директора на ЦРУ и тук взе, че настъпи мир. Трябваше да дойда, за да се запозная с разните договори и да установя кои могат да бъдат нарушени. Не е кой знае колко лошо. Тук наистина имат великолепни змии. Би трябвало да ги видиш! Но не за това ти се обаждам. Въпросът е изключително секретен, затова се наложи да пренебрегна услугите на Националната агенция за сигурност. Пък и в тази джунгла няма телефони. В стаята още ли има хора от свързочниците?

– Да.

– Добре, обаче им кажи да се дръпнат достатъчно далече. Твърде поверително е за техните уши.

Предадох им и те се изтеглиха на терасата и в коридора, с готови за стрелба оръжия, за да защитават оборудването си в случай на вражеско нападение.

– Чисто е – съобщих.

– Чудесно. Преди час получих съобщение по сателитния си факс. Обади ми се лично той. Знаеш за кого ти говоря.

Да, знаех без никакво съмнение. Силно се разтревожих, като разбрах, че самият Делбърт Джон Роксентър беше потърсил Бери.

– Инксуич – започна Бери, – оставил си Медисън неуправляем! Онзи човек, знаеш кой, направо подскача от бяс! – Чувах как разтърсва

вестници до своята слушалка. – Бушува, Инксуич, като ураган е!

Вледених се. Когато Роксентър се разбушува, падат правителства.

– Той малко накриво е разбрал нещата – продължаваше Бери. – Помислил, че според новините Хлапето се кани да създаде конкурентна петролна компания и нарушава политиката на фамилията, която не допуска конкуренция. Заради онази мис Пийс е станало – тя му чете вестниците, а не е особено грамотна. Така че Медисън здраво се е оплескал. Хлапето му е клиент, а не „Октопус“. Медисън си е излязъл от територията и се е набъркал в правото. А не бива да оставяме правосъдието да прави каквото си поиска. Знам го, защото съм юрист. Точно това е истинската катастрофа. Можем да преживеем повечето подробности, но има едно нещо, което трябва да бъде прекратено, и то без никакви възражения! Тази е истинската причина да те задължа да дръпнеш юздите на Медисън. Инксуич, разполагам ли изцяло с твоето внимание?

Уверих го.

– Инксуич, в тази вестникарска история той е стигнал до криминално престъпление. Споменал е „Суиндъл и Крауч“ редом с „Богъл, Гаудж и Хаунд“. Чуй ме добре, Инксуич – „Богъл, Гаудж и Хаунд“ са сбирщина евтини смотаняци и дори прошепването на „Суиндъл и Крауч“ в същите драсканици може да ни съсипе доброто име. Това е неоспорим опит за предумишлено убийство. Поради тази причина обаждането ми е строго секретно. Схващаш ли колко необходима е в случая тясна, ненарушима връзка адвокат-клиент?

Казах му, че схващам.

– Виж какво, не мога да се обадя на Медисън. Той просто ще се позове на Петата поправка. Затова ти трябва да се справиш с него. Ако не успееш, ще произнесем незабавна присъда без право на обжалване. Просветна ли ти?

Казах му да не се съмнява в това.

– Добре. Има ли още нещо на дневен ред?

– Ами да – отговорих. – Сменили са касиерките и не мога да си получа парите.

– Подробности – изпръхтя Бери. – Не ме занимавай с подробности. Кажи на отговорника по сигурността. Ей, не искаш ли да ти пратя две-три от тези хубави змии?

Побързах да кажа:

– Незабавно ще се заема с Медисън!

– Прекрасно. Гледай да стане така. Сега трябва да замина към планините, да намеря генерал Хачетхаймър и да уреда нарушаването на

някои мирни договори, за да потръгнат нещата отново. Няма да се връщам известно време. Пък и искам още да се позанимавам с тези очарователни змии. Сигурен ли си, че не искаш поне една?

– Ще бъда твърде зает с Медисън! – припряно отвърнах аз.

– Е, предай поздравите ми на мис Агнес, да ѝ го „бибип“!

Той прекъсна връзката.

Дадох знак на хората от свързочните части.

Те пронизително надуха свирките си. Военните полицаи преминаха в положение на бойна тревога.

На бегом откараха строго охраняваното си оборудване.

На улицата завиха сирени.

С извънредно точно изпълнени маневри те си отидоха.

Утанч изпълзя изпод леглото си, бледа и трепереща. Трясна и заключи вратата си под носа ми доста по-силно от обикновено.

Лекарят на хотела спешно преливаше кръв на момчето от прислугата.

Смутено се приближиха хора от ремонтната група и започнаха да оправят паразитите, доколкото можеха.

Появи се управителят.

– Имам два въпроса, ако позволите. Въпрос първи – да не сте беглец от Русия? И въпрос втори – да не сте таен член на Обединеното командване?

Бях малко разстроен. И затова отговорих неправилно:

– И на двата ви въпроса – „не“.

– Добре – каза той. – Тогава ето ви сметката за щетите.

Беше на сума 18 932.27 долара плюс компенсация за похабеното момче, чиято цена тепърва трябваше да се установи.

Това мигновено ми вдъхна крайна решителност!

Втора глава

Първо най-важното.

ПАРИ!

Трябваше веднага да се срещна с отговорника по сигурността. Но проблемът беше как да стигна дотам. Почти самоубийство е да се качиш в нийоркско такси с тридесет и пет цента в джоба. Знаех, че не бива да опитвам разговор с Утанч след такова трясване на вратата. Налагаше се да ходя.

Увит дебело срещу студа, скоро вече пухтях и се потях на юг, към „Роксентър Плаца“. Беше само след няколко квартала.

Завих по „Сакс“ и със свирещи дробове минах през „Ченъл Гардънз“, смразен от гледката на толкова много голи спортисти-статуи наред заледените шадравани. Накрая стигнах до сградата на „Октопус Ойл“.

Отговорникът по сигурността седеше с метнати върху бюрото крака, за да облечки няколкото си шкембета след обяда.

Размахах пред него картата си на федерален агент.

– Инксуич – представих се. – Идвам по изключително важен за фирмата проблем.

Той въведе името ми в компютъра, екранът остана празен.

– Какъв е проблемът? – попита, докато смъкваше краката си на пода.

– Вашата мис Пинч на гише 13 не е обучена за работата си. Мис Гребол не ѝ е казала как да се отнася с един „шпеонин“ на фамилията!

– Хо, хо! – произнесе той.

Провери зареден ли е револверът му, взе дебела палка и излязохме.

Останах отвън. А той влезе право в клетката на зверовете, също като дресьор на лъвовете. Сграбчи мис Пинч за рамото и я натика в едно килерче отзад.

Чуха се няколко резки звука. Удари.

Почти веднага отговорникът по сигурността се появи. Мина край мен с думите:

– Така се оправят нещата.

На секундата застанах пред гише 13. Мис Пинч седеше там с мъжките си дрехи и стиснатите устни. Едното ѝ око започваше да посинява.

– Инксуич – казах. – Искам двадесет хиляди.

Тя занатиска бутоните. Екранът на компютъра остана празен. Попълни разписка и ми я даде да подпиша. Надрасках името „Томас Джеферсън“. Тя прибра разписката и внимателно отброи 20 000 долара от сейфа.

И ги прибра в чантата си!

Не беше схванала правилно урока.

Попитах я:

– Сигурна ли сте, че така е редно?

– Така се оправят нещата – враждебно ми отвърна тя.

Излязох. Май беше пораздрусана. Струваше си да ѝ дам време, за да се опомни и да заработи нормално.

Върнах се.

– Инксуич – казах. – Искам двадесет хиляди.

Тя вдигна ръце над клавиатурата. Екранът остана празен. Попълни разписка и ми я даде да подпиша. Написах „Джордж Вашингтон“. Тя взе разписката и грижливо отброи 20 000 долара от сейфа.

Отново пусна всички пари в чантата си!

Намесих се:

– Я почакайте, мис Пинч. Според мен така не е правилно.

Очите ѝ сезираха в мен много, ама много враждебно.

– Така се оправят нещата – изсъска тя.

Излязох. Може би назовавах не която трябваше сума!

Върнах се.

– Инксуич. Искам четиридесет хиляди.

Тя отново мина през цялата процедура. Само че този път се подписах „Бенедикт Арнолд“, за да я сплаша.

Тя извади парите от сейфа.

Да, пусна всичките 40 000 долара в чантата си!

– ТАКА СЕ ОПРАВЯТ СКАПАНИТЕ НЕЩА! – изкрещя тя.

Отказах се. Излязох и започнах да размишлявам. Нямах никакво време за губене. Ако се бавех прекалено дълго, Бери, току-виж, пак се обади и ще ми връчат още една сметка за нанесени на хотела щети на сума 18 932.27 долара.

Разходих се наоколо. Тогава ме осени вдъхновението. Трябваше да се върна и да говоря с отговорника по сигурността.

Влязох право при него.

На бюрото му имаше купчина пачки.

Прикри ги с шапката си.

– Значи така се оправят нещата – казах.

Излязох. Бързо минавах през фойета и коридори, които бях запомнил преди. Този път наистина имах какво да докладвам като „шпеонин“ на фамилията. Подкупни служители! Намерих вратата на личния кабинет на мис Пийс.

Почуках.

Тя отвори едва-едва.

Съобщих ѝ:

– Като „шпеонин“ на фамилията искам да докладвам на мистър Роксентър нещо относно негови служители.

Виждал съм през живота си достатъчно разкривени от ярост лица. Нейното биеше всички по точки.

– К'во си мислиш бе, че ще те пусна да ме изтропаш ли? Разкарай се оттука бе, „бибип“ такъв!

Отидох си.

Нищо не потръгна добре!

Но в момента не можех да измисля как да се справя с проблема, защото се магнах.

Трета глава

Но как, в името на всички Адове, да стигна до „Мес Стрийт“ 42? Твърде далече беше да тичам дотам.

Тръгнах по улицата. И пак внезапно вдъхновение! Видях полицейска кола. Размахах картата си.

– Трябва спешно да извърша обиск на „Мес Стрийт“. Закарайте ме.

– Не сме момчета за всичко на разни скапани федерални типчета – отвърна единият полицаи и ме изгледа неприязнено.

Номерът не мина.

Запътих се към една пресечка. Там имаше паркирани коли. Успокоих се. В края на краищата престъплението е най-доброто средство. Осъзнах колко съм се отпуснал на тази планета, чак до загуба на навигациите си от Апарата. Минавах край колите и надзъртах дали някой не е оставил ключовете на таблото.

Нямах късмет. Чувал съм, че коли се паят и без ключове, но не знаех как се прави.

Няколко входа по-нататък видях камион за пренасяне на покъщнина, беше с внушителни размери. Тъкмо изнасяха от него диван и го слагаха на товарна количка, за да го внесат в сградата.

Аха!

Веднага се прокраднах към кабината. Когато шофьорът и помощникът му се магнаха, скочих в камиона. Ето ги и ключовете! Запаших, с грохот и стържене превключих на скорост, понесох се с рев напред!

Чувах някакви звуци на плъзгане зад себе си.

Страничното огледало ми показва, че от време на време изръсвам мебели по улицата.

После шумен трясък – изпадна грамаден роял!

От този момент зад мен започнаха удари по пътната настилка, докато ускорявах ръмжация камион. Не знаех какво ставаше. Но нищо не биваше да ми попречи да спра Медисън. Може пак да има обаждане, че

даже и две-три змии!

Не ми беше лесно да карам камиона, дълъг повече от петнадесет метра и доста висок. Но след поредица от разминавания на косъм стигнах само на един квартал от „Мес Стрийт“ 42. Улицата се оказа твърде тясна за камиона, затова спрях до тротоара. Открих какво беше блъскало по пътя – задната врата. Роялът изглежда я бе изтръгнал от пантите. Успях да я затворя. Извървах пеш остатъка от пътя.

Старото здание приличаше на пчелен кошер. Репортери тичаха напред-назад. Грохотът на пишещи машини и телекси заглушаваше всичко останало. Пощенски чували, пълни със статии, разпрацани до всички вестници в света, се предаваха като кофи с вода при пожар – през прозорците попадаха право в чакащите камиони.

Огромен нов лозунг пресичаше цялата зала:

МИСЛИ ЗА ИЗВЕСТНОСТТА НА ВСЯКА ЦЕНА!

Друг гласеше:

ПЪРВА СТРАНИЦА ИЛИ ИЗЛИТАШ НА УЛИЦАТА!

Медисън беше в най-задния кабинет, така заобиколен от репортери, които си записваха каквото им диктуваше, че не можех да стигна до него.

Наблизо един репортер врещеше в телефонната слушалка:

– Не ви искам втората страница! Искам първа страница! Чуйте ме, мистър Витриал, може днес да сте главен редактор на „Сейнт Питърсбъргски Мръсотии“, но утре няма да сте и куриерче в най-смадливото вестниче на Флорида! Съдействай ни, „бипепец“, или знаеш кой ще посети съвета на директорите ви, за да намери нов главен редактор, още преди да е съмнало... Така е по-добре. Да, с огромни заглавия.

Той остави слушалката. Замърмори над оръфан бележник. Набра друг номер.

– „Лос Анджелиска Кал“ ли е? Дайте ми Дж. Блйдъринг Бонкърс, моля... Здравсти, Бонкърс. Обажда се Тед Трамп от знаеш коя организация. Вчера не ни дадохте първа страница... Добре, добре. Значи онази

„бибипска“ жена на главния ви редактор ръководи Националната асоциация за психически увреждания? Стига си ми плакал, бе... Добре. Съгласен съм, че щом е откраднала фондовете на асоциацията и е избягала с главния психиатър, новината е била страхотна. Но да те „бибипне“ Господ, Бонкърс, трябва да наложиш волята си на този редакционен съвет! Какво си мислиш, дяволите те взели, нали знаеш кой те назначи начело на корпорацията, а?... А, така по-бива. Така е по-добре, Бонкърс... Стига бе, да те „бибип“, що ти трябва да гърмиш оня тиквеник? Само го накарай да извади Гениалното хлапе на първа страница!

Репортерът остави слушалката, взе мръсна кърпичка и се захвана да търка енергично ухото си.

– Не ги трая аз тия лиготи! – Видя ме. – Ти пък кой си? Не ми се виждаш омърлян като репортер. Да не си шпионин някакъв?

– Точно в целта – уверих го. – Кажу ми на Медисън, че Смит трябва да говори с него.

– Че знам ли – той хвърли едно око на тълпата около Медисън.

– Смит от името на знаеш кой – добавих.

– Исусе! – задъха се репортерът.

Докопа дръжката на сирена за пожарна тревога и я завъртя със сила. Всички репортери се разтичаха да търсят пожара.

Влязох.

Медисън ме изгледа самоуверено.

– О, здравейте, мистър Смит. Петнадесет пункта, цитирам – „Медисън тържествува“, край на цитата. Поехме инициативата в свои ръце! И съм готов да се обзаложа, че ми носите възторжени отзиви от Бери!

– Нося ти една брадва, Медисън – казах свирепо. – Настъпил си някои свещени мазоли. Забравил си, че „Октопус“ не ти е клиент, затова запази съсипията си само за Гениалното хлапе!

– Съсипия ли? За какво говорите, Смит? Мистър Бери ми даде ясни и недвусмислени заповеди да направя така, че името на Гениалното хлапе да зазвучи във всеки дом, да го обезсмъртя!

– Не ти е давал никакви заповеди да намесваш в драсканиците си „Суиндъл и Крауч“! – прекъснах го. – Само да ги свържеш в новините с „Богъл, Гаудж и Хаунд“ и мистър Бери ще ти прекъсне телефона!

Това му подейства.

– Ох! – Той се прегърби. – Толкова трудно се работи с непрофесионалисти! Вие не разбирате същината на връзките с обществеността.

– Много добре я разбирам. Доверие, известност и конфликти, а? Известността днес ми струваше в хотелския апартамент 18 932.27

долара. А ти и аз ще си имаме грандиозен конфликт, ако не престанеш да намесваш „Суиндъл и Крауч“ и ако си въобразяваш, че „Октопус“ се нуждае от вниманието ти. Опомняй се навреме или ще ми загубиш доверието!

– Но това ми даде първа страница! – разхленчи се той. – Имах първа страница ден след ден! Връзките с обществеността са като майсторската стрелба. Има значение само колко пъти ще улучиш първа страница. А Медисън направи тази мишена на решето!

– И нея, и всичко останало! – сопнах се. – Сега се успокой. Влез в правия път и върши каквото ти беше поръчано. Оправи щетите, което нанесе на „Суиндъл и Крауч“ и на „Октопус“. Без повече заблудени куршуми, избиващи невинни минавачи! Отърви се от тези съдебни икове! Налучкваш твърде близо до болното място.

– Но и в отразяването на събитията трябва да има мъничко истина – възпротиви се Медисън. – Също като подправките...

– Няма да позволя – заявих.

Изведнъж той се засмя.

– Велико! Великолепно! Проумях. Сега вече ми е ясно! Съдебните процеси дават само за ден-два първа страница. После обикновено отпадат на втора и потъват. И това с нищо не променя генералната ми програма.

Той почти затанцува из кабинета си. Наблюдавах го с подозрение. Беше прекалено щастлив за човек, току-що съдъкан и изплют в най-добрия стил на Апарата.

Той спря. От неговото честно, сериозно лице лъхаше искреност. Хвана ръката ми. Стисна я.

– Мистър Смит, благодаря ви за тази велика идея. Може и да не сте професионалист, но аз ви уверявам, че свежата гледна точка е като топъл повей за и без това прегрелия се ум.

Той се втурна към залата.

– ЕКИП! ЕКИП! Всички да се съберат при мен. Току-що ми дойде ВЕЛИКА идея!

Тръгнах си. И малка порция Медисън ми засядаше на гърлото.

Четвърта глава

Имах си и лични проблеми.

Бях без пукната пара в джоба.

На мен също ми хрумна великолепно идея. Нямах търпение да се захвана с изпълнението ѝ.

Погледнах си часовника. Разполагах с предостатъчно време, стига да побързам.

На ъгъла на „Мес Стрийт“ огледах всичко наоколо.

Камионът ми беше изчезнал!

Някой „бибипец“ бе откраднал превозното ми средство!

Сега просто беше наложително да побързам. Стрелката опасно приближаваше пет часа.

Трескаво се озъртах. Наблизо имаше светофар. Още една идея! Втурнах се през улицата на червено, бягайки от колите. Озовах се до водещото на север платно.

Сега там отпред светна червено. Движението спря. Затичах край редицата автомобили.

Видях стара жена зад волана на раздрънкан „Форд“. Сграбчих дръжката на вратата, отворих и скочих вътре.

Изтръсках своя „Деринджър“ от ръкава и я мушнах в хълбока с него.

Тя зяпна.

– Това е грабеж! – изскърцах аз. – Веднага карайте към „Роксентър Плаца“ или ще си отнесете едно изнасилване!

Тя изпищя тъничко.

– Карайте! – заповядах отново.

Светна зелено. Оставяйки ехо от писъци след себе си, ние се понесохме на север.

Погледнах часовника. Оставаше ми малко време. Но тази жена караше на зигзаг по цялата улица!

– Карайте направо! – заповядах.

– Не виждам нищо без очилата! – вресна тя. – Извадете ми очилата от жабката!

– Карайте! – за по-внушително я ръгнах в ребрата с „Деринджъра“.

Криво-ляво, като непрекъснато я насочвах, изпълзахме на „Авеню ъв ди Америкас“ и запрашихме на север. Намирахме се само на четири квартала от „Роксентър Плаца“, но тук улиците бяха оплетени хаотично. Карането приличаше на бродерия.

Колата поднесе и едва не паднахме в строителен изкоп.

Тя наби спирачки. Аз почти излетях през предното стъкло.

– Не виждам без очилата! – пищеше жената. – В жабката са!

Добре де! О, Богове! Всичко ще направя, само да не се пребием!

Отворих капака.

ПУУФ!

Пълна порция газ право в лицето ми!

Разкрещях се! Ослепях като къртица.

Тя май отвори вратата откъм мен. Обувки с остри токчета се забиха в тялото ми.

Бях изхвърлен на паважа! И се изтърколих право в изкопа!

Чух ръмженето на отдалечаващия се „Форд“.

Заопипвах наоколо с надеждата да намеря моя „Деринджър“ и да стрелям по нея. И тогава установих, че тази „бибипка“ дори ми е откраднала оръжието!

Намерих някакви кърпички. Опитах се да си избърша очите.

Боже, как смъдяха!

Вече виждах малко светлина, но всичко ми се сливаше в сиво, без каквито и да било подробности.

Препъвях се напред. Страхувах се да не закъснея. Не можех да различа какво показваше часовникът.

Предметите пред очите ми се проясняваха. Магазин за номера и майтапи! Затътрих се вътре.

– Имате ли водни пистолети?

Смътно различих, че поставят четири-пет на тезгяха пред мен.

– Откъде да знам, че са изправни?

Човекът, който и да беше, наля чаша вода и ги напълни. Докопах един и го изстрелях в очите си. Направих същото с втория. Още един в носа. И последния – в устата.

Вече виждах!

– Повредени са – казах и побягнах навън.

Чашата с вода се пръсна в рамката на вратата, когато вече излизах.

Препусках към желаното място.

Влетях във файето, което ми беше нужно.

Помъкнах се нагоре по стълбите, изтощен и задъхан.

Богове, трудно е да обикаляш из Ню Йорк! Дебнат те на всеки тъгъл!

Но благодарение на Боговете дойдох навреме!

Пета глава

Точно според графика, плътно обкръжен от втурналите се навън

тълпи след края на работното време, обектът-мишена беше достъпен за наблюдение.

Мис Пинч! Облечена в широко мъжко палто. Обектът-мишена се полюшваше на ръката ѝ – нейната чанта!

Потопът от отиващи си вкъщи служители се изля край движещите се по Седмо авеню коли.

Със спусната на челото шапка, с вдигната яка на палтото следях отблизо обекта-мишена. Бях толкова печен в подобни занимания, обучен от Апарата до най-висшата възможна квалификация, не предвиждах никакви затруднения да се сдобия с него. Светкавично дръпване, мигновено бягство, натъпкване на съдържанието по джобовете ми и захвърляне на обекта-мишена в най-близката кофа за боклук – победата щеше да бъде моя!

Тресях се от възбудата на преследването.

Не всеки ден се случва дивеч на стойност 80 000 долара да внася ловна тръпка в живота ти.

Виждах, че чантата, черна и увиснала на презрамка, беше обемиста и направо жадуваше да бъде изкормена от умелия ловец. А после, след триумфа, нямаше по принуда да крада камиони за пренасяне на мебели и да поглъщам солидни порции газ само за да изпълня своя дълг.

Мъжката походка отличаваше жертвата. Не можех да изтърва от погледа си тежкото светлосиво палто. Нейната сива шапка с увиснала периферия беше като фар, зовящ подхвърляния от вълните мореплавател сред безмилостното и бурно море на Ню Йорк.

Тя очевидно вървеше към близката станция на метрото. Внезапно ме обзе паника. Нямах достатъчно пари да си купя жетон и да мина през контролните автомати.

Но съдбата ми се усмихна. Мис Пинч се забави до будка за вестници.

Блъскан от бързащите хора, аз се прокраднах зад нея. Тя се опитваше да избере между „Бодибилдинг за мъже с голи снимки“ и списанието „Без гащи – големи голи постери“. Май решението я затрудняваше. Прелисти едното, после другото, пак се върна на първото.

Когато залогът е 80 000 долара, защо да се бавя?

С ръка на експерт, протегнатата иззад гърба ѝ, свалих чантата от рамото ѝ с движение на експерт!

И побягнах като изстрелян от лък!

Взех я! И си мислех, че накрая ще тържествувам!

Колко е трудно да си вършиш работата с неопитни подчинени!

Човек трябва да прибегва до такива необичайни действия!

Тичах.

Чувах тънкия писък на полицейска свирка.

Сиигурно ме преследваха!

И тъй като бях прекалено хитроумен, първата ми мисъл беше да прибера съдържанието на чантата и да се отърва от тази улика.

Прикрит сред гъмжилото, бръкнах с дясната ръка.

ЩРАК!

АУУУУ!

Нещо скрито хвана ужасно мъчително ръката ми!

Опитах се да я освободя.

Но нещото, каквото и да беше то, се оказа закрепено за дъното на чантата.

С невероятни усилия се мъчех да изтръскам чантата от ръката си. Но тя не падаше.

Стиснах с лявата ръка дъното и я задърпах.

МЪКА!

В тези извънредни обстоятелства спрях и реших да използвам лявата си ръка, за да освободя дясната. Пъхнах и лявата в чантата.

ЩРАК!

АУУУУУ!

Нещо стисна и лявата ми ръка!

И двете ми ръце бяха в чантата. Не можех да ги измъкна!

А слабият звук на полицейската свирка не спираше.

Идваше от чантата.

Рязък, самодоволен глас се обади зад мен:

– Така си и мислех.

Мис Пинч!

Натисна отстрани чантата с пръст и полицейската свирка млъкна.

Но това не беше всичко, което тя направи. Завря нещо твърдо и кръгло в бърбеците ми. Пистолет!

Страдах ужасно. Усещах пръстите си сякаш в челюстите на свиреп звяр. На два свирепи звяра.

– Не пътувам с метро до дома си – обясни ми тя. – Живея само на няколко пресечки оттук. Затова тръгвай кротко и без никакви крясъци. Този пистолет е с много слаб спусък. И никой минувач не може да го види. Стига си пищял. Правиш сцени и накрая май ще бъда принудена да повикам ченгетата. Тръгвай, Инксуич.

Прехапах устни. Някак понасях разпъващата ме на кръст болка.

Куршум в бъбрека с нищо нямаше да подобри положението ми. Избягнах това, като тръгнах напред.

Прекосихме „Бродуей“. Минахме два квартала в северна посока. Пак завихме на запад.

Тя ме спря пред слизащи надолу стъпала – вход на подземно жилище в овехтяла сграда, засега отървала се от съдбата на повечето съборени пострройки наоколо. Стъпалата бяха затрупани от сняг и боклуци. Виждах всичко през червената пелена на страданието.

Мис Пинч три пъти натисна звънеца.

После извади ключ и отвори решетката от ковано желязо. С друг ключ отвори вратата на подземието. С помощта на пистолета ме натика в малко преддверие. Затвори и заключи решетката, после вратата.

– Ако искаш, можеш пак да си пициш – каза тя. – Това подземие е напълно звукоизолирано. Случайно го намерих. Освен това отзад има малка хубава градинка, където човек може да закопае ненужни трупове. Така че бъди послушен и прави каквото ти казвам.

С ритник ме вкара в следващата стая.

Въпреки заслепяващите ме мъки това място ме стъписа. Тя усети състоянието ми и обясни доволно:

– Сама съм проектирала обзавеждането.

Всичко беше в мрачно червено. По стените висяха подредени с вкус инструменти за изтезания. Гирлянди от камшици заместваха завесите. Средата на стаята заемаше грамадно легло, върху четирите му колони се зъбеха ухилени кошмарни мутри. В ъгъла с главата надолу висеше тялото – надяхах се да е чучело – на козел. От него стърчаха множество стрелички.

– Сега просто седни на леглото, Инксуич.

Тя ми помогна с побутване на пистолета.

– Така, знам, че вероятно си доста напушен – продължи мис Пинч с присвити очи. – Мъжете са насилници, на които не може да се разчита. Следователно, не бива да започнем процедурата по махането на чантата, преди да вземем някои предпазни мерки. Иначе току-виж, си ми се изплъзнал.

С лявата си ръка тя разкопча палтото ми. Ръката ѝ се плъзна и отпусна колана ми. Канех се да скоча, но май щях да си счупя зъбите в цевта на оръжието. Останах неподвижен.

Тя ми махна обувките.

Издърпа панталона.

Свали ми гащите.

Издърнча верига.

Закопчаваше стоманена окова на десния ми глезен. Дебелите пръстени на веригата я крепяха към предния десен стълб на леглото.

Окова и левия ми глезен и го върза към левия преден стълб на леглото.

Мис Пинч седна на леглото зад мен. Издърпа през главата ми палтото, самото и ризата, смъкна ги върху ръцете ми.

После ме извлече до средата на леглото. От десния заден стълб прокара стоманена окова на дълга верига. Закопча я на моята изтерзана дясна китка. Направи същото и с лявата.

Отиде при стълбовете и скъси веригите на оковите около глезените ми, така че бях широко разкрячен и не можех да помръдна.

Ръцете ми още бяха хванати в чантата, но тя доколкото можа, обра хлабавината и по веригите на техните окови.

– Видж какво, знам, че сигурно много боли от тези капани – каза мис Пинч с особено приветлив глас. – За съжаление ще трябва да ги махнем. Но само ако обещаеш да не опитваш разни удари. Мъжете са такива насилници!

Молих се и обещавах.

Тя опипа чантата отвън и нещо се освободи. Махна я.

Два грамадни капана за плъхове!

Зъбите им се забиваха все по-дълбоко с всяко движение!

Застанала значително по-далеч, отколкото бих успял да замахна, тя издърпа ръкавите от дясната ми китка, като разкопча и закопча стоманената гривна. После изпъна веригата така, че пръстите ми почти стигаха до десния стълб на леглото. Повтори същото с лявата ми ръка.

Бях гол и разпънат, окован с лице към тавана по средата на това легло!

Мис Пинч си съблече палтото. Свали шапката от главата си. Оправи си косата пред огледало в рамка от кинжали.

– Забравихте за капаните! – писнах насреща ѝ, обезумял от мъченията на смазаните ми пръсти.

– За всичко си има време и място – каза мис Пинч. После повиши глас: – Кенди, бебчо! Ела да видиш какво доведох тук за нас!

Шеста глава

Вратата на вътрешната стая се отвори. Жена на трийсетина години

влезе превзето, на лицето ѝ беше изписано очакване. Облечена в много женствени дрешки, целите на волани и къдрички. Ситно накъдрената х бухнала коса беше платиненоруса. Имаше големи черни кръгли очи. Не беше особено хубава, но явно се стараше да извлече всичко възможно от външността си.

– Оооооо – задъха се тя. Подскочи и запляска с ръце. – Ох, Пинч, миличка! Какви чудесни неща правиш! И всичко е за мен!

Тя налетя върху мис Пинч и я целуна страстно.

Лесбийка и нейната „съпруга“!

О, Богове, тогава какво искаха от мен тези!

Кенди отстъпи назад с танцова стъпка и ме погледна – гол и разпънат на леглото. Престори се, че я обзема свян. Накрая каза:

– Не е много голям, нали?

– О, скъпа моя Кенди – промълви мис Пинч. – Ти не си доволна.

– Не, не, сладка моя Пинчи. Моля те, нека не се караме. Той ще бъде направо чудесен! Да не те обидих, мила Пинчи?

Прегърнаха се със сладниково гукане.

– Махнете тези „бибипски“ капани! – креснах им.

Мис Пинч говореше на Кенди:

– Помислих, че ти ще искаш, поне този път...

Кенди се дръпна ужасена.

– О, не, не! Не бих понесла да докосна мъж. За каква ме смяташ! О, мила Пинчи, как бих могла да постъпя толкова гнусно? Никога, за нищо на света не ще ти изменя, дори с върха на кутрето си!

Мис Пинч ѝ се усмихна отстъпчиво. Замрънка тихичко някаква мелодия без думи, пристъпи напред и започна да маха капана от лявата ми ръка по възможно най-болезнения начин. Повярявайте ми, пищях страшно!

– Ах – отрони Кенди. – Ах, мила моя Пинчи. Целуни ме!

Мис Пинч я целуна. После се върна при мен и довърши работата с лявата ми ръка при максимални мъчения. Крещях до прегракване!

Кенди се настани на един диван. Пъшкеше. Устните ѝ се овлажниха. Разтвори широко колене. И с трескави жестове викаше мис Пинч при себе си.

Мис Пинч я награби, притисна я могъщо към плоските си гърди и я отнесе в съседната стая, като блъсна с крак вратата след себе си.

През червеникавата мъгла от страданията на дясната ми ръка чувах припряно подканяне в стаята. После тихи стонове. После стенания от екстаз. Минута след минута. Накрая пронзително задъхано пищене!

Какво ли ставаше там?

Минаха още минути.

Тихо мърморене.

Вратата се отвори.

Мис Пинч още носеше самото, ризата и вратовръзката си. Но от кръста надолу беше гола. Дишаше тежко.

Кенди вече беше облечена само с прозрачна блузка. Лицето ѝ беше червено и мокро.

Очите им сякаш горяха.

С какво ли са се занимавали?

Мис Пинч отиде при една Желязна Дева и я отвори. Служеше им вместо хладилник. Извади оттам няколко кутии бира.

Тръшнаха се на дивана и жадно загълтаха бирата.

– Махнете го този проклет капан! – изреваха.

Мис Пинч каза безгрижно:

– Инксуич, всичко с времето си.

– Какво сте си наумили? – изръмжах.

– Кажете ми – помоли Кенди. – Винаги ми е приятно да те слушам.

Мис Пинч започна снизходително:

– Всички фирми на Роксентър провеждат курсове по „Психиатричен контрол над раждаемостта“. Нали разбираш, най-важното е населението на света да намалява. Размножават се като плъхове. И всички са отрепки. Изяждат световните хранителни запаси, които обаче трябва да бъдат съкращавани, така че цените на храните да растат и приятелите на Роксентър да трупат печалби. Разбира се, такива са правилата на играта.

Тя жадно засмука бирата си и без да си прави труд да изтрие пяната от устата си, продължи с поучителен тон:

– Контролът над раждаемостта иска и нещо повече от хапчетата, пък и „И. Г. Барбен“ няма монопол върху производството им, така че съществува конкуренция. Затова на въпроса, как да контролираме световното население, отговорът е – хомосексуализъм. Ако всеки стане хомосексуален – мъжете педераста, а жените лесбийки, няма да съществува никакъв проблем с населението. Великото начинание на Роксентър, започнало преди десетилетия, вече дава своите плодове. Обучението по контрол над раждаемостта се въвежда дори в детските градини. Конкурентите на „Барбен“ ще се разорят, защото кому ще са нужни хапчетата? Няма да има масови протести срещу абортите, дори те ще станат безсмислени. Преобладаващата насока е към всеобщ хомосексуализъм.

Курсовете по „Психиатричен контрол над раждаемостта“ са

чудесни. Създадени са от доктор Фрайбрейн⁴, шеф на Международната психиатрична асоциация, благодарение на специална субсидия от Роксентър. Както знаеш, Роксентърови винаги са контролирали психиатрията и психологията. Онова, което наричат „нормален“ секс, всъщност е истинското сексуално престъпление. А някогашните „сексуални престъпления“ вече са нормалното нещо. Така че ако всеки курсист подобно на психиатрите се посвети на делото за превръщане на всички в перверзници, садисти и хомосексуалисти, тогава дългосрочната цел на Роксентър да намали броя на световното население ще стане факт. Затова от нас се очаква да превърнем поне един мъж в перверзен тип. И ето че се появяваш ти, Инксуич.

– Няма да се включа! – разкрещях се аз. – Махнете този „бибипски“ втори капан!

Мис Пинч погледна Кенди.

– Как си, миличка? Готова ли си?

– О, да – затрептя гласът на Кенди.

Мис Пинч остави кутията настрани.

Тръгна към дясната ми ръка. Започна да маха капана, като го въртеше насам-натам. Запищях.

– Май нещо е зайло – произнесе мис Пинч със стиснати от задоволство устни.

Бирата на Кенди потече по брадичката ѝ. Тя пъшкаше.

Мис Пинч врътна капана още по-ужасно. Главата ми едва не се откъсна от викане!

Кенди изтърва кутията с бира. Тя забълбука в пенеста локва на пода. Кенди изпъна крака напред. Устата ѝ се отвори, очите блеснаха.

Мис Пинч вече дишаше тежко. Стегна капана още повече. Белите ми дробове замалко да изскочат през устата.

– О, Боже! – пухтеше Кенди.

Мис Пинч рязко дръпна капана. Вреснах така, че аз самият оглушах.

Кенди изпълваше крака, отметна глава назад. Започна да подскача нагоре-надолу на дивана.

Мис Пинч я сграбчи в ръце и с разгорещени целувки по шията я отнесе в другата стая. Трясна вратата.

Чувах стоновете и подканянето. Чувах припрени шумове. И още молби.

4. Печимозък (англ.). Бел. прев.

Тихи стенания.

После писък!

Минаваха минути.

Гърлено ръмжене. Гласът на мис Пинч.

Още минути.

Ама какво правеха те?

Вратата се отвори. Излязоха. И двете почти напълно голи. Мис Пинч въобще нямаше гърди. В средата на гръдния ѝ кош беше татуирана кама. Късата ѝ коса беше разрошена и влажна.

Кенди имаше размазано червило по цялата шия и корема. Големите ѝ гърди лъщяха от пот.

Тръшнаха се на дивана с протегнати крака. Кенди отпусна глава назад. Изглеждаше съвсем изтощена. Мис Пинч се вираше пресметливо в мен, стиснала устни. Започвах да се страхувам.

– Това, което правите – казах ѝ, – е престъпление. Вие ми откраднахте парите!

– Млъквай! – заповяда тя.

Стана и взе още две бири от Желязната Дева.

Кенди взе своята и притисна студената кутия към „бибипката“ си.

Поседяха така доста време.

После мис Пинч си напълни устата с бира, наведе се над Кенди и изля бирата в нейната уста. Нещо като изкуствено дишане „уста в уста“. Кенди преглътна конвулсивно. Сякаш живна малко.

Мис Пинч извади марихуана от една кутия и сви дебела цигара. Запали я, след това я пъкна между устните на Кенди. Няколко дълбоки дръпвания и Кенди седна.

Мис Пинч взе цигарата и ми я показа.

– Искаш ли да глътнеш малко дим?

– Боже, не! – изрекох веднага, защото вече леко ми се гадеше от ширещата се из стаята воня.

– Хитрец си ти, Инксуич. Но мога да те вкарам в страхотна беля, като те изтропам на твоите началници, че не искаш да пушиш „трева“. И ти знаеш, и аз знам, че въздържането от употреба на носещи щастие дроги е най-бързият начин да се издъниш в някоя от фирмите на Роксентър.

Ха, тук поне я прецаках. Нямах началници.

– Както забелязвам, вие не си дръпнахте – присмях се аз.

– Само „Великото Х“, човече. Само хероин. – Тя пак даде цигарата на Кенди. – Кенди обаче е едно крехко и мило същество. Позволявам ѝ

да пуши само „Златото на Акапулко“, най-добрата „тривица“. Нейният психолог все я кара да мине на кокаин, но смъркането на прахчета ще ѝ съсипе червилото. Знам го аз защо прави това. Този покварен „бибипец“ иска да прави секс с нея. Нормален секс. Какъв перверзен тип! – Тя се обърна към Кенди. – Ще го проснем някой ден на онова легло, нали, сладурче?

Кенди седна по-изправено.

– Сега съм добре. Как се казва онзи там?

– О, извинявай, Кенди – Мис Пинч ме посочи. – Онази отвратителна мъжка твар е Инксуич. Инксуич, да ти представя мис Кенди Ликорис.

Кенди бързо стисна ръцете си, макар че никои нямаше намерение да се здрависва.

– Не ми е приятно да се запознаем – изписука тя. И вече мислеше за друго. – Музика. О, мила Пинчи, моля те да пуснеш някаква музика!

Мис Пинч трескаво се втурна и отвори един шкаф. Оказа се стереоуредба. Пусна някакъв запис.

Нисък звук изпълни стаята. Идваше от устите на две дяволски маски до тухлената камина, явно служеща за нажежаване на инструментите за мъчения.

Вагнер! Една от неговите най-сурови, зловещи симфонични творби.

Кенди се заслуша. После започна да гали своите изобилни гърди. Зърната им се надигнаха.

– О, Пинчи, нали няма да си помислиш, че съм твърде пряма, ако кажа, че е време да започнем истинската подготовка за вечерния секс?

Мис Пинч я погали по главата и я целуна по бузата.

– Както кажеш, скъпа моя.

Вцепених се от погледа на мис Пинч.

Тя се запъти към един от шкафовете с мъжки движения на голото си тяло. Затършува вътре. Подбираше нещо сред няколко предмета.

Отстъпи от шкафа. Потупваше дланта си с дълга четирийсетина сантиметра гумена палка.

Кенди седна напрегнато с блеснали очи. Вагнер разтърсваше стаята. Мис Пинч провери веригите, с които бях разпнат.

Погледът ѝ шареше по тялото ми и подбираше пресметливо.

Кенди се разкрачи. Цялата беше възбудено внимание.

Мис Пинч си избра едно от стъпалата ми.

ПЛЯС!

– Хайде, крещи – подкани ме мис Пинч. – Без крясъци няма смисъл.

Зарекох се да не й доставя това удоволствие. Стиснах зъби.

Тя отново се прицели в стъпалото ми.

ПЛЯС!

Болката ме прониза!

Тя мина край леглото. Включи червен прожектор, който осветяваше само мен.

Избра корема ми.

ШЛЯП!

Тогава вече сериозно се зае с работата си.

Озъбена, влагаща цялата си сила, тя заудря навсякъде по тялото ми!

Удари ме по „бибипите“!

Писнах!

Кенди пъшкаше. Очите на мис Пинч горяха от омраза. Гумената палка се надигаше и спускаше в ритъма на Вагнер.

Мъка!

Пищях и пищях, и пищях!

Мис Пинч падна дотам, че започна да ме бъхта с юмруци!

Кенди скимтеше:

– Пинчи, Пинчи, Пинчи! О, Боже, Пинчи, взе ми, вземи ме веднага!

Мис Пинч се извъртя вихрено. Стисна голата Кенди в ръцете си. Нахълта с нея в другата стая и блъсна вратата след себе си.

Нечленоразделни стонове. После писъци, неспирни писъци.

Тишина. Нима мис Пинч уби другата?

Най-сетне гърлено ръмжене. Заприлича ми на псувни.

После пак тишина.

След няколко минути вратата се отвори. Мис Пинч изнесе Кенди. Остави я на дивана, коленичи и се зае да разтрива китките и глезените ѝ.

Кенди се опомни и метна ръце на шията на мис Пинч, която ми каза:

– Инксуич, ти си един мръсен „бибипец“. Имаш гадни мисли. Махни си похотливия поглед от горкото невинно момиче!

Мис Пинч глътна малко бира, Кенди дръпна от цигарата.

След малко Кенди каза:

– Музика. Мила Пинчи, трябва да чуя още музика.

Мис Пинч намери „Нощ на голия връх“. Вдъхващите ужас акорди почти веднага зазвучаха от дяволските маски.

О, Богове, отново щяха да правят това!

Този път усещах палката още по-зле.

Загубих съзнание.

Когато значително по-късно дойдох на себе си, те бяха на дивана, но косата на Кенди се отъркваше в стегнатия корем на мис Пинч.

– Аха – обади се мис Пинч, – реши да не се преструваш повече, така ли?

Тя ме заплю.

Музиката беше свършила. Но не бирата и марихуаната.

След малко Кенди започна да гали късата коса на мис Пинч и каза:

– Музика. Искам музика. Моля те, Пинчи, пусни нещо за душата.

Мис Пинч намери плоча с погребални маршове и я пусна. Този път избра по-голяма палка.

Дори не почках да ме удари. Изпаднах в несвят още с печалното начало на първия марш. Някъде от много далеч усещах ударите и плясъците на палката с погребален ритъм по тялото ми.

Вероятно минаха часове, преди отново да се опомня.

Кенди лежеше отпуснато в края на дивана. По нея бяха изписани цели рисунки с червило. Ръцете ѝ висяха до пода. Влажните устни бяха полуотворени. Тя спеше.

Но мис Пинч ми се стори по-смъртоносна отвсякога. Видя, че възприемам света наоколо. Застана разкрячена, с ръце на хълбоците и каза:

– Дължиш ми извинение.

Това беше достатъчно да ме стресне и освести напълно.

– Мислеше, че съм откраднала парите ти. Знаех си. Когато сложих последната пачка в чантата си, знаех, че това мислиш. Сега си признай.

Нямах намерение да говоря. Но тя се наведе и взе от пода палката.

– Да – признах. – И помислих, че сте дала част от парите на отговорника по сигурността.

– На Хогър ли? Ау, как можа да си помислиш такова нещо за Хогър? Вярвай ми, Инксуич, няма да стигнеш далече във фирма на Роксентър, ако имаш неверни мисли за самите стълбове, на които тя се крепи! Той е честен човек. Да не ти е казал нещо?

– На бюрото му имаше купчина пари.

– О, сигурно са били от продажбата на наркотици сред персонала. Той е монополен наркопласър в сградата на „Октопус“ и по-добре внимавай да не купиш от някой друг. Как можеш да мислиш лоши неща за такъв чудесен човек?

Тя с погнуса огледа моето натъртено голо тяло.

– Всички мъже са зли. И ти си доказателството за това. Не, Инксуич, не си станал жертва на никаква измама. Всичките ти 80 000 долара са ей тук.

Мис Пинч отиде при захвърленото палто. Започна да вади тлъсти пачки от вътрешните джобове. Трупаше ги на маса, в чиито ъгли стърчаха черепи. После започна да ги пръска по мен – дъжд от реещи се и падащи банкноти, накрая покриха и краката ми.

После извади от джобовете още нещо. Няколко листа. Дойде и почти допря голите си гърди до мен. Държеше един лист.

– Това са копия от истинските разписки, които се намират в канцеларията. Като знаех какво ще направиш, извадих копията и сега ги виждаш. Ето тези са най-обикновени разписки, каквито ти подписа. Но я виж ей тези.

Погледнах. Що за чудновата разписка! Върху нея бяха наложени снимка на лицето ми отдолу и малко под ъгъл, имаше и пръстов отпечатък.

– Малцина знаят – процеди мис Пинч през стиснати зъби, – че под тезгяха има камера. Прави снимка на подписващия през разписката и я налага върху нея. Също малцина знаят, че химикалката, с която подписват на гише 13, взема пръстов отпечатък и с електронен скенер го прави част от разписката. Така че тя съдържа всичко – сумата, датата, лице-то и отпечатъка. Няма значение с какво име подписваш.

– Искате да кажете, че Роксентър...

– Не, не, не онзи идиот – прекъсна ме мис Пинч. – Самата мис Гребол е инсталирала това. Усъвършенстване на системата. Разписките със снимки и отпечатъци не отиват в архивите на фирмата. Ти смяташе, че не съм обучена. Но тя ми показва точно как трябва да работя. – Усмихна ми се зловещо и заби лакът в моя наранен и гол гръден кош. – Доста е хитро. Така мис Гребол можела да прибира половината от сумите в налични. Разбираш ли, ако някой се размрънка, тя само трябвало да съобщи на Данъчната служба за теглената сума. Укритите доходи водят до тригодишна присъда, която се лежи във федерален затвор. Това е минимумът. А който донесе за укрития доход на Данъчната, получава от 10 до 20 процента от парите. – Тя ме зашлеви и се усмихна. – Нали разбираш, Инксуич, сега си ми паднал в ръчичките. Мис Гребол обичаше парите. Аз харесвам други неща. Подобрих системата. Ако не изпълняваш точно каквото ти казвам, мога с едно мръдване на пръста да те пратя три години зад решетките. При това ще спечеля 10–20 процента от сделката съвсем законно. На мис Гребол ѝ липсваше въображение, макар и да беше лукава посвоему. Като се възползвам от тази система, мога да изнудвам половината служители на „Октопус“. И да получа повече пари и услуги, отколкото мис Гребол някога си е мечтала.

Тя се изправи. Стоеше гола в червената светлина. Вдигаше пълни шепи пари и ги пръскаше над мен. Пърхаха наляво и надясно, сипеха се по моята посиняла голота и наоколо ми.

Най-сетне каза:

– Така че всички тези пари са твои, Инксуич. До последния цент. Не са ли прекрасни?

Тя погали с няколко банкноти разранените ми бедра.

После с ураган от шеметни движения събра всичко и го напъха в голяма бяла торба. Остави я в долната половина на сандъчето, което всъщност беше сейф. Забелязах това, когато затваряше вратичката. Смени комбинацията с един замах.

Върна се при леглото.

– Само аз знам комбинацията за този сейф. И не можеш да я изтъргнеш от мен с побой. Там са парите ти, Инксуич.

Стоеше пред мен, разкрячена и безсрамна. Вдигна ръка. Стискаше в пръстите си стодоларова банкнота.

– Това – каза тя – ще ти плати таксито до вкъщи. Ще стигне и за таксито, с което ще се върнеш тук утре вечерта.

Презрително пусна банкнотата върху мен.

– Може би – продължаваше – утре ще се смиля над теб и ще ти дам още от твоите пари.

Гледах ужасен това чудовище!

– Сега обещавай, че ако те пусна, няма да правиш сцени.

Исках да я убия и тя ясно го разбираше.

– В онзи ъгъл на стаята има банкова следяща камера, затова си избий от главата всякакви идеи за убийство. Обещавах ли?

Какво друго ми оставаше да направя? Обещах.

Освободи китките и глезените ми от оковите. Надигнах се болезнено, а тя ритна дрехите ми към мен.

Облякох се. Вдигнах стодоларовата банкнота.

– И още нещо – каза тази гадна „бибипка“, – ако още веднъж доближиш гише 13, просто ще те гръмна с ловната пушка под тезгяха и ще обясня, че е станало случайно. Единственото място, Инксуич, където ще получиш пари, е тук.

Тя отвори вратата, после решетката от ковано желязо. Стоеше гола, със стиснати устни в ледения вятър.

– Инксуич, когато за пръв път дойде на гишето, казах ти да се разкараш. Не ми се вярваше да ставаш за нещо. Но благодарение на Психиатричния контрол над раждаемостта напоследък всички мъже около мен

станаха педали, за да помогнат в намаляването на световното население. И аз отказвам да рискувам да разделя двама скъпи на сърцето ми обратни. Затова по-добре ти, Инксуич, отколкото нищо. Но не си кой знае какво. Така че утре вечер ще те видя тук. По-добре е от три години във федерален затвор. Педалите там ще те убият. И не закъснявай!

Бих ѝ ударил шамар, ала пръстите ме боляха твърде силно.

Повлякох се навън в студената безрадостна нощ.

Но не ми липсваше надежда, колкото и смътна да беше тя. Следващия път щях да убия тази „бибипка“!

Седма глава

Събудих се в свят, който работеше срещу мен.

Ремонтната бригада беше позакърпила аратамента. Не бяха изхвърлили багажа ми във фойето стигнах до заключението, че Утанч е платила сметката за щетите.

Лекарят на хотела, събуден посред нощ, само цъкаше и повтаряше, докато оправяше ръцете ми:

– Трябва да научим пръстчетата си да не тършуват където не бива.

А в момента декемврийското слънце струеше през терасата и френския прозорец. От него ме боляха очите.

Избутах чаршафа надолу, колкото можах с неловки от бинтовете пръсти. Натъртените места още не бяха посинели и пожълтели толкова, колкото очаквах. Чувствах се като улица, по която се е разходил валяк. И всяко движение само усилваше усещанията ми.

Но офицерите на Апарата са направени от здрав материал. Все още разполагах с две оръжия. Бяха чифт пистолети за дуел, зареждаха се с черен барут. Веднъж ги купих евтино, като мислех, че са истински. Но се оказаха съвременен производствен модел от 1810 година. Бяха кремъклии. С цеви, дълги двадесет и два сантиметра. Калибър 50 – това дебело сантиметър и половина парче метал можеше да скъса човек на две. Тромаво заради бинтовете вдигнах ударника и натиснах спусъка поред и на двата. Много насърчителни искри! В кутията имаше барут и куршуми. С ръмжене от болките в пръстите ги наблъсках с достатъчно заряд да убия слон. Щом свърших с това, заех се с по-маловажните неща.

Изкъпах се колкото можах. Всяка капка от душа ми причиняваше почти смъртоносно страдание. Намокрих бинтовете. Трябваше да ги

изсуша, като пъхам ръцете си в газовата камина. Окуражих се. Само два пъти ги подпалих.

С леко пъшкане хванах слушалката и поръчах по телефона закуска.

И с нея, разбира се, дойде и прокълнатият от Боговете сутрешен вестник.

Мазохизмът не познава граници.

Разгърнах вестника. Ето ти я и първа страница.

„ГЕНИАЛНОТО ХЛАПЕ ПРАЗНУВА ПОБЕДА В СЪДА

Крайно изненадващо прозвуча съобщението, че Гениалното хлапе спечели съдебната битка с М. И. Р.

«Богъл, Гаудж и Хаунд» днес заявиха, че в делото «Уистър срещу Масачузетския институт по разрухология» се е стигнало до споразумение преди съдебното заседание, като сумата остана неизвестна.

Самият президент на М. И. Р. потвърди, че Уистър отново посещава занятията и си върши работата в ресторанта.

Студентските бунтове бяха незабавно прекратени.

(Вижте фоторепортажа на стр. 23 – «Студентите победоносно се завръщат в аудиториите по цялата страна».)

В съдебните кръгове кипяха спорове каква може да е сумата, позволила да се стигне до споразумение. Известният астролог Хърман Т. Гесуинкъл смята, че става дума за милиони...“

Тряснах вестника на масата – и си ударих пръстите. Онзи „бибипнат“ Медисън изпълняваше заповедите. Поне от един съдебен процес се отърва. Но така, че да превърне Гениалното хлапе в герой! Да го „бибип“, Бери грешеше в преценката си за Медисън. Този тип беше много по-опасен, отколкото аз или някой друг би помислил!

Все някак успях да завъртя ръчката на вратата. Струпаните от продавача вестници паднаха навътре. Ритнах ги и ме заболяха пръстите на крака.

Не включих телевизора. Не бих включил радиото, всъщност и не бях в състояние. Знаех какво ще чуя и ще видя. Хлапето, Хлапето, Хлапето! О, Исусе!

Животът ми идваше до гуша.

Върнах се в леглото.

Около четири следобед се събудих от звъна на телефона. С две ръце доближих слушалката до ухото си.

Троснат глас попита:

– Инксуич ли е?

Изпъшках:

– Да.

– Инксуич, обаждаме се от местното бюро на Данъчната служба. Само искахме да сме сигурни, че разполагаме с вашия адрес.

Прекъсна.

Изтърколих се от леглото. Ох!

Онази „бибипка“ мис Пинч! Пращаше ми недвусмислено послание какво би последвало, ако не отида при нея! Щеше да ме издаде! Сигурно беше тя. Или имаше тукашния ми адрес, или можеше да го намери, ако порови достатъчно из досиетата на персонала в „Октопус“. Иначе защо Данъчната би се интересувала от мен? Та аз не бях попълнил дори една данъчна декларация през живота си!

Е, нищо друго не ми оставаше. Мис Пинч трябваше да умре. И тя, и Кенди Ликорис. Налагаше се да прибера онези разписки. Най-добре да помисля как да изтърбуша сейфа.

Облякох се, доколкото можах.

Не бях донесъл по-особени експлозиви. Взех всичко, което имах. Сложих ги в джобовете на палтото си. Пъхнах по един дуелен пистолет в левия и в десния джоб.

Изкуцуках надолу и се качих в такси. Поисках да ме остави на една пресечка от жилището на мис Пинч.

Беше зима и затова вече притъмняваше. Отминаваше периодът на най-натовареното движение. Тътрех се по мрачната улица с още по-мрачна решителност в душата си.

Около входа за мазето беше непрогледно тъмно. Наложих се да напредвам опипом. Хванах в дясната ръка дуелния пистолет. Вдигнах ударника. Натиснах звънеца с огромната му цев. Отстъпих крачка назад.

Щеше ми се през 1810 година да са познавали заглушителите. Трясът щеше да бъде страховит.

Чух как някой влезе в преддверието. Появи се ивица светлина. Беше Кенди в многобройните си волани. Знаех, че съм направил грешка. Трябваше да звънна три пъти. Вероятно това беше сигналът за мис Пинч. Нали така направи тя вчера.

Но този път сигналът за мис Пинч беше мигът, когато Кенди махна веригата на вратата.

ДРЪН!

Тежка палка се стовари върху главата ми отзад!

Поне ми се струва, че беше палка.

Рухнах сред избухващи около мен звезди. Чух тракането на падналия дуелен пистолет.

Мис Пинч ме бе причакала сред чернилката наоколо, за да натисна звънеца с гръб към нея.

В този момент не можех да мисля за друго.

Когато се опомних, бях свалили всичките ми дрехи. Бях окован и разпънат на леглото, бинтованите ми ръце – лишени от всякаква възможност за съпротива.

Мис Пинч, облечена в мъжки костюм, с шапка и тясна вратовръзка, стоеше и ме гледаше.

– Инксуич – каза ми тя, – току-що гласувах да те изберат за магарето на годината. Я сега да чуем колко силно можеш да ревеш.

Тя се пресегна към оставените върху сандъчето пистолети, където бяха и експлозивите, извадени от джобовете на моето палто. Завъртя ги опитно в ръцете си. Вдигна великанските кремъчни ударници. Насочи ги към мен – единия в главата, другия в корема.

Натисна и двата спусъка!

Облак ослепителни искри!

Тя весело се засмя.

– Инксуич, забравил си запалника. Под ударниците не си сложил и една пращинка барут.

Това май я забавляваше безумно. Пак вдигна ударниците. Долепи ги до мен. Дръпна спусъка на пистолета в лявата ръка!

Дъжд от искри прогори кожата ми. Прехапах си устните. Нямах да крещя. Нали тъкмо от това се разгорещявах двете идиотки!

Кенди надничаше иззад вратата на вътрешната стая.

– Може ли вече да вляза? Нали сега няма да го видя как се съблича?

– Влизай, сладурче – разреши мис Пинч.

– Ооо! – възкликна Кенди. – Целият е черно-син!

– Цветно месо – констатира мис Пинч. – Тази вечер ще си имаме цветно месо. Мило момиче, какво ще предпочетеш – палка или камшик?

Кенди потръпна.

– О, какъв ужас! Нима ми предлагаш наистина да докосна мъж? Нали знаеш, че инструкторът ни забранява. Самата мисъл за това ме плаши!

Мис Пинч много се разтревожи да не я разстрои. Погали я

успокоявашо.

– Обещавам да се придържам към правилата на Психиатричния контрол над раждаемостта – Хрумна й светла мисъл. Беше обладана от желанието да зарадва партньорката си. – Виж това!

Завъртя надолу заредения пистолет. Твърде късно беше да викам – видях потеклата струйка барут под ударника!

Тя натисна спусъка.

БАМ!

Червен пламък блъвна по корема ми.

Тежкия куршум се заби в стената. Цял наниз ножове рухна на пода.

Облак дим от черния барут запълзя из стаята.

Как ме гореше този барут! Искрите гризяха кожата ми. Не можех да посегна с ръце, за да ги угася.

Запищях! В момента бях толкова оглушал, че почти не се чувах. След малко слухът ми се възстанови.

Но тези чудовища не се стреснаха.

Кенди, запъхтяна и с блеснал поглед, дърпаше мис Пинч и в същото време опитваше да свали дрехите от себе си.

– Пинчи, Пинчи, вземи ме!

Мис Пинч я погледна.

– Толкова скоро ли?

Озърна се към мен с нежелание. Но Кенди я целуваше страстно.

– Добре де.

Мис Пинч я сграбчи, отнесе я в другата стая и тръшна врътата.

Стонове, пъшкания и писъци.

Тишина.

Ниско, свирепо мърморене.

Тишина.

Поне имах половин час да си поема дъх.

Мис Пинч излезе. Само обувките не беше свалила. Застана пред мен и започна да ме псува. Нарече ме с всяка мръсна дума, която бях чувал, добави и някои непознати за мен.

Накрая изчерпи своята жлъч. Седна на дивана.

– Мъже! – произнесе тя с изгарящо презрение. – Мъчителни жени!

– Мис Пинч – започнах аз, – според мен имате психически проблем. Мисля, че е вероятно някакво преживяване през вашето детство да е станало причина за тази смяна на ролите...

Но не можех да измисля причината, създаваща това чудовище!

– Хайде де, Инксуич, продължавай. Я да чуем сега някоя сочна историйка за тебе и съседските момиченца. Може би ще пуснеш шеговито разказче как си ги хвърлял на брега върху острите камъни и си подскачал по лицата им! А може да си имал малка сестричка, която много грижливо си превърнал в проститутка. О, сигурна съм, че имаш какво да разкажеш. Но ние няма да се забавляваме. Заслужаваш да бъдеш пребит за тези престъпления, Инксуич! И ще бъдеш пребит, Инксуич!

Тя се обърна.

– Кенди! – викна към другата стая. – Този „бибип“ току-що си призна! Идвай тук!

Кенди дойде. Беше гола. Наблюдаваше с интерес как мис Пинч избира голяма палка.

– Ей сега ще чуеш малко истински писъци, моето момиче.

– Нямам никаква сестра! – изревах.

– Като те обработя, ще проимаш – обеща мис Пинч. И започна да изпълнява обещанието си много стръвно. Най-сетне се дръпна. – Сега признавай! Превърна ли малката си сестричка в проститутка?

Незабавно си признах.

– Значи този бой ще ти подейства добре – заключи мис Пинч и този път ме подхвана съвсем сериозно!

Сигурно приближаваше полунощ. Те прослушаха всичките си плочи. Стаята се изпълни с дим от марихуана. И двете бяха голи, изтощени от много притичвания до съседната стая.

Мис Пинч ме освободи от оковите. Някак навлякох дрехите си.

Тя стоеше гола в преддверието, с ръка върху дръжката на вратата, не обръщаше никакво внимание на ледения вятър.

– Инксуич, очевидно не си преминал обучение във фирмата. Твърде явно е, че сексуалните ти предпочитания са да смачкаш някоя жена в леглото. Ти си перверзен тип, Инксуич. Не знаеш ли, че от това се раждат деца, а децата са забранени? Мисли според правилата на Психиатричния контрол над раждаемостта. Роксентър ще те изрита на улицата само да заподозре, че си привърженик на старомодния секс! Така че, Инксуич, ние ти правим услуга. Постепенно ще те отървем от твоята мъжка зверщина. Смятай, че ти е провървяло.

– О, разбира се – изфъфлих аз.

– Много добре, презрян „бибип“ такъв. Ще се видим с тебе тук утре вечерта. Без pistolети. Нито заредени, нито празни. И без гафове.

Тя помълча.

– А, едва не забравих. Ето ти още сто долара. Днес не се прояви особено добре. Утре вечер може да спечелиш повече. Гледай да се появиш, Инксуич.

Тя трясна вратата.

Стодоларовата банкнота изпърха надолу между краката ми.

Треперех като пребито куче в студа.

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ЧАСТ

Първа глава

Когато се събудих на следващия ден, стигнах до заключението, че нищо не вървеше както трябва.

И сутрешният вестник го потвърди.

Кой би помислил, че малко дървесна каша, пресована на лист и мърляво поизцапана с известно количество въглерод, може да се превърне в смъртоносно оръжие? Но вестникът е дори нещо повече. Накъдето и да го насочиш, може да убива. Особено когато към това го тласка един идиот. Който май не знаеше в кого се прицелва.

Очакваше се мишената да бъде Хелър, с каквито и други имена да го наричаха, колкото и двойници да имаше. Но тази сутрин раненият от стрелбата бях аз!

Мъдреше се точно пред погледа ми на първа страница.

„ИСКЪТ ЗА ДЕСЕТ МИЛИАРДА УРЕДЕН

ГЕНИАЛНОТО ХЛАПЕ ТЪРЖЕСТВУВА НАД
«ОКТОПУС»

ПЕТРОЛНИЯТ ГИГАНТ СЕ ГЪРЧИ
ИНДЕКСЪТ ДОУ ДЖОУНС СТРЕМГЛАВО СЕ
ПОКАЧВА

Искът за десет милиарда долара, заведен от Гениалното хлапе, беше уреден извън съдебната зала, като дадената за това сума остана неизвестна.

Директорът на Банката на федералния резерв направи спешно изявление, че тази сутрин банката ще бъде отворена и ще поднови работата си.

С внезапно съобщение в ранните часове на деня, спряло за момент работата на всички средства за осведомяване, «Богъл, Гаудж и Хаунд» най-зашеметяващо известиха: «Октопус Ойл» е в безопасност. Току-що се срещнахме със «Суиндъл и Крауч»,

постигнахме цялостно споразумение за извънсъдебно уреждане на делото «Уистър срещу «Октопус Ойл»».

Когато се свързахме със «Суиндъл и Крауч», отговорът им беше: «Няма да коментираме». Но техен представител беше задължен да урежда прекратяването на делото в съда.

Бурно се обсъжда възможната сума, позволила постигането на договореност. Президентът на Нюйоркската фондова борса обеща тя отново да отвори вратите си.

Очаква се доларът устремно да се покачва спрямо чуждестранните валути.

На среща преди зазоряване Седемте братя се заклеха да си оказват взаимно всякаква подкрепа.

Директорът на «Перил-Синч», най-голямата брокерска фирма в света, заяви:

«Когато тази опасност вече не съществува, очакваме днес Доу Джоунс да се покачи, та ние спокойно да си прием кафето. Паническата разпродажба на акции на «Октопус» (повечето изкупихме ние) приключи, така че изказваме съболезнованията си на онези тъпанари, които продаваха. Сега акциите на «Октопус» ще се вдигнат до небето. Бог да благослови Гениалното хлапе и американската младеж!»

Изтощен от тази битка, Уистър ни дари с бледа усмивка.

«Направих всичко това в името на Америка.»

Когато му зададохме въпроса, какво ще прави с тези несъмнено огромни суми, той само се засмя безмълвно.

(Вижте на стр. 18 снимки на «Октопус Ойл» и сградата на съда.)“

В по-късните издания се предъвкваше почти същата история. Нямаше нужда да се занимавам с телевизията и радиото – и без това знаех какво казваха.

Вниманието ми се насочи другаде. Наблюдавах втренчено зеещия процеп под вратата.

„Суиндъл и Крауч“ отново бяха споменати редом с „Богъл, Гаудж и Хаунд“.

Всеки миг очаквах змиите да пропълзят под вратата!

Бях сигурен в това.

Болеше ме. Когато се прибрах в хотела към полунощ, лекарят втри в тялото ми някакви балсами заедно с „Цъ, цъ цъ, ще трябва да се

научим да не удряме корема си в разни неща“. Но това с нищо не ми помогна. Бях натъртен и разранен!

Рядко някой в Апарата е бил по-непоклатимо убеден кое е необходимо – трябваше да се махна от Ню Йорк. Беше твърде тесен да побере мен и Пинч. Но все пак знаех, че е невъзможно. Хелър се приближаваше до победата!

В Турция незнайният убиец, пратен от Ломбар, щеше да ме изтрие от лицето на земята, ако оставех Хелър да ликува в Ню Йорк.

Значи падах от трън на глог, ако оставех всичко, както беше сега.

Опитвах се да разсъждавам практично. Но изстисках от мозъка си само идеята за бейзболна бухалка, с която да отида при Медисън.

Налагаше се да прибегна до крайни мерки.

С болезнени стенания се опитах да легна. С болезнени стенания се опитах да стана.

Направих компромис. Полуизлегнат в един шезлонг, аз се напъвах да мисля. Абсолютно задължително беше да ме осени идея, по-велика от всички досега!

Преди да направя каквото и да било, Хелър трябваше да бъде смазан, смазан, смазан!

Но как?

Втора глава

Изцъклените ми очи отначало не забелязваха какво всъщност гледат.

Екранът беше включен.

Може би именно яркочервените оттенъци привлякоха вниманието ми. Толкова бяха ярки, толкова болезнени за гледане.

Бейб Корлеоне! Беше се разположила на задната седалка в току-що спряла голяма лимузина. Носеше червена дълга рокля и червено наметало, по което тук-там бяха избродирани черни ръце. Пред лицето ѝ беше спуснат червен воал.

Тоалетът, за който тя спомена! Вече знаех, че гледам началото на погребението на Гунсалмо Силва.

Мъж в черен костюм седеше до нея. А тя му говореше раздражено.

– Вярно, вярно, синьор Сагеца. Винаги сте бил добър *consigliere*⁵. Вярно, вярно, фамилията Корлеоне никога не е имала такъв като вас.

5. Съветник (итал.). Бел. прев.

Вярно, вярно, вярно, би трябвало да се вслушвам в съветите ви. Но не ми пука какво, по дяволите, казвате, защото съм решила да отида на това погребение.

– Миа сара, умолявам ви отново. Не е разумно! Тъкмо получихме донесението. Църквата гъмжи от въшките на Фаустино Наркотичи. Би могла да избухне гангстерска война!

Той усети, че така доникъде няма да стигне. И погледът му отправи безмълвен зов право в екрана. Към Хелър!

Разбира се. Хелър. Нали изобщо нямаше да виждам тази картина, ако Хелър не беше там. Умът ми беше потънал твърде дълбоко в болката, за да мисли съсредоточено.

Успях да различа лицето на самия Хелър в стъклото на прозореца. Като че беше облякъл червен смокинг под алено скиорско яке с качулка и противоснежна маска. Всичко в червено. Изглежда седеше на сгъваема седалка пред задната.

Хелър погледна навън. През голите клонаци на някакъв парк се виждаше църква. Навсякъде около лимузината стояха мъже, рамо до рамо, обърнати навън. Държаха едрокалибрени пушки. Бяха облечени с черни палта и черни шапки. Soldati на Корлеоне, войници, застанали нащрек в очакване на война. Бяха много неспокойни.

Хелър пак се обърна към кабината. Бейб се цупеше зад червения си воал. А онзи consigliere още гледаше призивно Хелър.

– Мисис Корлеоне – подхвана Хелър, – защо аз просто не отскоча до онази църква, за да огледам какво става наистина? Тогава ще знаем със сигурност дали е безопасно или не е. Не искаме да попаднете насред престрелка.

– Но те ще те гръмнат! – изведнъж се разтревожи Бейб. – Вземи десет-дванадесет мъже със себе си!

– Не – отказа Хелър. – Ще се оправя. Ще си сложа тази скиорска маска.

Хелър извади своя богато украсен „Лама 45“, зареди го и върна предпазителя на мястото му, след това пхна оръжието в кобур отзад на колана си. Нагласи скиорската маска.

Понечи да излезе. Чу се звук. Мяукане! Той се обърна.

– Ти стой тук.

Котаракът седеше на другата сгъваема седалка! Нагизден с червен нашийник, по който стърчаха бронзови шипове, и с червен повод. Имаше намерение да последва Хелър, но сега се настани обратно на седалката, готов да скочи всеки миг.

И аз също се напрегнах! От внезапен прилив на надежда. Щом Хелър се пъха право при бандитите на Фаустино, може пък да го застрелят. Не разполагах с неговия код, затова не биваше да го застрелват. Но една хубава, болезнена рана, която задълго ще го прати в болница, щеше да е велико събитие!

А шансовете бяха големи! Представете си – да отидеш на разузнаване с червен смокинг и блестящо алено скиорско яке! Невидим горедолу колкото избухнала бомба. Що за идиот!

Той мина през кръга от хора на Корлеоне и тръгна право към църквата. Всъщност това беше малка катедрала. На табелата отпред беше написано „Църква Богородична на Вечния покой“. Значи бяха някъде в покрайнините на Манхатън.

Навън не се виждаше никой, имаше само няколко празни лимузини.

Хелър огледа вътрешността на катедралата. Готическите сводове се издигаха на значителна височина от двете страни на масивната врата. Той тръгна напред. Олтарите грееха с позлатата си, в огромни редици оброчните свещи прашяха и съскаха. Слънчевите лъчи проникваха през цветни стъкла. Мястото беше безлюдно.

Поне липсваха живи хора. Качен на рамка, един ковчег с махнат капак лежеше в покой.

Хелър не тръгна по средния проход към него.

От една странична стая близо до входа се чуваха гласове. Той безшумно пристъпи до вратата и надникна. В сравнение със самата катедрала, помещението беше залято от светлина през прозорците с пресичащи ги на диагонал пръти.

Вътре беше претъпкано!

Всички бяха облечени с черни палта и шапки. Мнозина стискаха пушки под мишница. Гледаха към някого, застанал на подиум.

Раца Лузеини! Consigliere на Фаустино Наркотичи – Примката! Познавах го добре от минали срещи в Турция във връзка с доставките на дрога. А точно той беше човекът, за пръв път спипал Хелър в „Хауърд Джонсън“ по главната магистрала на Ню Джърси. Вероятно щеше да го познае! Чудесно! Една хубава, осакатяваща рана в тялото му беше всичко, от което имах нужда.

Лузеини като че не можеше да ги уговори. Изглеждаше ядосан и разстроен.

– Слушайте бе, хора – убеждаваше ги той, – вие май не ме разбирате. Гунсалмо SILVA го убиха, докато вършеше работа за фамилията. Трябва да го погребем малко по-стилно.

Един от тълпата заговори:

– Тоя сезон фамилията загуби деветнайсет свестни човечета. И като воюваме помежду си, пак не стигаме доникъде. От доста време само това правим – погребения на хората от нашата фамилия! Ама Силва не е чак такава загуба. Имаме си и по-важна работа на главите!

Други замърмориха, съгласни с него.

Раца ги огледа и си показа зъбите.

– Силва беше герой! Затри Свети Джо, за да ни е полезен. Длъжни сте да проявите уважение! Вие как ще се чувствате, ако ви очистят и никой не покаже уважение към вас? А, какво ще кажете?

Друг глас. На свещеник в църковни одежди, застанал съвсем близо до Хелър. Явно той трябваше да извърши заупокойната служба.

– Може ли да кажа нещо?

Раца отвърна:

– Опитайте вие, отче Пасиере. Може пък да им набиете малко акъл в тълпите тикви!

– Синове мои, тук има мъртвец. Натъжавам се, като ви виждам да се карате в това свято място. Нужни са ми осем носачи за ковчега и ще бъда доволен, ако има доброволци.

Един гангстер с особено грубо лице се обърна към свещеника.

– Отче, като гледам, не са ви казали всичко. Гунсалмо Силва беше traditore, предател на фамилията Корлеоне.

Свещеникът трепна. Прекръсти се.

– Не знаех! – Сведе глава и я поклати тъжно. – Сега разбирам защо дори неговият брат и чичо му не пожелаха да присъстват. Всички сме равни в очите на Господ, но един traditore...

– Ей! – внезапно изляя гангстерът с грубото лице, насочил пръст към Хелър. – Тоя пък кой е? Шпионин?

Всички рязко се завъртяха към застаналия на вратата Хелър. Цевите на пушките се надигнаха. О, мигът приближаваше! Желанието ми щеше да се сбъдне!

Отец Пасиере каза:

– Не, не! Спокойствие! Не позволявам да стреляте, ще оскверните катедралата!

Той доближи Хелър.

– Синко, ти си се маскирал. Но как се казваш?

Е, предполагам, че един Имперски офицер не изрича лъжи пред свещеник. Хелър каза:

– Тук, на тази планета, ме наричат Джером Уистър.

Настана такава шумотевица, че отначало не разбрах какво се случи.
Страховити звуци на чупене!

Хелър огледа стаята.

Мъжете излитаха през прозорците като ракети!

С панически писъци!

Оглушителен трясък от приклади на пушки, разбиващи стъклата, за да освободят пътя за бягство.

Хората скачаха в храсталаците навън.

Двигателите на лимузините изведнъж оживяха с ръмжене.

Стаята се опразни.

Лимузините изчезнаха.

Последно парче стъкло падна със звън на пода.

Отец Пасиере се показа иззад вратата. Зяпаше Хелър с отворена уста. Плъзна поглед из обезлюдената и порутена стая. Прекръсти се. И впи в Хелър широко отворените си очи:

– Значи ти си Уистър!

Хелър му каза:

– Почакайте ме, отче. Може би ще успея да уредя погребението.

Затича обратно под голите клони на дърветата. Войниците на фамилията Корлеоне стояха с увиснали челюсти и гледаха празната околност, където доскоро чакаха лимузините. Хелър мина край тях. Отвори вратата на голямата кола.

– Мисис Корлеоне, според мен е вече безопасно да влезете в катедралата. Бандитите на Фаустино си отидоха.

– Какво им направихте? – попита изуменият синьор Сагеца.

– Ами те май просто имаха среща другаде – отговори Хелър.

Подаде ръка на Бейб, за да излезе от лимузината. Тя потри ръце.

Хелър се пхна в колата и взе котарака, който, за мое учудване, веднага се покатери по него и се настани на рамото му.

– Знаех си аз, знаех си – каза Бейб. – Даже гангстерите на Фаустино не могат да понесат предател като Силва!

Синьор Сагеца отсечено даде заповедите си. Всички *soldati* на Корлеоне се втурнаха напред и заеха позиции около и в катедралата.

Бейб, Хелър и котаракът стигнаха до грамадната врата.

Отец Пасиере посрещна Бейб в прохода между редиците седалки. Нейните метър и деветдесет и пет се извисяваха над него.

– Дете мое – започна той, – страхувам се, че за погребението на този човек не може да се направи много. Дори собственият му брат отказа да дойде.

– Не се притеснявайте, отче Пасиере – каза Бейб, – ще му направим на този traditore такова погребение, че да не го забрави никога.

Тя бързо тръгна напред, червената пелерина с черните ръце по нея се развяваше. Стигна до ковчега.

Хората от погребалното бюро бяха пооправили лицето на Силва, вероятно по снимките от полицейското му досие. Лежеше както подобава на тържествено изпращан мъртвец. Е, прекалено жълтееше, но не изглеждаше зле, особено като си припомни човек що за кайма е представлявал след падането.

Бейб се надвеси над него. Вдигна червения си воал.

– Traditore! – изсъска тя.

И СЕ ИЗПЛЮ ВЪРХУ СИЛВА!

Ужасеният свещеник отстъпи назад.

Изведнъж котаракът изфуча.

Изстреля се като снаряд от рамото на Хелър.

Върхлетя точно върху лицето на Силва, ръмжеше и дереше!

Хелър побърза да откъсне котарака от трупа. Но той не спираше да фучи и съска, както само котка може да прави това. Никакъв катедрален орган за Силва. Тези звуци на омразата заместиха величественото ехо под сводовете.

Бейб извика:

– Синьор Сагеца! Да дойдат хората, ако обичате!

Всички soldati на Корлеоне, макар и да хвърляха по едно око към постовете си и веднага да се връщаха на тях, идваха един по един.

Всеки вадеше нож с доближаването към ковчега.

Всеки забиваше ножа в гърдите на мъртвеца, плюеше и кръсваше:

– Traditore!

Отец Пасиере се беше свил някъде отзад, безсилен да попречи.

Войниците изпълниха своята част от церемонията.

Бейб, с развяна от течението пелерина, вдигна ръка.

Джорджо дотича. Подаде ѝ два дълги черни пръта. Джорджо се втурна и донесе още нещо. Държеше горелка. Запали я. Бейб пхна края на единия прът в пламъка.

Желязо за жигосване!

Краят на пръта се нажежи до червено. Буква Т! Като traditore, предател!

Бейб застана до ковчега.

И притисна съскащото желязо към дясната буза на мъртвеца! Вдигна се дим. Притисна греещото Т и към лявата буза. Още дим.

Лицето на трупа беше заклемено със знака за предател!

Но Бейб още не беше свършила.

Взе другия прът и го нагорещи.

Отец Пасиере изскимтя.

Краят на пръта представляваше кръст!

Започна да свети вишневочервено.

Тя пак застана до ковчега.

Вдигна покритото си с червен воал лице към небесата. И извика:

– MUEM SUPROC TSE CON!

И стовари пръта върху челото на Силва. Кръстът беше обърнат надолу!

О, Богове, най-после си спомних! Думите „Nos est corpus meum“ са от светото причастие. На латински означават „Това е тялото мое“. Когато ги изрекат отзад напред над обърнат кръст, отнемат милостта на един от своите Богове от човека, а не му я дават. Значи този го очакваше обратното на опрощението на греховете. Това беше ЧЕРНА МЕСА!

Свещеникът викна. Кръстеше се като луд.

Бейб вдигна пръта.

Силва беше заклемен, за да не му прости никой и никога! Дори Бог!

– О, дете мое – хлипаше свещеникът, – длъжен съм да съобща на отец Ксавие, че трябва да те накаже с тридесет „Pater Noster“ и с тридесет и една „Ave Maria“. С ритуалите на черната меса ти оскверни Божия дом.

– Струва си – заяви Бейб. – Мръсният, гаден предател! Сега не можете да го погребете в осветена земя.

– Не, не можем – ридаше свещеникът, – но и без това се съмнявам дали Бог би приел при себе си един предател.

– Много добре – удовлетворено каза Бейб. – Значи решихме вашия проблем с погребението. Предлагам да пратите тялото в някоя от свинефермите на Ню Джърси.

– Не, не – възрази свещеникът. – Ще протестираат, че се опитваме да им заразим животните.

– Аха, сетих се – възкликна Бейб. – Кажете на погребалния агент да го прати на „И. Г. Барбен“, за да произведат отрова от него!

– Както пожелаеш, дете мое – съгласи се свещеникът.

Бейб пак се наведе над ковчега, взряна в жигосаното лице.

– Traditore! – отново произнесе тя.

И още веднъж вдигна воала си, за да заплюе мъртвеца.

След това Бейб Корлеоне гордо напусна катедралата.

Качиха се в лимузината. Тя доволно се отпусна на седалката, усмихна се и свали ръкавиците си.

Хелър остави котарака на съгваемата седалка.

Бейб се пресегна да го погали.

– Джером, това е един много мил котарак. Щом види предател, веднага го надушва.

Тръгнаха.

Такова беше погребението на Гунсалмо Силва.

Но макар и разочарован, че не гръмнаха Хелър, аз също останах с печалба.

Осени ме велика идея!

Беше толкова прекрасна, че пицях съвсем малко от болки, докато се обличах.

Предстоеше ми да се разправа с Хелър веднъж завинаги!

Трета глава

Ясно беше, че се налагаше един по-зрял ум да подпомага и насочва Дж. Уолтър Медисън, но той, който знае защо, не попиваше всяка моя дума.

Добрах се там след мъчително пътуване с такси – всяко камъче, което гумите докосваха, сякаш удряше по натъртеното ми тяло. Някак се качих по стъпалата на „Мес Стрийт“ 42, без да се свлека обратно на тротоара. Пробих си път с лакти през кипящата зоологическа градина от репортери и специалисти по връзките с обществеността с цената на множество болки. А Медисън, жизнерадостен, привлекателен и прям, въобще не ми обърна внимание.

Говореше с някого по телефона. Вдигаше поглед и водеше диалог едновременно с мен и с другия си събеседник.

– Здравейте, мистър Смит. Всичко, което имам да ви кажа, е, че трябва да ми дадете първа страница. А вие ми изглеждате някак блед. Но какво общо има с това вулканът Сейнт Хелънс?

За трети път си отварях устата.

– Опитвам се да ви обясня, че открих същественото слабо място на Хел... тоест на Уистър.

– Е, какво като целият връх на планината се разлетял на парчета? Не го ли направи вече веднъж преди години? Винаги се радвам да чуя

мнението ви, мистър Смит. Да, признавам, че погребаният под вулканичната пепел Портланд, щат Орегон, заслужава повече място от една обява. А вие какво сте направил с лицето си? Май е доста насинено. Е, какво като деловият квартал е заял от лава? Ходихте ли при лекар?

Заговорих отчаяно:

– Медисън, несъмнено скоро ще ви свършат материалите за първа страница. Надявам се това да стане още утре. Имам точно каквото ви трябва.

– Ами избутайте тази новина на втора, ако щете и на шеста страница. Смит, приветствам дори непрофесионалните идеи. Значи хиляди са загинали и още хиляди са безследно изчезнали? Смит, защо просто не отидете да поговорите с някого от моите подчинени?

– Има нещо за Хел... за Уистър, което никой друг не знае!

– Слушайте, задължително трябва да поговорим с вас. Щом виждате как лавата в момента се носи към вашата къща, накарайте някой друг да се заеме с това и внимавайте какво ви казвам. Шокирам съм, че в такъв момент ме заплашвате с разобличения. По-добре ми дайте първа страница за всичко, което пращам при вас в „Портландска Мръсотия“, или ще загазите... Какво? Нямате вече вестник, камо ли първа страница? По дяволите, защо ли въобще приказвам с вас?

Той остави слушалката.

– Идеята е великолепна! – примолех се аз.

– Не мога да пратя Гениалното хлапе да спасява вулкана Сейнт Хелънс. Смит, това не пасва на образа, който градим.

Той пак посегна към телефона.

Твърдо затиснах ръката му с бинтованата си длан, за да не се разсейва. И макар гласът ми да стържеше прегракнало от писъците, заговорих по-силно:

– Утре пак ще ви е нужна първа страница за Уистър. Изстреляхте си патроните с тези съдебни процеси. Опитвам се да ви осигуря първа страница за утре!

– Но аз още не съм си изстрелял патроните с процесите, както вие отбелязахте съвсем непрофесионално. И имам първа страница за утре! Ето я!

Той напъха в лицето ми замацано листче. Там беше написано:

**ГЕНИАЛНОТО ХЛАПЕ ДАРЯВА ВСИЧКИ СУМИ
ОТ ПРОЦЕСИТЕ ЗА БЛАГОТВОРИТЕЛНОСТ**

С величествен жест днес Гениалното хлапе даде да се разбере, че всички средства, които е получил от юридическите си битки с М. И. Р. и „Октопус Ойл“, ще бъдат изцяло предназначени за благотворителност.

„Не съм човек, който се облагодетелства от нещастията на другите. Няма да задържа и един цент от тези пари. Всичко ще бъде дадено за добро дело.“

И така нататък. Гадеше ми се.

– Искате да кажете, че му позволявате да раздаде такива огромни суми? Разбира се, щастлив съм да го видя разор...

Медисън ме прекъсна:

– Огромни суми ли? Смит, честността е ключ за успеха във връзките с обществеността. Нито дума не сме казали за действителните суми, с които М. И. Р. и „Октопус“ уредиха прекратяването на делата. Достатъчно е да прочетете публикациите от последните два дни. И двете дела бяха уредени срещу една кръгла нула. Така че е естествено той да даде цялата сума за благотворителност. Никакви пари няма забъркани в тази история. Смит, аз винаги поддържам тясна връзка с действителния живот. Сам виждате, че за утре имаме без никакво съмнение първа страница, и то в национален мащаб! Какъв жест! Колко е присъщ за щедрата му душа! А и вече жиците се нагорещиха да го предаваме до всеки вестник в тази страна.

Понечи да вземе телефонната слушалка. Натиснах още по-силно ръката му въпреки болките.

– Тогава ще е друг ден – извиках му. – Нямате нищо за вдругиден, а аз ви го давам!

– Да, признавам – съгласи се Медисън, – че вдругиден е доста далечно бъдеще. Разбирате ли, образът, който се опитвам да създам, е...

– Тогава изслушайте ме! Отворете си ушите. Ето ви я сензацията! „Гениалното хлапе е свързано с мафията!“ Медисън, той е затънал до уши в организираната престъпност! Близък е с мафията!

– Че кой не е? – започна той. – Нашите най-достойни съграждани... Чакайте малко, Смит. Чакайте. Мисля, че...

Той изскочи иззад бюрото си. Заразхожда се из стаята. Гърчеше се от вдъхновение.

Опитах се да му кажа още нещо, но той вдигна ръка да мълча. Настоявах. Той извиси глас:

– Факти, Смит. Опитвате се да ме разсеете с факти. Смит, фактите

нямат нищо общо с връзките с обществеността. Заблуждавате се! Вестниците нямаше да се продават, ако пишеха за действителността. Така че млъкнете.

Отказах се.

Той се поразходи още малко.

– Я да видим. Отчаяно се мъчех да измисля как да го върна в петролния бизнес. Трябва да създаваме нови конфликти. Образът, образът. Трябва да мисля за неговия образ. За връзките. За имената. Това е! ИМЕНАТА! Смит, имената правят новините. Трябва да го забъркаме с големи имена. Това е то! Прав бяхте, Смит! Връзките му с гангстерите са страхотна идея!

Свлякох се в най-близкото кресло. Вкарах му ум в главата!

– Трамп! – крясна той към съседната стая. И Тед Трамп притича. – Тед, трябва ми някой от репортерите, който познава шефове на мафията, но и когото можем да похарчим.

Трамп отговори:

– Ами имаме стария Боб Худуърд. Някога бил страхотен репортер в разследванията. Даже на времето смъкнал от власт Никсън и разни други бандяги. Но това било преди десетилетия. Вече не го бива да хапе... всъщност няма и зъби. Можем да го похарчим.

Те в миг изчезнаха от стаята. Видях ги как притиснаха в ъгъла един посивял дъртак. Говореха тихо, но възбудено.

О, Богове, благодаря ви, най-после нещо се раздвижи! Направих бързо някои изчисления. Можех да оживея днес, вероятно и утре. В никакъв случай по-дълго. Ако моят план проработеше, щях да смачкам Хелър и да избягам от Ню Йорк и мис Пинч! Ходех по самия ръб на пропастта.

Медисън повиши глас:

– Днес! Трябва ни днес! Само така ще го лепнем на първа страница вдругиден! Да не си посмял да не получиш съгласието му!

От мястото си можех да видя Худуърд, който се прегърби на стола си и придърпа един телефон. Опитваше се да се свърже с някоя голяма клечка, защото явно мина през няколко посредници.

Въпреки страданията си се примъкнах по-наблизо, за да чувам през данданията наоколо.

Беше постигнал целта си.

– ... сам виждате, сър, тъй като сте един от най-изтъкнатите и уважавани граждани, искаме вие да връчите наградата... О, да, сър, съзнавам, че и вие се стараете да изградите образа си в очите на

обществеността. Затова веднага се сетих за вас... Наградата е парична и се връчва на Най-честния човек на годината... Да. Да, сър, помислил съм и за това. Като ви свързват с Най-честния човек на годината, разбира се, това прави и вас честен човек и спомага за вашия образ... Не, не мога да ви кажа името на наградения. Точно сега теглят листчето с името...

Медисън припряно тикна в ръката му листче. Худуърд го погледна.

– Церемонията ще бъде проведена днес, в три следобед, в тържествената зала на Тамани Хол. Ще ви отнемем само няколко минути... Да, сър. Ще присъстват само избрани представители на пресата... Всъщност само аз и фотографите, никаква телевизия... О, да, сър, мога да ви уверя, че ще бъде отразена в цялата страна и ви гарантирам, че ще съгласувам с вас заглавията и текста до последната дума. Можете да разчитате на мен, сър.

Той прекъсна и стана.

– Ще отиде там. Така добре ли е, Медисън?

– Всичко е наред, Боб. А сега слушайте всички, трябва бързичко да се захванем с това. Боб, ти тръгвай веднага и отиди там с него. Вземи такси.

Старият репортер се затътри към изхода.

Медисън подбра трима фотографи. Изпрати ги бързо да се гримират, за да не бъдат разпознати. След това ги накара да облекат бронирани жилетки.

След това се обади да даде заповедите си на фалшивото Гениално хлапе.

Започнах да губя нишката на събитията. За какво им трябваша грим и бронирани жилетки?

Едва когато всички се натоварихме в един с нищо неотличим микробус, успях да попитам Медисън.

– Когато си имаш работа с ганстери, всичко е възможно – отвърна той. – Учуден съм, че и вие идвате с нас. Това е професионална задача.

– Идеята беше моя – казах, докато се присвивах от болки, защото колата мина през дупка в пътя.

– Така е. Искрено съм ви благодарен за вашата помощ и подкрепа. Идеята е велика.

Но на мен ми беше много мътно КАКВА идея осъществявахме в момента.

Бързахме по претъпканите улици. Беше студено, валеше мокър сняг. Пътната настилка сивееше мокро. Подходящо време да ударим

Хелър.

Спряхме до задния вход на Тамани Хол. Това беше наскоро реставрирана сграда насред парк, използваха я само за най-възвишените тържествени случаи. Очевидно Роксентър беше дал парите за реставрирането и земята наоколо, притежавана от него, си беше вдигнала цената. Всичко в името на хората. Така че Медисън можеше да разполага с това място.

Беше три без четвърт. Фотографите светкавично нахълтаха в сградата. Медисън ме поведе по друго стълбище.

Излязохме над малка зала. Намирахме се в ложа, добре прикрити за хората в залата. Но ние виждахме всичко, което ставаше долу.

Там имаше издигнат подиум. Зад него се виждаха врати. На подиума голямо кресло с висока облегалка беше обърнато към празните места за публиката. Фотографите разполагаха принадлежностите си. Намалиха осветлението в залата. Светкавиците им бяха заредени и готови.

След като подреди нещата, Медисън стана бърбив.

– Онова кресло – обясняваше ми той – е историческо. Същото, в което седял Шефът Туид и събирал подкупите от целия град. Е, след малко ще стане още по-историческо.

Двойникът на Гениалното хлапе влезе със спринт през един страничен вход. За пръв път го виждах на живо. Всъщност, като оставим настрана високия за възрастта му ръст и русата коса, в него нямаше нищо от излъчването на Хелър. Не само заради шръкналите зъби и изпъкналата челюст, дори не заради очилата с рогови рамки. Приличаше на долен готованец. Бях много доволен. Та този скапаняк не би могъл и на кутре да заповяда да размаха опашка! Но пък имаше някакво нагло самочувствие. Фотографите се стараеха да го настанят в креслото точно както им беше необходим. А той имаше свои идеи как да изглежда.

Беше облякъл червен състезателен екип с предпазна каска на главата и смяташе, че с нея има по-добър вид, а фотографите му казаха да разкара тази „бибилска“ каска, защото му засенчвала лицето.

Повече от любопитство, отколкото от предчувствие за приближаваща опасност, попитах Медисън:

– Кой гангстерски шеф вкарахе в играта?

– Ами как, главния. Смит, имената правят новините. Разбира се, че се обадихме на саро di tutti cari. Естествено, че поканихме Фаустино Наркотичи – Примката.

Стъписано си припомних погребението.

– Чакайте! В мига, когато Фаустино разбере, че това е Уистър, ще

избяга! Гарантирам ви!

– Хайде, хайде! – усъмни се Медисън. – Какви ми ги разправяте?

Литна надолу по странична стълба към залата и припряно даде нареждания. Върна се горе.

– Уф, Смит, ама вие все до последния момент протакате. Можехте да съсипете цялото забавление. „Бибип“! Това е то да работиш с непрофесионалисти! Но сега всичко ще мине гладко.

Фалшивото Гениално хлапе нахлупи каската и пусна тъмния предпазник на лицето си.

Зад сцената изведнъж настана трескава суетня.

Трима телохранители на Фаустино влязоха в залата. С рязаните си пушки те проверяваха няма ли нещо скрито в седалките. Увериха се, че в камерите няма оръжия. Отваряха врати. Искаха да се убедят, че тук не се подготвя убийство.

Медисън и аз се дръпнахме назад. Телохранителите набързо плъзнаха погледи по ложите и се задоволиха с поставянето на човек, който да стреля, ако над парапетите се подаде някоя цев.

Фаустино влезе с патешко клатушкане през вратата зад сцената. Худуърд беше с него. Старият репортер сложи в ръката на Фаустино голяма пачка пари и ги разгъна като ветрило. Пръстените на *sapò di tutti carì* заблестяха, докато окончателно подреждаше банкнотите.

Двойникът на Гениалното хлапе седеше в креслото с шлем на главата, гледаше напред.

Худуърд даде окончателните си наставления на Фаустино.

Ганстерският шеф затътри тлъстините си встрани от креслото.

Фотографите бяха нащрек.

Фаустино опъна устни в своята най-добра златозъба усмивка. Каза:

– Като най-честен гражданин на Ню Йорк имам честта да ви връча тази награда като Най-честен човек на годината.

Той подаде парите на фалшивото Гениално хлапе.

Този Уистър протегна ръка към банкнотите, а с другата смъкна каската от главата си. Усмиваше се.

Блеснаха светкавици!

Усмивката замръзна върху лицето на Фаустино.

Той нададе писък!

Парите се разхвърчаха от ръката му.

Побягна!

Телохранителите му побягнаха!

Фотографите побягнаха!

И ние побягнахме!

Докато се натъквахме в микробуса, Худуърд ни догони, не ни позволи да хлопнем вратата и влезе. Беше вбесен.

– Ти ме насади! – кресна на Медисън.

Медисън попита фотографите:

– Заснехте ли това?

Те кимнаха самодоволно.

Худуърд каза:

– Не знам защо избяга, но знам, че Фаустино ще ме убие! Когато съборих президента – размина ми се, но няма да ми се размине с един capro di tutti capi!

– Аз мисля за всичко – увери го Медисън. – Ти от години си мислиш за пенсиониране. Ето ти билета, който винаги ми е под ръка. Директен полет до Израел. Издаден е на името на Мартин Борман. Има и чудна стая в хотел, резервацията е на същото име. Ето ти и собствения ми златен часовник за твоята дългогодишна вярна служба.

– Почакайте – спрях го. – Не проумявам какво ще излезе от всичко. В образът на Гениалното хлапе съвсем не се вмести и честността. Какво се опитвате да постигнете?

– Скъпи ми Смит, явно вие, макар и да ви хрумват великолепни идеи, всъщност нямате представа за основните принципи и тънкостите във вестникарския бизнес. Преди всичко това е индустрия на развлеченията. Никога не позволявайте на някого да схване какво се опитвате да постигнете, най-вече не давайте на читателите да усетят какво става. Разочаровате ме. Ако бяхте професионалист, бяхте длъжен да кажете „Осемнадесет пункта, цитат – «Медисън успя отново», край на цитата“. А вие вместо това ми задавате въпроси. Можем ли да ви оставим някъде? Трябва бързо да откараме Худуърд до летището.

Четвърта глава

Всички онези банкноти, литнали от сцената, ми напомниха, че съм разорен. За нещастие Худуърд бе останал да ги събере и точно затова едва не изтърва микробуса. Но аз нямах намерение да изтърва нищо. Вдругиден, щом Хелър бъде разгромен – макар да не знаех точно как, надеждата ми беше голяма, – вашият покорен слуга щеше да се махне от Ню Йорк. Както го бях замислил, всичко висеше на косъм. Припомних си, че маршрутът от Турция до Щатите минаваше през Рим, Париж и

Лондон, припомних си също как по тези места съдираха кожата на туристите и затова имах нужда от налични пари.

Разполагах само с един начин да се сдобия с тях. Да изтръгна с изтезания комбинацията от мис Пинч, а после възможно най-гнусно и кърваво да я убия. Нямах избор – твърде слаб и разколебан бях, за да грабя банка. Но в Апарата обучават човек как да се справя с такива извънредни положения. Знаех какво да предприема.

Честно казано, бих искал да подмина в тези самопризнания последвалата вечер. Твърде смразяваща е. Не бива да се проповядва убийството сред младежта, а тези самопризнания някой ден биха могли да попаднат – да ни пазят Боговете от това! – пред очите на още неукрепнали умове. Дори един Върховен съдия би преbledнял от описанието на случилото се.

Но най-искрено ще продължа, както обещах, въпреки че разказът за следващите няколко часа ме изпълва с угризения. Сред всички мои престъпления и щуротии това беше най-лошото.

Знаех къде да намеря оръжие в Ню Йорк – в някой супермаркет.

Паролата за този ден беше „Лукавство“. В Апарата съществува похват, наречен „Убийство с подмамване“. При него смъртоносните намерения се маскират като нежно влечение.

Куцуках край рафтовете на супермаркета и се подпирах на количката за пазаруване. Намерих, каквото търсех, при подправките – голяма ярка кутия „Червен пипер Маккормик“.

Изпълзах с помощта на количката до цветарския шанд. Тъкмо наблюдавах Коледа и затова имаха огромни букети бели хризантеми. Въпреки скъпотията купих от най-хубавите.

На излизане убедих пубертетчето да не ги смачква в пакет, а да ги увие така, че да останат открити отгоре.

Излязох навън и си намерих едно по-тъмно местенце. Покрих носата си с плътна кърпа и колкото можах по-ловко с тези бинтовани ръце извадих червения пипер и грижливо намазах всяко цвете. Много време ми отне.

После захвърлих в боклукчийската кофа празната кутия от червения пипер и покрих букета отгоре.

Ликуващо предвкусвах какво ще се случи. Както винаги, мис Пинч щеше да отвори вратата, насочила пистолет към мен. Аз щях да ѝ кажа: „Ви ме излекувахте от мъжката ми зверщина и ви поднасям това, за да изразя най-добрите си чувства.“ А тя щеше да каже: „О, колко мило!“, да вземе букета, да дръпне хартията, за да види цветята и да ги

помирише! Само от това се нуждаех. Докато се свива в кихане, щях да ѝ отнема пистолета. И да я ударя с него по главата. Щях да я завлека до онова легло и да приложа всеки наличен в стаята инструмент за мъчения, докато науча комбинацията. А Кенди? Нея просто щях да гръмна в червата и да се смея, докато се гърчи.

Спрях такси. Остави ме на една пресечка от целта, за да не могат после да проследят пътя ми до местопрестъплението.

Беше много тъмно. Беше отминал часът на най-натовареното движение. Трябваше да са вкъщи.

С последни сили се примъкнах до сградата. Свлякох се по стъпалата до входа на мазето. Уверих се, че никой не стои зад гърба ми. Натиснах звънеца.

Стъпки.

Успех!

Беше мис Пинч!

Облечена в мъжки панталон и риза. Както подозирах, държеше револвер.

Отвори вратата и решетката, после отстъпи навътре.

Казах ѝ:

– Мис Пинч, вие ме излекувахте от мъжката ми зверщина и ви поднасям това, за да изразя най-добрите си чувства.

Протегнах ръка с цветята.

Но събитията не се развиха според сценария.

– Цветя ли? – попита тя. – Ах, ти, мръсен „бибипец“! Значи си намислил да ми отнемеш Кенди, а? Ами да вървиш по дяволите!

Сграбчи увития букет.

Избута ме назад с оръжието.

Плясна цветята на мръсната площадка пред вратата.

И ги стъпка!

Яростно захвърли настрани капака на боклукчийска кофа. Изтръгнах от гръмкото дрънчене.

Без да сваля поглед от мен и без да отмества цевта на револвера, тя препречи пътя ми за бягство нагоре по стъпалата, после взе унищожения букет и го метна в кофата.

Изведнъж замръзна неподвижно.

Леко подуши въздуха.

Много предпазливо помахаше с ръка, за да усети на какво вонеше от кофата.

– Червен пипер! – изръмжа тя. – Ах, мръсно „бибиписки“!

Напразно се опитвах да ѝ кажа, че сигурно така смърди развалената риба. С недвусмислено движение ми показва, че е готова да ми смачка главата с револвера, и ме принуди да вляза.

Заклучи решетката и вратата.

Стреля толкова близо до лицето ми, че изгорелият барут ме опърли.

– Ще броя до десет, за да се съблечеш! – излая тя. – А после ще ти гръмна „бибипите“! ЕДНО!

Бързо се измъкнах от палтото.

– ДВЕ!

Едновременно свалих самото и обувките.

– ТРИ!

Бях се съблякъл. Не разбирах защо още броеше.

– ЧЕТИРИ!

А, шапката. Бях забравил шапката! Светкавично я захвърлих в ъгъла.

За нула време ме разпъна окован на онова прокълнато от Боговете легло!

Когато заключи последната окова, тя остави револвера.

– Значи обичаш червен пипер? Добре, винаги трябва да отстъпваме пред мъжкия шовинистичен стремеж за надмощие. – Обърна се и с напепен глас извика към вътрешната стая: – Кенди, миличка, тази вечер ще има мексикански tamales⁶ с лют пипер!

Тананикаше си мелодийка без думи. Свали си разата. Махна обувките от краката си. Изхлузи панталона. Отърва се и от бельото и остана гола. Още си пееше.

Кенди влезе срамежливо. Схвана какво имаше да става и започна да се съблича, но спря по средата и каза:

– О, мила Пинчи, накарай го да се обърне.

Пинч това и направи – зашлеви ме с опакото на ръката. Продължи да си мънка. Въпреки шамара гледах с все по-тревожни предчувствия.

Мис Пинч извади от чекмеджето някаква бяла престилчица, широка десетина сантиметра, нищо не закриваше. Върза я на кръста си. После взе шапка на готвач, висока и колосана до твърдостта на ламарина. Закачливо я накриви на главата си.

След това върза на врата на Кенди малка ленена салфетка. Дори не прикриваше внушителните голи гърди. Настани Кенди на дивана, където тя зачака с разтворени колене, вперила към мен постепенно

6. Пирожки, пълнени с месо и люти подправки (исп.). Бел. прев.

нагорещяващ се поглед.

Очевидно използваша камината не само да нагорещяват инквизиторските инструменти, но и за печено на шиш. Разполагаха с всякакви дълги вилици, маши и какво ли не още. Но мис Пинч ги бутна настрана. Внимателно оглеждаше всички кухненски принадлежности.

Знаех, че протестите ми с нищо няма да помогнат. Знаех, че би трябвало да не викам или поне да се опитам. Но тялото ми беше толкова бито и насинено, че едва ли можеха да ми навредят с още кой знае какво, затова се окуражих.

А нямаше от какво.

Мис Пинч намери каквото търсеше.

Стъргало за сирене!

Тя опита дерящата острота на зъбите му. Леко се поряза и прекрати мънкането си само за да ме напсува.

И пак с песен на уста тръгна към леглото.

Съвсем леко, почти артистично небрежно плъзна стъргалото по гърдите ми.

Беше добре наточено. Прехапах си устните. Нали нямаше да пискам! Но това не я интересуваше. Съсредоточи се като главен готвач. А Кенди приличаше на гладник, предвкушаш вечерята си!

Мис Пинч се зае да обработва краката ми. Плъзна стъргалото по вътрешната страна на бедрата, като много внимаваше драскотините да минават на вълнички.

Виждах как малки кървави мехурчета се надигаха по раздраните рани.

Тя остави стъргалото. Отвори шкафче и взе нещо от него.

Кутия червен пипер!

Извърна си лицето, напълни шепа и започна безмълвно да го втрива в драскотините.

Не остана нищо, освен болката!

Изгървах първия писък.

Преглътнах го.

Още червен пипер, още втриване.

Закресях!

А Кенди изквича!

Мис Пинч реши, че е сложила достатъчно червен пипер. Само половин кутия. Намери дълга цял метър дървена лъжица. Обърна я с издупената страна надолу.

ПЛЯС!

Започна да набива пипера в раните.

С цялата си сила.

Агония!

Изгарящо, овъгляващо нервите страдание!

Изгървах си юздите. Пицях неспирно.

Кенди също запищя.

Виждах я как се мята гола на дивана.

– Вземи ме, Пинчи, Божичко, вземи ме!

Мис Пинч я вдигна, отнесе я в другата стая и трясна вратата с пета.

Болката не отслабваше.

И аз крещях!

Едва ли виждах ясно нещата наоколо.

Не знам колко време мина, преди мис Пинч да се върне. Имаше червило по престилчицата си.

Кенди също излезе, гърдите ѝ бурно се надигаха.

Пиха бира.

Кенди си дръпна марихуана.

Мис Пинч се извини на Кенди, че забравила да избере музика за вечерята. Пусна на стереоуредбата нещо с подходящо настроение и Кенди каза, че било прекрасно. Но още била гладна.

– О, това беше само първото блюдо – обясни мис Пинч. – Не бива да се пресищаме. Тази вечеря е за ценители.

Тъкмо бях свикнал да понасям ужасните терзания от пипера, без да пища и да се гърча.

Мис Пинч пак върза престилчицата. Нагласи готварската си шапка. Извади нещо от шкафчето.

– Ето какво ни е нужно сега – тя показа нещото на Кенди. – Ще поразсъни преситения език. Не мога да понасям безвкусна храна, ти също, нали, Кенди?

Тръгна към мен.

СОС „ТАБАСКО“!

Изстиска цялата пластмасова бутилка върху раните ми! С движения на майстор, с песничка, за да бъде всичко както го замисляше.

При първото докосване си въобразих, че ме е заляла с течен огън. А тя изпразни бутилката до капка!

Запищях.

Тя отново взе стъргалото за сирене.

И сериозно се захвана да работи по мен.

Тогавя вече наистина се разкрещях!

Кенди пак подхвана квиченето си. Тресеше целия диван.
Мис Пинч хвана еднометрова вилица за скара. Вдигна я над мен.
– Вземи ме, Пинчи, вземи ме!

Но въпреки това мис Пинч бодна с вилицата. Отново и отново!
Изгубих съзнание.

Когато се опомних, беше като да оцелееш върху постеля от живи
въглени.

Онези двете не бяха в стаята.

Чувах гърлени, ръмжащи псувни зад вратата.

Накрая излязоха. Кенди гледаше диво. Все потриваше гърдите си.

– Твърде безвкусно е, мила Пинчи! Не искам да те критикувам. Но
умирам от глад!

Мис Пинч май се разстрои. Подръпна престилчицата. Отиде до
другата стая да вземе шапката.

Впи поглед в мен.

– Горчица! – изведнъж заяви решително. – Ето какво било! Горчи-
ца! Да стане по-остричко!

Откри грамаден буркан с френска горчица, имаше и струйник. И
отвисоко изрисува с много вкус странни линии по мен.

Захвърли буркана. И се зае енергично да втрива в тялото ми горчи-
цата с двете си ръце.

Пищях. Умолявах я. Казах й, че ще направя каквото и да е, само, за
Бога, да махне това нещо от раните ми!

Кенди се усмихна.

– Звучи много вкусно – каза тя. – Разтрий го по-силно!

Мис Пинч потърси точилка. Разтърка още по-добре горчицата.

Поработи и със стъргалото.

Накрая употреби точилката, за да набие сместа още по-надълбоко в
кожата ми.

Приложих хитрост. Успях да си навра главата под ударите и се
отнесох.

Дойдох на себе си много по-късно. Кенди се беше проснала изто-
щено на пода, по голото й тяло имаше всякакви следи от червило, спеше
непробудно с отворена мокра уста.

Дим от марихуана гъсто се стелеше над пода.

Навсякъде се търкаляха кутии от бира.

Мис Пинч тъкмо довършваше венозната си инжекция с „Великото
Х“. Извади иглата. Погледна ме. Дрогата въобще не я правеше по-весе-
ла. Отведнъж я удари в главата.

Лицето ѝ се разкриви в маска на смъртна омраза.

Изгарях чак до дъното на душата си. Така се измъчвах, че само една трескава мисъл ме владееше. Достатъчно умен бях да не я изкажа гласно. Да се махна от Ню Йорк!

– Ах, ти, „бибипски“ мъжкар! – крясна мис Пинч. – Днес беше съвсем скапан. Да ти кажа право, не ставаш и за храна на свинете. Не ти стигат силите дори за това, което според уроците на Психиатричния контрол над раждаемостта трябва да може и един нещастник. Доктор Фрайбрейн би те определил като умствено изостанал перверзник!

Затворих очи. Съдяха, и без това не виждах добре.

Тя ме ритна.

– Стана ли вече педи?

– Не! – креснах.

Поне едно нещо знаех – никога нямаше да се превърна в педераст. Както ми беше зле, стомахът ми се сви още по-силно.

– Ето, виждаш ли? Искаш заради тебе да не си направим домашното! Навличай си „бибипските“ дрехи, „бибипнат“ тип такъв!

– За Бога, нека да промия раните си!

– Ха – изпръхтя тя. – Не се опитвай да отклоняваш разговора в друга посока! Вие, мъжете, можете да мислите само за жени. Това е забранено! – Тя награби спящата Кенди и погали гърдите ѝ. – Ти си ужасът на психиатрията – нормалният мъж! Мислиш само как да смачкаш някое нещастно, беззащитно момиче. Погледни я. Припада само защото не понася мисълта, че ти можеш да я докоснеш! Но аз ще те убия, ако го направиш. – Тя страстно целуна Кенди по устните. – Тази вечер дойде да ми я отнемеш, гнусно животно. Радвам се, че ти дадох добър урок. Сега се обличай!

– Още съм окован! – напомних ѝ аз.

Тя пусна Кенди, която се свлече в гола купчина плът. Взе револвера от пода. Вдигна ударника.

И свирепо отключи белезниците една по една.

Но когато опитах да помръдна, мъченията започнаха отново!

– Нека взема един душ! – примолех се.

– И да омърляш банята, където това мило невинно момиче отива всеки ден? Никога! Прибирай си дрехите!

Според мен тази зла, пресметлива „бибипка“ знаеше какво ще стане. Щом навлякох дрехите върху себе си, червеният пипер, сосът „Табаско“ и горчицата пламнаха в раните ми!

Креснах.

Кенди се размърда.

– Пинчи, целуни ме.

Мис Пинч изпълни желанието ѝ и ако имах сила, можех да я убия, да убия и двете, преплели голите си тела на пода.

Но имах възможност да се измъкна, а само за това бях способен да мисля. Пък и цевта на оръжието още беше насочена към мен. Неловко посегнах към дръжката на вратата.

Мис Пинч викна след мен:

– Помни, че ако утре вечер не дойдеш навреме, чакай те три години във федералния пандиз!

Дори не успях да затворя вратата зад себе си.

Целият пламнал, някак се добрах до авенюто. Спрях такси.

Половин час по-късно лекарят на хотела ме пхна под душа и започна да обработва раните по най-болезнен начин, за да махне червения пипер, соса „Табаско“ и горчицата. Но не ме болеше много, защото първо ми би доза морфин.

Докато работеше, той все повтаряше:

– Цъ, цъ, цъ! С всички тези наранявания сигурно се движите в много груба компания.

Е, вече не беше така. Ако всичко минеше добре, след две денонощия Хелър щеше да бъде смазан, а аз – извън Ню Йорк! Този град ми идваше прекалено. Никога през живота си не бях и помислял, че един град може да превърне човек в салата. Ако не внимавах, току-виж, някой ден се събудя във вид на плодов кекс!

Пета глава

Когато се събудих на следващия ден, вече приближаваше обяд. Внимателно се опипах, както си лежах. Да, още бях жив – невероятно, но факт.

Държах още един коз в оръфания си ръкав.

Нямаше да отида при мис Пинч вечерта!

Но въпросът беше – ще ми се размине ли? Щях ли да се измъкна жив от Ню Йорк?

Твърде несигурно положение. Стиснах зъби. Дългът беше тежък товар, но трябваше да се уверя, че съм спрял Хелър, преди да си отида. Иначе още при завръщането ми в Турция щеше да ме очисти незнайният шпионин. Нямаше смисъл да се измъкна жив от Ню Йорк, за да

свърша като труп в Турция. Обля ме вълна от нов ужас – нали убиецът обеща да ликвидира първо Утанч!

Някак трябваше да изстрадам следващото денонощие. Утрешният ден беше решаващ, защото щом не се появи според разписанието, мис Пинч щеше да се обади на Данъчната служба.

А по това време Бери, колкото и дълбоко да се е заровил в централноамериканската джунгла, вече ще е забелязал, че „Богъл, Гаудж и Хаунд“ още веднъж са споменати редом със „Суиндъл и Крауч“.

Преборих се с две ръце с телефона и поръчах закуска. Това се оказа неразумна постъпка. Сервитьорът от обслужването по стаите забеляза струпаните пред вратата вестници и прибави това тегло към товара ми.

Този тласък ме хвърли окончателно в пропастта.

Точно както Медисън предсказа, Гениалното хлапе пак заемаше цялата първа страница.

С жест, който „историята не познавала“, той дарил всичко, „което спечелил при уреждането на съдебните дела“, на фермерите от Канзас.

Вече знаех, че не оставяше нищо за себе си от сума, която също беше равна на нищо. Но това за фермерите от Канзас съвсем ме озадачи. Тях защо ги намесваха?

Може вече да ми е започвала треска, ала от тази новина май изпаднах в делириум.

През остатъка от деня лежах с уплашено вперени във вратата очи. Очаквах двама убийци от Данъчната служба да се промушат под нея или пък някоя змия да ми се обади чрез Свързочните части на армията, преди да напусна хотела. Твърде неуютно състояние на ума. Със свечеряването стана по-лошо. Знаех как ще постъпи мис Пинч, когато същата вечер не позвъня на входа към мазето. Натрупаното напрежение щеше да предизвика взрив! Щеше да се разфучи! И реакциите щяха да стават все по-неподходящи за отпечатване.

Нощта отминаваше и с всяко полюшване на пердетата знаех, че идва неизвестният нападател, пратен от Ломбар, магически пренесъл се от Турция с вълшебно килимче и носещ послание от вдовицата Тейл, че тя също се е обадила на Данъчната служба.

И сънят не ми донесе нищо добро. В кошмарите Кенди умоляваше Ломбар и пилотите-изтребители да се постараят, за да пищя по-силно!

И над всичко това в стаята отекваха първите думи, с които Хелър се обърна към мен: „Ако се съди по думите ти, ти си завършил Академията офицер, нали? Какъв печален път те доведе при къраките?“

Много объркващо беше. Той откъде знаеше за Бери?

Нощните часове и мъглата в главата ми се стопиха.

Гласове. Истински гласове!

Бше лекарят на хотела. Зимното слънце осветяваше терасата. Още веднъж настъпи утрото. Беше решителният ден!

– Изглежда е имал треска. Кризата е преминала. Ако пак се унесе в сън и започне да крещи, дайте му малко аспирин.

Той затвори чантата си и излезе.

Утанч! Стоеше до огледалото. Беше облечена в копринен домашен халат и си оправяше косата. Сигурно усети погледа ми.

– Ти непрекъснато викаше и не чувах добре радиото, затова пуснах лекаря да те прегледа.

Милата ми Утанч! Имах само нея. Колко е грижлива! Колко е нежна!

Казах й:

– Те са по петите ми!

– Не бих се учудила – промърмори тя, докато прибираше един кичур под инкрустирана с диаманти шнола.

– Не, не! Те наистина ме преследват! Федералните агенти всеки момент ще пратят тук армията да донесе змии!

Тя се обърна. Аха, приковах вниманието й към себе си.

– Портфейлът! – възкликна. – Онзи портфейл, изцапан с кръв! Човекът, когото си поръчал да убият!

Твърде слаб бях да споря с нея.

– Да. Да, заради това е. Ако тази сутрин получа добри новини, ще трябва да бягаме! Макар че сме длъжни да останем тук, не можем да си го позволим. Трябва да се махнем от Ню Йорк!

Лицето й стана бяло.

– Има самолет в четири следобед! – промълви тя. – Веднага ще си събера багажа!

Практично, разсъдливо момиче. Изчезна като светкавица. Твърде прегракнал бях, за да я повикам. Ако не получех добрите новини, оставаше ми единствено да се отправя към смъртта си.

С двете си бинтовани ръце успях да се обадя на обслужването по стайте. Всичко висеше на косъм. Свързочните части на американската армия всеки миг щяха да донесат змиите, намазани с червен пипер от Данъчната служба.

Казах в слушалката:

– Донесете ми два бъркани вестника, но да са по-препържени.

Чаках, обзет от душевен и физически смут. Сервитьорът пристигна

и като намери пред вратата купчините вестници, донесе и тях. Хвърли ги на леглото и аз потънах във вълни от страдание, но вестниците винаги така ми въздействаха.

Разгърнах един с треперещи ръце.

Победа или смърт?

Шеста глава

О, Богове!

Огромни заглавия!

ГЕНИАЛНОТО ХЛАПЕ Е ПОЛУЧИЛО ПОДКУП ЗА ЗАГУБАТА В СЪСТЕЗАНИЕТО!

Отдолу бяха заглавията на самия репортаж:

ГЕНИАЛНОТО ХЛАПЕ НЕ СЕ Е ПРОВАЛИЛО ЗАРАДИ ГОРИВОТО

Знаменитият с ровичкането си репортер Боб Худуърд, по прякор Палача на Никсън, най-сетне изкопа фактите. Прочутото състезание в Сприйпорт е било загубено от Гениалното хлапе срещу тлъста сумичка!

С ГОРИВОТО ВСИЧКО Е НАРЕД

Предишните съмнения, че недостатъци на горивото са станали причина за провала в състезанието, се оказаха необосновани.

НАМЕСА НА ГАНГСТЕРСКИ ШЕФ

Гениалното хлапе е имало честта да бъде подкупено от най-известният бос на мафията на тази планета – не някой друг, ами Фаустино Наркотичи – Примката, capo di tutti capi.

САМОПРИЗНАНИЯ

В специално интервю Уистър призна пред Худуърд:

„Мислех, че няма да ми стигнат парите за разработването на моето ново гориво, затова постъпих по американски – срещу налични пари в ръката, зарязах състезанието.“

Зяпнах. Досега не бях проумял каква роля имаше въображението във връзките с обществеността.

Но колко убедително беше!

Ето я и снимката, на първа страница, заела три колони! Усмивнатият Фаустино подава на ухиленото Гениално хлапе вдъхваща почит тлъста пачка нечисти пари. И Гениалното хлапе явно повдигаше каската си, за да приветства своя благодетел. Нямахме никакво значение, че само десета от секундата по-късно Фаустино вече бягаше като електрически заек по писта за кучешки надбягвания! Тези фотографии бяха улучили мига с абсолютна точност. Какви майстори!

Текстът под снимката гласеше:

„Тайно направената снимка потвърждава факта на подкупа. В креслото, някога заемано от Шефа Туид, царя на подкупите в Ню Йорк през 90-те години, Гениалното хлапе, иначе казано Джери Уистър, получава своята отплата от *sapò di tutti sapò*, Фаустино Наркотичи – Примката, царя на престъпността в света.“

Бях зашеметен. Каква вещина! Нима чак сега разбирах, че гръмките заглавия в този свят са продукт на свръхпрегрятото въображение, нагласени случки и тонове пълно нищо!

Дъхът ми спря.

И колко хитроумно бяха оплели във всичко това ИМЕНАТА! Никсън, Наркотичи, шефа Туид... Сега Гениалното хлапе беше поставено наравно с престъпниците. И колко убедително! Кой би могъл да се усъмни?

Същото го имаше и в останалите вестници. Историята ехтеше от бряг до бряг, вероятно дори по целия свят. По телевизията сигурно постоянно показваха снимката. Радиото ще бълва новини на всеки час. Каква кампания! Цяла лавина!

И – о, Бокове! – дори на спортните страници пишеха само за това! Отново публикуваха фоторепортажи от състезанието. Значи, че спортните канали ще пуснат пълен видеозапис от състезанието.

Всичко ми се проясни. Значи така се създаваха новини! Медисън беше прав. Наистина не бях професионалист.

Но я чакай, а как Хелър приемаше всичко това?

Седма глава

Включих екрана.

Хелър караше старото такси край брега в Джърси. На пода изпод седалката се подаваше наръч вестници и той от време на време ги поглеждаше.

Беше ОБЪРКАН!

Върнах назад записите. Да, когато Хелър е отишъл в офиса си, Джовани го извикал по телефона с думите: „Хлапе, най-добре да дойдеш насам, аз обаче те съветвам да не идваш“. Гласът му беше особено напрегнат.

Хелър загази!

Ах, тези връзки с обществеността, какво приятно средство за създаване на неприятности! Разбирах, че никой не може да се чувства в безопасност, щом съществува такова оръжие. То беше напълно непредсказуемо! В един момент той весело се занимава със своите работи и изведнъж – бум, гръмват го, без нищо да зависи от него. А той дори не подозира, че е гръмнат. Може би си мислеше, че така е устроен светът – че вестниците просто не заслужават доверие, допускат грешки или се приспособяват към вкусовете на читателите.

Майстор на близкия бой, боен инженер от Флота, който взривяваше цели крепости и бази, без да има и драскотина по себе си, Хелър беше едно листенце в лапите на мощния ураган, наречен връзки с обществеността, и всеки момент можеше да се превърне в прах по желание на експерт като Медисън. А Хелър не само не схващаше какво става, той дори нямаше с кого да се бори, нищо, което да направи! С няколко абзаца Медисън го превърна в безпомощна пешка!

Само знаеше, че е загазил. И пътуваше към неприятностите си. Дори не се беше маскирал.

Просто куп хартия, който може да бъде изпепелен с една-единствена кибритена клечка. Но този куп хартия съсипваше Хелър!

Стигаше ми гласът на Джовани, за да предскажа това.

Хелър спря колата пред къщата на Бейб.

Джовани го посрещна в асансьора.

– Хлапе, на твое място нямаше да вляза.

Хелър даде на Джорджо коженото си палто и шапката си, но другият не ги пое. Паднаха на пода.

Хелър почука на вратата на гостната. Никой не му отвори. Той

натисна дръжката и влезе.

Бейб не беше там.

Чуваха се някакви звуци откъм друга врата в дъното на стаята. Хелър тръгна към нея и я отвори.

Нещо като кабинет. Имаше камина, но в нея не гореше огън. На стената висеше разпятие. Килимът беше черен.

На него седеше Бейб. На колене. Наметнала парче зебло на главата си. Взимаше пепел от камината и я размазваше по лицето си.

– Моя е вината, много съм виновна! – стенеше тя.

Плачеше.

Усети, че някой е влязъл.

Вдигна поглед, сълзите се стичаха по саждите и проправяха две чисти пътечки.

Видя го.

– Ох, Джером! – изпъшка тя. – Собственият ми син е един traditore!
– Тя се преви от ридания. – Моят син, моят син!

Хелър понечи да пристъпи към нея.

– Мисис Корлеоне, моля ви да ми повярвате...

Беше отхвърлен на секундата. Тя го спря с обърнати към него длани.

– Не, не, не ме доближайвай! Все отнякъде във вените ти е влязла омърсена кръв! Ти опетни честта на фамилията! Не ме доближайвай!

Хелър също коленичи, но по-далече от нея.

– Моля ви, мисис Корлеоне, аз не съм...

– Traditore! – сякаш го заплю тя и отпъгна в другия ъгъл. – Ти разби сърцето на нещастната си майка!

Ръката ѝ се стрелна към камината. Извади недогорял вестник. Виждаше се лицето на Фаустино. Движението раздуха тлеещи по хартията искри. И докато тя размахваше парчето, избухнаха в пламъци.

– Ти опозори името Корлеоне! – викна тя. – Собственият ми син се обърна срещу своята фамилия!

Хвърли горящия вестник обратно в камината.

– Толкова усилия положих да ти бъда добра майка! Така се старая да те възпитам както подобава! И каква отплата получавам? Каква отплата, питам те? Да слушам по телефона жената на кмета! – Гласът ѝ се издигна във вой. – Каза, че съм една тъпачка, която дори не знаела за предателя в собствения си дом! И се смя! Смя се на мен!

Тя неочаквано затършува за нещо. Машата! Запрати я по Хелър.

– Махай се!

Машата издрънча на пода.

– Махай се от очите ми!

Сграбчи лопатката и я метна. Едва не уцели Хелър по лицето. Лопатката тресна в стената, а Бейб пицеше:

– Вън!

Докопа стойката с принадлежностите за камината. И я хвърли с цялата си сила. Вратата се напука.

– Махай се! Махай се! Вън! Вън!

Хелър се дръпна назад. Излезе от стаята.

Тя пак зариде, звучеше като оплакване на мъртвец. Хелър бавно стигна до коридора.

Не се виждаха нито Джорджо, нито Джовани.

Взе палтото и шапката си от пода. Влезе в асансьора.

Бавно се вмъкна в таксито и потегли.

О, мои Богове! Медисън успя! С най-прост трик – хартия, мастило, влияние на вестниците. Без да вложи грам истина, той настрои най-могъщия съюзник на Хелър срещу него!

Какъв гений!

Какъв прекрасен инструмент!

А Хелър не подозираше кой го гърмеше така. И дали въобще някой го правеше.

Но все още имаше вероятност всичко да тръгне зле. Хелър също си падаше по номерата!

Осма глава

Хелър стигна до „Грейшъс Палмс“. Остави старото такси на обичайното му място в паркинга.

Качи се с асансьора. Беше още рано и в екрана ми нямаше смущения. Виждах какво правеше. В неговия апартамент стояха две проститутки. Упражняваха начини да се освободиш от захват на китката. Една-та попита:

– Хубаво момче, в тази техника палеца ли използваш или показалеца? Марджи казва, че... Ей, ама какво ти е?

Когато се вгледа отблизо в лицето на Хелър, тя забеляза, че е станало нещо твърде лошо.

Той отваряше шкафове, вадеше куфари и чанти. Започна да си събира нещата.

Двете проститутки в паника изтичаха навън. Чувах как едната думкаше поред на всяка врата в коридора. Другата припряно говореше по телефона.

Хелър продължаваше да си стяга багажа.

Когато се обърна, на вратата се тълпяха множество жени, повече или по-малко разсъблечени. Изглеждаха стъписани. Една жълтокожа излезе напред:

– Хубаво момче, отиваш ли си?

Хелър не отговори. Занимаваше се с чантите и куфарите.

Още момичета прииждаха към вратата. Някои вече ронеха сълзи.

Хелър опразваше рафт след рафт с дрехи, трупаше ги и ги връзваше.

Тълпата се раздвижи. Хелър погледна натам. Вантаджо си проби път сред разплаканите момичета.

– Хлапе, какви ги вършиш, по дяволите?

Хелър му отвърна с въпрос:

– Бейб обади ли ти се?

Вантаджо се озадачи.

– Не.

– Ще ти се обади. Непременно ще ти се обади.

Вантаджо не се отказваше:

– Стига бе, Хлапе. Бейб се цупи понякога. Аз ли не знам! Ще й мине.

Хелър бръкна във вътрешния си джоб.

– Чете ли сутрешните вестници?

– Току-що ставам от леглото. Какво има в сутрешните...

Хелър му подаде откъснатата първа страница от „Нюйоркска Кал“.

Вантаджо заби поглед в нея. Разбра. И пребледня.

– Боже мили!

Хелър сочеше купа дрехи.

– Тези на никого друго няма да станат. Според тебе колко струваха?

– Ох, Хлапе... – тъжно проточи Вантаджо.

– Колко поиска шивачът за тези дрехи? – настояваше Хелър.

– Хлапе, няма нужда да...

– Петнадесет хиляди? – попита Хелър.

– Пет – възрази Вантаджо. – Не са повече от пет. Но...

– Ето пет хиляди – Хелър започна да отброява банкнотите. – Моят сейф долу е празен. Така, сега да се разберем за старото такси. Бум-бум

има нужда от него, за да казва, че си е намерил работа. Нали знаеш, че е освободен условно. А и трябва да продължава с моето военно обучение в университета „Емпайър“. Значи, колко струва таксито?

– Ох, хлапе! – въздъхна Вантаджо.

Май и в неговите очи вече напиреха сълзи.

– Пет хиляди – отсече Хелър. – Да речем, че са пет хиляди. Ремонтът излезе скъпичко. Така, дължа ли пари за още нещо?...

Вантаджо не отговори. Зарови лице в копринена носна кърпа.

Хелър хвана ръката му и сложи десетте хиляди на дланта му. Довърши натъпкването на нещата си по чантите.

Заобиколиха го молещи се момичета.

– Не си отивай, хубаво момче, не си отивай!

Дърпаха го.

Той ги помоли да му помогнат с пренасянето на дрехите. Те не искаха и да ги докоснат. Наложил се сам да отиде за количка. Натовари я.

– Хлапе – изхленчи Вантаджо, – според мен правиш ужасна грешка. Ако е искала да се махнеш, шеше да се обади.

Хелър каза:

– Тя иска.

Забута претоварената количка към асансьора.

Слезе в подземие. Момичетата, боси и ревящи, слязоха с друг асансьор.

Хелър прехвърли багажа си в таксито.

Озърна се към Вантаджо и хубавото множество. Там стояха и двама от охраната, които нажалено клатеха глави.

Екранът ми се замъгли.

От сълзите в очите на Хелър!

Запали двигателя и се отдалечи от мълчаливата тълпа. Още ги виждаше в огледалото. После се скриха.

До „Емпайър Стейт Билдинг“ спря на плаца за таксите и намери количка за ръчен багаж. Един от неговите приятели шофьори предложи да откара таксито до паркинга.

Хелър вкара количката в своя офис.

Встрани имаше стая за отдих, той остави част от чантите и куфарите там. Сложи тоалетните си принадлежности в банята. Не намери място за дрехите си и ги струпа по диваните.

Изи влезе и видя дрехите. Нищо не каза. На лицето му се изписа ужас.

– Ще живея тук – обясни Хелър.

Изи най-сетне отвори уста.

– Знаех си, че ще се стигне дотам. Съдбата си има много хитрости, мистър Джет. И винаги залага нови по пътя ни.

– Още нещо ли е тръгнало зле? – попита Хелър.

Изи се повъртя неловко. Хелър го притискаше с въпроси. Накрая Изи каза:

– Данъчната служба няма да чака. Искат всичко, с което разполагаме. Не успях да спечеля достатъчно от арбитражните операции. Токущо получих известие от местното бюро на Данъчната. Ще конфискуват всяка корпорация, независимо дали е по законен път или не. Не исках да ви казвам. Видях какво пише за вас в сутрешната преса. Но се боя, че и това не е всичко. Когато онези от Данъчната служба разберат, че няма да им платим, те ще отвържат своите хрътки за връзки с медиите, ще раздухат всякакви писания за нашите корпорации. Това е катастрофа. Ако не ни споходи чудо, след месец ще загубим дори този офис.

Той излезе опечален.

Хелър седна зад бюрото си.

От мига, когато влезе, котаракът го следваше по петите. Сега скочи и се настани на мястото си под настолната лампа. Загледа се в Хелър изпитателно.

Той му каза:

– Сбърка с избора на човека, за когото да си отговорен.

В гласа му звучеше безнадеждност.

ПОБЕДА!

Спечелих!

Връзки с обществеността!

Какво безотказно оръжие за убийство! И колко болезнено!

Още по-прекрасно е, че нито жертвата, нито публиката знае откъде летят куршумите!

Внезапно проумях какви сили контролират Земята. Значи по този начин се унищожават и създават дори цели империи! От хората, занимаващи се със средствата за осведомяване. После същите пишеха и историческите книги.

С един унищожителен удар Медисън прикова на място дори могъщия Хелър. С няколко мастилени реда, изтръгнати единствено от въображението му, Медисън направляваше съдбините не само на Земята, но и на Волтар! Нищо чудно, че Бери го смяташе за толкова опасен.

Специалистите по връзките с обществеността са истинските Богове на тази планета! Богове на гнева и унищожението. Но все пак Богове! И

какво оръжие владеят! Каква разруха причиняват! Величествено!

Девета глава

Толкова бях очарован от великолепното оръжие, наречено връзки с обществеността, че не забелязвах как минаваше времето, а всеки миг можеше да означава смъртна опасност за мен. В края на краищата не отидох при мис Пинч предишната вечер. Освен това Бери не би могъл да е доволен от мен и дори беше способен да ми уреди още едно телефонно обаждане. Въобще не бях в подходящо състояние да издържа още едно нашествие на Свързочните части, особено пък подкрепено с флангова атака на змии.

Наближаваше обяд. Мъчително се измъкнах от леглото и се затърих към стаята на Утанч.

Вратата на апартамента зееше широко отворена! Никога досега не се бе случвало.

Опитният ми нос подуши ново бедствие и аз надникнах.

Стаята й беше празна!

Никакъв багаж. Нищичко в гардероба и по чекмеджетата.

Тя си бе отишла!

Не знаех с кой полет щеше да пътува.

Нямах билет.

Разполагах с някакви си осемдесет-деветдесет долара. Въобще не стигаха да ме спасят от Ню Йорк.

После си помислих дали няма да се обади, когато купи билетите. Разбира се, точно така щеше да постъпи.

Ръцете ми бяха омотани в бинтове. Както и по-голямата част от тялото ми. Страдах от всяко движение. Но знаех, че е най-добре да си събирам и аз багажа. С мъчителни усилия се заех да свърша работата, само понякога изпищяха.

Беше много изтощително занимание. Пред окончателното затваряне на чантите трябваше да откъсна. Свлякох се в едно кресло.

По пода бяха пръснати вестници. Преситеното ми око се спря на някаква историйка. С учудване установих, че във вестника пишеха не само за лудориите на Гениалното хлапе.

„ЗАПОДОЗРЯН ПРАТЕН В ЛУДНИЦАТА ОТ
ДАНЪЧНАТА СЛУЖБА

Арджинъл П. Поупър днес бе пратен в дома за побъркани «Кукувичи покой» по обичайната процедура със заповед на агент на Данъчната служба.

Според обвиненията Поупър не е попълнил и предал декларация за дължимите данъци върху доходите си.

В заповедта на Данъчната служба освен това се настоява той да бъде подложен на електрошокова терапия, префронтална лоботомия и до края на живота си да бъде изтезаван в горепосоченото заведение.

«Той се нуждае от помощта на професионалисти, заяви говорител на Данъчната служба, и само нашите психиатри са в състояние да му я окажат.

Той твърди, че похарчил оспорваните шестдесет цента за марки, за да прати данъчната си декларация. Всички декларации обаче, които не бъдат пуснати с препоръчана поща, естествено попадат в кошчето за боклук, така че оправданията му са смехотворни.»

Вдовицата на Поупър, както и сирачетата му са смлени на кайма, за да бъдат изплатени данъчните глоби.

Шефът на Районното бюро на Данъчната служба в Ню Йорк – Стоуни Т. Блъд, даде изявление за пресата:

«Данъчната служба uber alles! Нека това ви послужи за урок, скапани тъпанари!»

Според службата над 300 милиона американци всяка година извършват данъчни нарушения.“

Знаех, че и това са връзки с обществеността. Знаех, че е изсмукана от пръстите приказчица, която да спласи хората, за да си плащат данъците. Но въпреки това от уплаха устата ми пресъхна!

Днес вече видях какви опустошения можеше да причини въпросното оръжие, затова косата ми се изправи от ужас!

Едва дочетох вестника, когато телефонът звънна.

Грубиянски глас попита:

– Инксуич?

Толкова се стреснах, че отговорих:

– Да, Инксуич е.

– Добре. Обаждам се от Нюйоркското бюро за неизправни данъкоплатци. Просто правя редовната проверка дали сте си на адреса.

Той прекъсна.

Косата ми не само щръкна, ами взе и да пращи!

Ох, трябваше да се махам! След три години във федерален пандиз с разни педита, пред които и мис Пинч бледнее – ами че после сам ще поискам да ми направят мозъчна операция!

Затворих всички куфари и чанти. Но забелязах, че съм забравил да се облека. Нямах сили да разопаковам всичко. В коша за боклук бе захвърлен костюмът, с който отидох за последен път при мис Пинч. Трескаво го облякох.

Кихнах!

Смърдеше непоносимо на червен пипер, сос „Табаско“ и горчица.

Нямаше време. Бях принуден да се ориентирам по думите на Утанч. Тя спомена полет в четири следобед. Реших да бягам към летището!

Обадих се да дойде някой от прислугата с количка и им казах да извикат такси, което да ме чака пред хотела. Може би щях да се измъкна. Полицаите винаги проверяват дали сте си въщи, преди да разбият вратата, значи Данъчните бяха способни на нещо още по-страшно!

Момчето натовари багажа ми на количката. Избута я до вратата на асансьора и зачака кабината да спре на нашия етаж. Сигурно някой се качваше насам!

Някакво шесто чувство ми подсказа да бъда предпазлив. Вратата към аварийното стълбище беше наблизко. Скрих се там и я оставих леко открехната.

Асансьорът спря и вратата му се плъзна встрани.

В коридора излязоха двама грамадни груби мъжаги, каквито досега не бях виждал! С черни шапки, сиви палта, огромни рамене и пищни черни мустаци. Вдъхваха ужас!

Задумкаха гръмовно по вратата на апартамента!

О, Богове, благодаря ви за обучението си в Апарата! Втурнах се надолу по стълбата, без да обръщам внимание на болките от всяко движение.

С голяма скорост изминах всичките тридесет етажа на хотела.

Влетях във файето.

Портиерът ме позна. Махна ми. Таксито ме чакаше пред входа.

Момчето вече товареше багажа ми в колата. Толкова бавно, толкова бавно!

Погледът ми се закова в асансьорите.

Отчаяно бутнах под носа на момчето десетдоларова банкнота.

А той спря, за да провери дали не е фалшива!

Управителят тръгна към мен. Помислих, че ей сега ще ме спипа за неплатената сметка. Но вместо това той стисна ръката ми и каза:

– Радвам се, че ни напускате, мистър Инксуич. Моля ви, когато се върнете, изберете си някой друг хотел.

С голямо облекчение разбрах, че Утанч бе платила сметката.

Забавянето се оказа почти съдбоносно.

Двамата мъжаги излязоха от асансьора.

Метнах се в таксито и креснах:

– Международно летище „Джон Ф. Кенеди“!

Шофьорът натисна газта докрай.

Оглеждах се.

Прекарах ги!

Промушвахме се през плътните колони коли. Гмурнахме се в тунела на Куинс. Вляхме се в плътните потоци по Шосе 495. Оглеждах се. За миг видях сградите на ООН да се смаяват в далечината. Още малко! Какво облекчение!

Чакай, чакай. Зад нас имаше много автомобили. Сива кола правеше маневри да ни доближи. Силно притиснах нос към задното стъкло.

ДВАМАТА МЪЖАГИ!

Отгоре на всичко май ме разпознаха! Единият трескаво размаха ръка, за да ни накара да отбием и спрем.

Няха особено много пари. Но се наведох напред към шофьора.

– Бакшиш двадесет долара, ако се изплъзнеш на онази сива кола!

– Петдесет долара – отсече той.

– Петдесет – съгласих се.

Той подкара по-бързо. Таксито се клатушкаше на завоите, задминавахме камиони, гумите скърцаха. Отчаяно засичахме други коли и спирачките им пищяха от усилията на техните шофьори да избягнат сблъсъка.

От подмятането наляво-надясно моето измъчено и изранено тяло изпита всички възможни страдания. Богове, колко щастлив щях да се махна от Ню Йорк – ако успееш!

Излязохме на булевард „Удхавън“. Профучахме през заснежения „Форест Парк“. Минахме като ракета край „Кю Гардънз“. Стрелнахме се близо до пистата „Акуидъкт“.

Набихме спирачки пред входа за отпътуващите на летище „Джон Ф. Кенеди“. Озъртах се напрегнато. Все още можеха да се появят. Платих на таксиметровия шофьор. И ми останаха само осемнадесет долара!

– За коя компания сте? – попита чернокож носач с количка.

– Де да знам! – отвърнах му.

Той вече товареше багажа ми на своята количка.

– Значи можеш да си избираш. Кеф ти „Пан Ам“. Кеф ти „ТУА“. Ама ако ще е „ТУА“, взимай друго такси, че тука са „Пан Ам“. Глей сега, като броя катастрофите им...

Мислех бързо. Четири часът. Може би само един самолет излиташе в четири часа.

– Кой има полет до Рим или там до Лондон, или където ще да е в четири?

– А, май има един до Рим в четири. Обаче ако не ти пука къде отиваш, на твое място ще си фръкна до Тринидад, там ще е по-топличко.

– Рим. Заведи ме на гишето.

Заведи ме. Имаше твърде много време до самолета.

– Инксуич? – повтори служителката. – Нямаме резервация на това име. Ще се свържа с централната...

Не я слушах. Често се оглеждах към вратата.

ТЕ БЯХА ТАМ!

В истерика метнах три банкноти по един долар на носача.

– Наглеждай ми багажа!

Побягнах.

Забих се в група скаути, сблъсках се с жена, носеща на ръце пекинез, която ме бутна силно и така се врязах в олимпийски отбор по ски. Те бяха моето спасение. Изтласкаха ме с такава скорост, че като топка за боулинг ударих неколцина свещеници. Настъпи страхотна бъркотия, аз само трябваше да продължа в същата посока и да се скрия зад вратата на мъжката тоалетна.

Припряно изрових монета от джобовете си и с мъчителна въздишка на облекчение се озовах в една кабинка.

Отпуснах се на седалката. Толкова ме болеше, че забравих да прибера краката си нагоре. Но си спомних този трик и го направих. Тъкмо навреме.

Два чифта тежки обувки!

Двамата мъжаги вървяха край редицата кабинки и надничаха под вратите!

Не ме забелязаха.

Бързаха.

Продължиха нататък.

Едва тогава си позволих да страдам. Всички натъртвания се сливаха в обща болка от друсането в таксито. Сигурен бях, че дракотините

ми пак кървят от блъскането навън. През какво ли не трябваше да мина, за да изпълня и най-обикновените си задължения!

Потиснах кихавица и в същия миг се сетих, че забравих да звънна в нашия нийоркски офис, за да кажа на Рат да включи Предавател 831. Без него оставах като сляп за действията на Хелър.

Имаше още много време до четири часа. Проблемът беше как да се изнижа оттук и да стигна до телефон, без да ме забележат.

Събрах смелост и излязох от кабинката.

Над една мивка се беше надвесил грамаден мъж. До себе си беше отворил доста скъпа тоалетна чанта и се бръснеше със старомоден бръснач.

Беше обърнат в профил към изхода. Шапката му, подобна на ловджийска, и палтото на черни и бели квадрати висяха на кука съвсем близо до вратата.

Тъй като поначало съм си хитроумен, знаех, че след малко щеше да си изплакне лицето. За момент щеше да има сапун в очите. Почаках. И, разбира се, той се наведе над мивката.

Бърз като светкавица, грабнах палтото и шапката. Още по-бързо се измъкнах от тоалетната, като майсторски се облякох в същата секунда.

Странната червена шапка ми беше твърде голяма. Лесно я нахлупих върху своята. Просторното палто ми стигаше до петите. Чудесна маскировка!

Предпазливо се огледах наоколо. Да! Ето ги и двамата мъжаги! Но те гледаха другаде, към тълпящите се хора из залата.

Отидох до автомат за монети и развалих на дребно десетдоларова банкнота. Останах съвсем без пари.

Добре прикрит под шапката и палтото, шумгнах се в стъклена телефонна будка. Набрах номера на нийоркския офис.

– Извикайте Рат на телефона – заповядах.

Обади ми се някакъв тъп чиновник, родом от Флистен, познах по идиотския начин, по който произнасяше „с“ – превръщаше се в „з“.

– Зъжелявам. Горкият Рат още е в болницата. Има узложнения. Пневмонията му не зе поддава на лечение з пеницилин. Зъзтоянието му е критично. За кого да му предам?

Побеснях! Мозъкът ми така зъзкаше, че направо минах на бандитски флизтензки. Идиот като този не би могъл да разбере и дума на стандартен волтариански, камо ли пък английски.

– Почивки! Само почивки! Вие там само за това мислите!

– О, Демони на зелената бездна! – възкликна той на флистенски. –

Това трябва да е офицерът Грис!

Стори ми се уплашен. Така вече беше по-добре.

– Сега ме слушай внимателно – изляях му на флистенски. – Предай на Рат заповедта ми да прекрати преструвките и да се оправи с „Емпайър Стейт“, накарай го после да докладва или ще го натъпча до пръсване с червен „Табаско“, марка „Свързочни части“! Чуй ме, кретен такъв, ако още веднъж те хвана, че приказваш на флистенски по земна телефонна линия, за тебе ще има „Нощ на голия връх“ с точилки! Разбра ли?

Разбра. Беше най-страшната заплаха, която успях да съчина. Той заломоти нечленоразделно.

Оставих слушалката. Чувствах се малко по-добре.

Медисън! Трябваше да се обади на Медисън и да му кажа каква чудесна работа свърши. Триумф на връзките с обществеността! И да му съобща, че заминавам. А Бери нямаше да знае къде да прати змиите.

Пуснах монетите и натиснах бутоните. Изумително! Медисън се обади лично.

– Мистър Ъндърсланг, благодаря ви, че веднага ми се обадохте отново. Докъде стигнахте в уреждането на награда „Оскар“ за Гениалното хлапе като най-добър пилот-мошеник?

– Не, не – кихнах аз. – На телефона е Табаско Смит, исках да кажа мистър Смит. Медисън, непременно трябваше да ви звънна, за да ви кажа колко великолепно си свършихте работата. Вие сте истинско чудо. Благодаря на Боговете, че съществуват връзките с обществеността, и ви моля да предадете на мистър Бери, че заминавам на дълго пътуване. Ще шпионирам Свързочните части за мис Агнес.

– Да съм си свършил работата ли? – повтори той объркан. – Смит, тази кампания е твърде далече от своя край. Ще извървим още дълъг, много дълъг път, докато създадем един трайно утвърдил се образ. Само почакайте да видите вестниците утре! Там ще пише, че е спечелил толкова пари, залагайки сам срещу себе си, та може да даде целия подкуп на фермерите в Канзас.

Пак тази загадка, която не разбирах.

– Защо са забъркани и фермерите в Канзас?

– Нима не разбирате? – учудено попита той. – О, небеса, вие несъмнено не сте никакъв професионалист! Имам заповеди името му да зазвучи във всеки дом и да го обезсмъртя. След като рухна образът на „човека, разпалил Третата световна война“, наложи се да избера друг подход. Сега работя над образа „Джеси Джеймс“. Някога бил знаменит престъпник, който се борил с железопътните компании в Канзас, като обирал

влаковете им и раздавал плякката на фермерите. Той е сред най-великите народни герои на Америка. Безсмъртен. Така че ако създам на Уистър образ от типа Джеси Джеймс, всичко ще бъде наред. Може обаче и да стигнем до промени. Инксуич, връзките с обществеността са изключително динамични и гъвкави и преди всичко трябва да държим на първа страница независимо от стихийните бедствия, изпречващи се на пътя ни. Ако работя упорито и се придържам към основните професионални принципи, Гениалното хлапе ще преуспее, но ми е необходимо време. Сега ще ви бъда благодарен, ако ми освободите телефона. Днес не ми достигат помощници, защото Худуърд беше застрелян на летището от хората на Фаустино, а жената на Тед Трамп ражда. Очаквам обаждания от различни спортни асоциации, за да бъде забранен на Гениалното хлапе достъпът до всяка писта в Америка, а на следващия ден ще им отвърнем, че ги е страх да се състезават с него. А за по-следващия ден съм подготвил бунтове на загубилите облозите, но за да подклаждаш безредици, също е необходимо време. Така че имам нужда от всичките си телефони!

Да, бях уверен в неговата прекрасна трескава дейност.

– Моля, предайте на мистър Бери – кихнах аз, – че и Свързочните части, и мис Агнес имат детектори за откриване на змии. Довиждане.

Окачих слушалката. Е, от това се отървах. Дали да се обадя на отговорника по сигурността в „Октопус“ и да му кажа, че няма да отивам доста дълго там? Тогава си спомних, че на всичко, свързано с мен, компютърът отговаряше с празен екран, така че не можеха да научат работя ли или не. А и мис Пинч може би подслушваше телефона му. Данъчната служба също можеше да проследи откъде е обаждането. Всъщност може би вече са ме проследили...

ТРЯС!

Вратата на телефонната будка отлетя встрани.

Отдръпнах се, но закъснях.

Беше собственикът на палтото и шапката!

Надвисна като планина.

Сграбчи ме грамадна лапа.

Издърпа ме свирепо от будката.

Видях вдигнат юмрук.

ДУМ!

Сякаш ковашки чук се стовари върху окото ми!

Плъснах на пода. Главата ми се блъсна в ръба на телефонната будка.

ПЛЯС!

Във въздуха около мен закръжи облак от звезди.

Но звукът не идваше от звездите. А от обувка, забила се в хълбока ми.

Съдра от мен палтото. Прибра си шапката.

БАМ!

Пак ме ритна.

Стиснах клепачи. Очаквах следващия удар. Не го дочаках. Отворих очи.

ДВА ЧИФТА ТЕЖКИ ОБУВКИ! Точно до лицето ми!

Двамата мъжаги ме докопаха!

Свършено беше с мен!

Вдигнах поглед. Единият се наведе и ме вдигна на крака.

Другият бръкна в джоба си. За оръжие? За белезници?

Първият попита:

– Вие ли сте Ахмед Бен Нути?

О, Богове! На гишето на „Пан Ам“ попитах за резервация на името на Инксуич. Ахмед Бен Нути беше самоличност от Обединената арабска лига, под която пътувах и имах паспорт с това име.

Твърде слаб бях за някаква съпротива. Идваше ред на лукавството.

– Да, аз съм Ахмед Бен Нути и имам дипломатически имунитет! Не можете да ме арестувате!

– Да ви арестуваме ли? – повтори той. – Не, другарю, не! Ние сме от туристическа агенция „Большой“. Опитваме се да ви догоним и да ви връчим билета!

Той изтупа прахта от мен и се вдигна облак миризми на червен пипер, „Табаско“ и горчица. И двамата кихнахме.

– Ето ви всички необходими документи за пътуването – каза другият мъжага. – Вече намерихме вашия багаж и го регистрирахме за полета. Другарю, най-добре е да побързате. Обявяват вашия полет.

– Като го гледам, не може да ходи – обади се другият, след като кихна. – Хайде да го отнесем до входа за първа класа, ще ги убедим да ни пуснат, за да го оставим в самолета.

Минахме през лабиринта от детектори, край добронамерените служители, по свързания със самолета коридор и се озовахме вътре. Бяхме последните, които се качиха. Едва не си изпуснах самолета! Явно излиташе по-рано.

Те ме хвърлиха в една от седалките на първа класа.

Утанч! С пелерина, качулка и воал, седеше точно до мен!

– Скъпа! – извиках аз.

Утанч хвана един минаващ син ръкав.

– Стюард – каза тя, – виждам, че отзад имате много свободни места. Моля ви, бихте ли оставили моя господар някъде там? Усещам, че ще се разкихам от него!

Той отсечено отдаде чест.

– Госпожо, „Пан Ам“ е на вашите услуги.

Главният стюард щракна с пръсти, едно от подчинените му момичета дотича, двамата веднага ме натикаха в дъното на първокласния салон, покриха дрехите ми с пластмасово фолио и закопчаха предпазния ми колан.

Отпуснах се в седалката. Заобиколен от натрапващия се лукс на първа класа в мощния реактивен самолет – даже имаше рисунки на древногръцки храмове по стените, аз изпуснах въздишка, прекъсната от кихавица, и оставих напрежението да се махне от главата ми.

С благодарност наблюдавах как пистата за излитане се втурна назад край нас и след малко се наведох встрани без особени болки, за да погледам как потъналите в смог очертания на Ню Йорк се смаляват и изчезват отвъд хоризонта.

Благодаря ви, Богове, успях!

По-късно сервираха чудесната вечеря от минаващи в прохода коллички. Но чаша вино, колкото и церемониално да я поднесат, не замества доброто старо кристално кълбо.

С присъщата си гадна усмивка злодейката Съдба бързаше пред мен по пътя ми, за да ми уреди някакво нещастие. Но това, което ми поднесе първо, беше смразяващо. Изтръпвам само от спомена за него.

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ЧАСТ

Първа глава

Самолетът на ТНУ (Турски авиолинии) се плъзна надолу към Афион. Черният пръст на Афионкарахисар стърчеше на фона на заснежните върхове. Тази сурова местност ме впечатли за пореден път – как можеше някой да оцелее в селата, пръснати по враждебните планини и долината? Твърде мрачен пейзаж, но имаше една чудесна черта – прибирах се у дома! Оптичeskата илюзия за планински връх, отбелязваща мястото на волтарианската база, си беше на мястото – с подходящ зимен вид, – така че не само се връщах вкъщи, но и отново имах връзка с Волтар, истинската ми родина.

И още бях жив!

Каква утеха!

Кацнахме и докато чакахме подвижната стълба да се скачи със самолета, за да отворят вратата, Утанч пристъпи близо до мен. Докосна ме с крехката си ръка – една рядка радост за мен. Погледна ме през воала си с големи, тъмни, умоляващи очи.

– О, господарю мой – прошепна тя, – останаха ни малко пари. – Показваше ми отворената си чанта. Беше претърпкана до пръсване с банкноти. – Може ли да ги задържа?

– О, мила Утанч, какъв мениджър си ти! Разбира се, можеш да ги задържиш.

Бях дълбоко трогнат. Представете си, за цялото това пътуване да похарчим по-малко от сто хиляди долара! Пък и нали разполагах с милиони в пренесеното от Волтар злато.

Тя рязко затвори чантата си и първа слезе по стълбата.

Някакви хора чакаха на изхода. Таксиметровият шофьор, Карагьоз и двамата малки прислужници на Утанч.

Зимният вятър притисна воала към лицето на Утанч, когато тя затича нагам.

Двете момченца се хвърлиха насреща ѝ с радостни писъци.

Тя прегърна и двамата.

Те се овесиха на врата ѝ, а тя ги целуваше по бузите през воала. Какво посрещане! Опитвах се наведнъж да ѝ разкажат какво се е случило, откакто е заминала, едновременно и да научат какви подаръци им

е донесла.

Пренебрегнаха ме, когато мъчително изкуцуках край тях.

Карагъоз се направи, че не ме вижда. Таксиметровият шофьор също. Излязох на паркинга. Явно Карагъоз бе докарал момченцата с БМВ-то на Утанч, защото го видях до таксито.

Вятърът беше много студен и сух, носеше песъчинки. Замръзвах, а това въобще не се отразяваше добре на моите заздравяващи рани.

Най-после те се появиха на паркинга, момченцата бърбеа възбудено с блеснали очи. Наистина донякъде приличаха на Рудолф Валентино и Джеймс Кагни, както сигурно са изглеждали като малки. Какъв сполучлив подарък!

Утанч говореше на таксиметровия шофьор:

– Вземи квитанциите за багажа ми. Не беше възможно да пристигне със същия самолет, но щом го докарат, ще трябва да наемеш камион, за да го вземеш. Сега да си вървим у дома.

Карагъоз прошепна нещо в ухото й.

– Сладолед! – възкликна Утанч. – Мили момченца, какво ще кажете да хапнем сладолед някъде в града?

Изпищяха одобрението си.

Карагъоз и двете момченца се качиха в БМВ-то, Уганч седна зад волана и колата изхвърча като ракета от паркинга, гумите изскърцаха на завоя към Афион.

Таксиметровият шофьор натовари куфарите и чантите, които бяхме пренесли с този полет, след малко вече пътувахме към вилата.

– Е, как е тя? – подхвърли ми той през рамо.

– Направо изумителна. Не само е страхотна робиня, но се оказа и най-великият „бибипски“ финансов мениджър, който си виждал! Тя се занимаваше с всичките ни средства по време на това твърде скъпичко пътуване и ей сега, на слизане от самолета, май имаше в себе си почти цялата сума, с която тръгнахме. Фантастично! Не знам как го е направила!

– Да, вярно, тя се оказа добра покупка – съгласи се таксиметровият шофьор. – Че и евтино излезе. Вече не правят такива робини. Цената й на втора ръка би трябвало да е почти същата, както първоначалната. Ще желаете ли да я сменя за по-нов модел?

– Никога! – твърдо заявих аз. – Даже и ако ги произвеждат с нов модел дупета.

Наближавахме вилата. Стори ми се, че на пътя пред нея са спрели твърде много коли. Но шофьорът намери къде да паркира.

Сякаш скърцах, когато излизах от таксито. Минах през портата.

Дворът беше пълен с хора!

След всичко преживяно рефлексите ми вече не бяха толкова бързи.

Не използвах шанса да се скрия.

Едър грубиян мина зад гърба ми.

Друг едър грубиян застана пред мен и ме назова с турското ми име.

– Вие ли сте Султан Бей?

– Той е – каза друг. – Познавам го!

Още един изскочи пред погледа ми.

– Аз съм от фирма „Америкън Опрес“. Ето ви сметката. Пресрочена е!

И друг разбута с рамо тълпата.

– Аз съм от „Дънър'с Клуб“. Ето ви сметката.

После следващият.

– Аз съм от „Маскър-Чардж“. Какво ще предприемете за уреждането на тази сметка?

И още един се намеси:

– Аз съм от корпорацията „Скуиза Кредит Кард“. Едномесечната лихва върху сметките ви за покупки през първия месец вече надхвърля първоначалната сума!

В хор, и то твърде заплашителен, те креснаха:

– Кога ще платите?

Отстъпих назад. Нямахше накъде, защото ме притискаха отвсякъде. Всички размахваха сметки!

И тогава сякаш нещо ме удари по главата! Преди да тръгнем, Утанч си е извадила кредитни карти на мое име, очевидно позовавайки се на моето положение и богатство. През цялото пътуване бе пазарувала с КРЕДИТНИ КАРТИ!

Втора глава

Видях някои от сумите на развяващите се листа. ОГРОМНИ! Най-добрите хотели, билети само в първа класа, най-скъпите магазини...

Колкото и да бях слаб, събрах малко разсъдливост. Моето злато! Щеше да ме заболи, но трябваше да се разделя с част от него.

Вдигнах бинтована си ръка.

– Достатъчно! – извиках. – Ще ви бъде платено!

Щях да спася от враговете старата крепост!

Втурнах се през двора, през вътрешния двор на къщата, в спалнята, в килерчето и през тайната врата.

Бяха си на мястото – сандъците, струпани в ъгъла на тайната ми стая, всички надписани „Опасна радиоактивност“ за отпъждане на досадници.

Въпреки смъденето в ръцете и мъката от навеждането, аз изкъртих капака на един сандък. Жълт блясък! Взех двадесет и пет килограмово кюлче. На Земята тежеше повече от двадесет килограма. С дванадесет тройунции в половин килограм, това правеше почти петнадесет килограма. Когато за последен път проверих цената му, златото струваше повече от 700 долара за унция. Това кюлче струваше около 350 000 долара! Щях да им запуша устите!

Затърсих се навън, помъкнал товара си. Когато пак се появих пред тях на поляната, те зяпнаха. Пуснах кюлчето на земята.

– Това злато, ако го обърнете в пари, би трябвало да покрие всичко. И не забравяйте да увеличите кредита ми с остатъка от сумата.

Сборичкаха се кой първи да го пипне. Един от едрите грубияни го докопа. Извади джобно ножче и резна от кюлчето.

Погледът му застина.

Показа го на останалите.

И моят поглед застина.

Стърготината беше от олово!

– Султан – започна той с нисък заплашителен глас, – нима се опитваш да ни преметнеш?

Не можех да повярвам!

Проверих собственоръчно. Само олово с тънка позлата отгоре!

Кредиторите незабавно започнаха да изнасят килими от къщата.

– Чакайте! Чакайте! – развихах се.

Напънах се пак да стигна до моята тайна стая.

Захванах се да отварям сандъци и да вадя кюлчета. Девет сандъка. Вдигнах общо четиристотин двадесет и пет килограма. И бясно стържех с нож!

Всички бяха оловни, покрити със златна боя! Но това си беше истинско злато, когато заминавах за Ню Йорк! Нали го проверих!

Измъчен и съсипан, с разкъсани бинтове на ръцете, някак се върнах на поляната.

Те не само трупяха купища килими и мебели, ами и подгониха навън домашната ми прислуга. Започнаха да оковават краката им и да връзват всички на дълга верига. Един от едрите грубияни извика:

– Ще вземем добра цена за тях на робските пазари в Арабия!

– Чакайте! Чакайте! – умолявах ги. – Ще ви платя! Само дето имам малко главоболие.

Шофьорът още се навърташе наоколо. Гмурнах се в таксито. Все пак щях да спася старата крепост.

– Към строителната фирма „Мудлик“! – нададох вой. – И по дяволите камилите!

Натъртванията ми пострадаха сериозно от неравностите по пътя, но ние бясно се понесохме към Афион. С оглушително стържене на спирачки колата се закова пред „Мудлик“.

Нахълтах вътре. Мениджърът ми каза:

– Очаквах ви.

Тръгна право към сейфа, отвори го и извади купчини долари на пачки.

Наистина се терзаех, че влизат в торба, от която никога няма да ги взема, за да ги помилвам.

Четвърт милион долара! Остатъкът от моя рушвет за надутата цена на строителството. Разписах се за парите.

Бясно подкарахме обратно към вилата.

Почти в агония от друсането, излязох от обвитото в дим такси.

Промъкнах се в двора.

Те ме чакаха. Килимите бяха струпани един върху друг. Слугите ми още бяха с окови на краката.

Тържествуващо подхвърлих торбата на кредиторите.

Те хищно я разкъсаха и започнаха да броят парите.

Човекът от „Дънър'с Клуб“ ми кресна:

– Ами че тук има само четвърт милион долара!

Обърна гръб на торбата. Взе някаква хартия от помощника си. Размаха я.

– Ето я заповедта за налагане на възбрана върху имуществото! Сложете катинар на тази порта!

– Чакайте! Чакайте! – пищях аз. – Ще платя! Ще платя!

О, Богове, какви бяха тези сметки?

Пак се върнах при таксито.

– Към канцеларията на Фахт Бей!

Напук на всички Адове щях да спася старата крепост!

С рев на мотора и с безмълвен вой от натъртванията набихме спирачки пред Международния център за обучение на селяните. Влязох, олюлявайки се, в канцеларията на командира на базата.

Фахт Бей вдигна очи към мен.

– Очаквах ви – каза той, от старото дебело лице лъхаше смъртна заплаха.

– Дайте ми един милион долара! – настоях аз.

– Не мога! – отсече той.

Бях стъписан.

– Я помислете – казах му. – Аз започнах този проект в болницата. Тук ще дойдат двеста ганстери за прекрояване на физиономиите им. По сто хиляди от всеки – стават 20 000 000 долара! Сградите струват само един милион. Значи ви остават чисти 19 милиона! Как така не можете? Вижте само каква печалба!

– Едва ли е достатъчна, за да покрие щетите, които ни нанасяте. Отгоре на всичко исканията на Ломбар за нови количества наркотици надхвърлят всякакви граници. Трудно свързваме двата края.

– Загазих! – изхленчих аз.

– Че кога ли не е било така? – заяде се Фахт Бей. – Но имам едно предложение за вас. Ако се съгласите с някои условия, може да вземете четвърт милион.

– Какви условия? – умоляващо попитах аз.

– Когато започнаха да идват сметките от кредитните карти, аз помислих и написах всичко необходимо, само трябва да подпишете. Ето ги.

Зачетох.

„Аз, Солтан Грис, се заклевам никога повече да не крада, присвоявам и отмъквам пари от касата на Земната база. След това последно плащане няма да поискам нито цент и ще положа всички усилия да не сключвам никакви договори за строителство с цел да взема рушвет от фирмите, както правех досега.

Подписано, заверено, засвидетелствано

.....“

Отчаях се. Все пак това беше ужасяващо!

Фахт Бей каза:

– Ако откажете да подпишете това, аз просто ще оставя хората от кредитните фирми да ви разкъсат на парчета.

Вече беше струпал пачките пред мен.

Подписах. Той накара жена си и един от охраната да свидетелстват.

В движение пъхах пачките в торба и скочих в таксито. Понесохме се към вилата сред смрад на изгоряла гума.

Излязох от колата с последни усилия. Замъкнах се до чакащите ме бандити. Хвърлих им торбата.

Сграбчиха я. Разкъсаха я. Преброиха парите.

– Аха! – каза човекът от „Америкън Опрес“. – Той покри първия месец!

Съгласиха се. Махнаха оковите от краката на слугите. Изтупаха прахта от тях. Върнаха по местата им килимите и мебелите.

Всичко ми се въртеше пред очите. Все пак спасих старата крепост. Но с цената на какви вледеняващи душата жертви! А само след броени седмици щяха да ни пометат, щом пристигнат останалите сметки.

Но не от това припаднах.

Когато подредиха всичко, цялата глутница се върна при мен. Умилкваха ми се.

– Ах, Султан Бей – подхвана онзи от „Дънър'с Клуб“. – Ще говоря от името на всички ни. Вие изплатихте сметките си за първия месец. Доказахте своята кредитоспособност и не оставихте място за съмнения. Отменяме всякакви лимити на вашите карти, макар че имахме намерение да ги наложим. Можете спокойно да купувате каквото пожелаете, за каквито и да е суми, където ще да е по целия свят!

Другите зашумяха приветствено.

Какво страшно веселие!

Рухнах като мъртъв!

Трета глава

Опомних се, легнал наред двора, на мястото, където бях паднал. Прислугата беше разчистила всичко. Ходеха наоколо, дори ме прекрачваха.

Уплаших се да не ме пъхнат в някой чувал за боклук. Твърде слаб бях, за да се възпротивя.

Внезапно разбрах колко съм болен. Трябваше да стигна до болницата, докато още можех да мърдам.

Таксиметровият шофьор беше отпрашил нанякъде.

В двора имаше едно старо комби „Шевролет“. Запълзах към него на длани и колене. Преди оставяха резервния ключ под килимчето в кабината. С огромни усилия вдигнах ъгъла му.

Ключът!

Придърпах се с ръце за кормилната колонка. Някак се настаних на седалката.

Двигателят запали!

О, Богове, само да издържа до болницата!

Видя ме водач на камили. Карах толкова бавно, че всъщност колата се влачеше. Той забеляза кой седи зад волана. Бързо махна животните си от пътя. Имах късмет – камилите биха могли да ме нападнат.

С пет мили в час, съсредоточен във всеки метър, който изминавах, най-сетне видях табелата пред себе си:

СВЕТОВНА ОБЕДИНЕНА БЛАГОТВОРИТЕЛНОСТ
БОЛНИЦА НА МИЛОСЪРДИЕТО И ЧОВЕКОЛЮБИЕТО

Стори ми се забележимо по-голяма. Бяха построили складовете и добавили ново крило.

Вниманието ми беше отвлечено от факта, че всичко наоколо приличаше на градина. Две селянки се занимаваха със зимното подрязване на розите. Разкрещяха се по мен, когато неволно с едно от колелата направих бразда в тревата. Не разбирах за какво вдигат такава врява, та нали и без това тревата беше повяхнала от студа.

Разсеян, не видях малкия „Фиат“, който ме изпревари и се шмугна към мястото на паркинга, избрано от мен. В последния миг забелязах, че вратата на яркочервената кола се отвори.

ТРИАС!

Вратата се удари в „Шевролета“.

Спрях в бордюра. Някак успях да изключая двигателя.

Някой излизаше от онзи „Фиат“. И се вайкаше:

– В името на Аллах, какво правиш бе, камило с кръстосани зъркел! Колата ми, горкичката ми кола!

В огледалото зърнах някой да се навежда и да гали вдлъбнатата ламарина. После този някой се изправи рязко и връхлетя като буря моя автомобил.

– Новият ми „Фиат“! Удари моя чисто нов „Фиат“!

Беше сестра Билдирджин!

Застана до вратата откъм моята страна. Погледна. Видя ме. Лицето

й се разкриви от ярост!

– Значи си се върнал, „бибипец“ такъв!

Не беше особено дружелюбно посрещане пред портала на Мило-сърдието и Човеколюбието, макар че главната им задача се състоеше в подмяната на самоличността на гангстери.

– Умирам – с мъка промълвих аз.

– Наистина ли? – Поведението й коренно се промени. – Нали не ме лъжеш? – Обърна се и изпърха като птичката, на която бе наречена, вряскаше весело: – Докторе! Трябва да излезеш! Султан е навън и наистина умира! Ура, ура!

Това предизвика силно оживление. Множество жени с деца изтичаха навън от чакалнята, събраха се в кръг да зяпат, смееха се и бърбеха развълнувано.

Най-накрая и доктор Прахд Битълстифендър си проби път в гъмжилото. Следваха го двама санитарни с носилка, на която се мъдреше чувал за трупове.

– Тук е прието мъртъвците да бъдат докарвани пред входа за моргата – укори ме Прахд. – Не можете ли спрете колата там?

– Твърде слаб съм за това – печално отвърнах аз. – Докторе, поне сега проявете великодушие. Длъжен сте да ми помогнете. Аз оцелях в битката с Ню Йорк. Аз съм жертва на червен пипер, мис Агнес, горчица, палки, таксите и змии. Допълзях до дома с тези последни думи – анулирайте кредитните ми карти, преди Свързочните части на американската армия да са открили Бери!

– О, не мисля, че ще положим чак такива усилия. Но като заговорихме за кредитни карти, откога ще си получавам заплатата?

– Нима трябва да говорим за пари? – разплаках се аз. – Моля ви, докторе, помогнете ми. Страдам!

Прахд им нареди да ме пхнат в мъртвешкия чувал и скоро се озовах в неговата операционна зала. Той избута навън санитарите и заключи вратата.

Стреснато осъзнах, че съм останал насаме с Прахд и сестра Билдирджин!

Съвсем делово ме съблякоха. Положиха ме върху операционната маса. Сестра Билдирджин се зае да връзва китките и глезените ми към масата. Това твърде смущаващо ми напомни скорошните болезнени преживелици.

– Какво ще ме правите? – разтреперан попитах аз. – Само газ не! Не искам да губя съзнание!

– Отпуснете се – посъветва ме Прахд. – Тук сме само за да изпълним професионалния си дълг. – Той се вгледа в мен. – Леле, каква каша!

Сестра Билдирджин попита с надежда в гласа:

– Какво ви се случи? Съчетана влакова и самолетна катастрофа? Всичко е накълцано, черно и синьо. Докторе, да не би да е влязъл във фабрика за салами и те съвсем правилно да са го помислили за прасе?

– Какви са тези ямички по корема ви? – попита Прахд. – С черните парченца в тях?

Погледнах си корема.

– Зрънца от барут. От черен барут.

– Бре, бре – възкликна Прахд. – Твърде неестетично. Ще трябва да бъдат премахнати. Сестра Билдирджин, ако нямате нищо против, вземете се с това.

– Може ли? – доволно попита тя. – Докторе, това не е ли за операция?

– Не, не. Твърде незначително е в сравнение с останалото.

Тя ловко хвана някакви инструменти и тасче, започна да вади първото зрънце.

АУУ!

– Така, това тук е по-съществено – каза Прахд. Прокара уред над тялото ми. – Ха! Три спукани ребра. Отчупено парче от тазова кост. Множествени кръвонасядания...

Водеше си бележки. Сестра Билдирджин се сдоби с грамадна пинсета.

– Мисля, че с това ще стане по-бързо!

Заби в мен пинсетата и я стисна.

ООО-ААУУ!

– Едно. Сега следващото.

– Колко са? – полюбопитства Прахд.

– О, може би двеста-триста.

– Трябва ли да оставяте толкова големи дупки? – писнах аз.

– О, да. Иначе може да пропусна някое. Ще бъде грозна гледка.

Тя вече ровеше за следващото зрънце. Богове, това беше къде по-лошо от самия изстрел, след който барутът остана в мен!

– Докторе, какво е професионалното ви мнение – бърбеше тя, – не му ли е малко късичък?

Прахд кимна.

– Да, бих казал, че е с два-три сантиметра по-къс от нормалното. Бре, бре! Това пък какво е? Какво е това? Смазан тестис!

– Случи се, когато бях момче! – започнах да му разказвам. – АУ-УУУ! Моля ви, сестра Билдирджин, не толкова надълбоко! Та тези барутни зрънца са съвсем мънички. Един фермер ме ритна, защото удавих всичките му разплодни животни. Намерих си работа през ваканцията и само се опитвах да разбера дали могат да плуват. Той беше един страшно... ИИИИИ-ОООУУУ!

– Е, може да се е случило, когато сте бил момче – каза Прахд. – Но ми се струва, че състоянието и на другия тестис е лошо. Ню Йорк сигурно е особено грубиянски град. Най-вече по отношение на тестисите.

– Така е, така е – уверих го. – Тези първобитни типове са... ИИИИИИИ-ОООУУУУУУ!... истински унищожители на „бипипи“.

– Сериозно ви говоря, че е необходима пълна упойка – убеждаваше ме Прахд. – Предстоят ни дълги часове хирургически и клетъчни манипулации. А сестра Билдирджин днес май работи твърде бавно.

– Според мен може да потръгне и по-бързо – отбеляза тя, – ако просто ги горя. Вижте, когато докосна някое с електрическата сонда в тасчето, то избухва. – Чу се „Зззът!“; вдигна се облаче дим. – Само да отида да пусна малко попмузика...

Толкова можах да понеса. Загубих съзнание.

Четвърта глава

Събудих се.

Не виждах!

Нямах никакво усещане за телесното си тегло.

Всъщност нямах никакви усещания.

Може би вече бях мъртвец!

Примигнах. Да, поне усещах, че мигам.

А току-виж, са изхвърлили някъде остатъка от тялото ми. Току-виж, вече представлявам само една глава!

Само на Боговете е известно докъде се простират възможностите на един волтариански целолог. В края на краищата нали познавах доктор Кроуб и неговата страст да създава човешки изроди. Може би вече са ме превърнали в чудовище. Може да приличам на котка или на октопод, или пък на мис Пинч.

Хрумна ми още по-лоша мисъл – нали психолозите и психиатрите на Земята твърдят, че всеки човек е само сборище от клетки, развило се по пътя на еволюцията, че самата личност е това, което я направят

нейните клетки и тяло. Нямах никакви съмнения в истинността на учението им, защото ако не им повярвах, може и да те застрелят. Ако Прахд е променил моите клетки, според земната психология следваше и личността ми да претърпи коренна промяна! Но какво ли ново съзнание бих имал? Нещо мило и сладникаво... Опазили ме Боговете! Или нещо мънкащо и представящо се за изкупителна жертва, също като Изи... Разбира се, това беше къде по-нежелателно.

Какво ли са променили? Доколкото наистина познавах Прахд и сестра Билдирджин, ще да е било нещо крайно подло и с оттенък на вдъхваща ужас извратеност.

Около себе си сякаш долавях мътно сияние. Странна светлина проникваше през някакви процепи. Постепенно събрах впечатления за отчасти достъпната на зрението ми околност.

Лежах в подобие на дълга вана, по средата между пода и тавана. Само главата ми стърчеше отгоре. Останалото висеше в течност, вероятно с помощта на антигравитационни намотки, така че тялото ми не се допираше до нищо твърдо.

Във ваната имаше включени светлини, сигурно излъчваха на някаква необичайна честота. Точно от тях през процеците проникваше чудноватото зеленикаво сияние в стаята. Някакви клетъчни катализатори? Нямах представа.

Случайно извих очи надясно.

Прозорец!

През него се виждаше бледият сърп на зимната луна. Това беше луната на планетата Блито-3! Значи още бях тук.

Съсредоточих се. Може би ще успея да преценя колко време е минало. Ако са необходими четири часа и половина, за да премине въздействието на сънотворния газ – факт, в който не бях особено уверен, значи съм лежал на операционната маса осем или десет часа! Твърде дълго.

КАКВО СА МИ НАПРАВИЛИ?

Стори ми се, че се потвърждават най-тежките ми опасения. Чудовище! Дали имах плавници вместо ходила? Дали вече пипала заместваха китките ми? Може би и клюн вместо нос?

Страхотии! Какви ли промени в личността произтичаха от такива гаври?

О, Богове, не биваше никога през живота си да доближавам тези двама злодеи!

Не си задавах въпроса, дали случилото се с мен е ужасно. Това

следваше логически, също както нощта следва деня. Единствен остава-ше въпросът, какъв е бил зловещият им замисъл. Дракула? Имах ли сега дълги зъби и щях ли да живея само от прясна кръв? Щях ли да понасям сам себе си, притиснат от диктатурата на новата си личност? Опитах да размърдам челюсти, за да проверя дали вече са приспособени за прегри-зване на шийните вени.

Лицето ми беше стегнато в бинтове чак до очите!

КАКВО СА МИ НАПРАВИЛИ???????????

Пухтях, беснеех и потръпвах през тази мрачна и плашеща нощ.

Поне след тривековни тревоги настъпи зазоряването. Може би само един век след това, около девет часа според бледото слънце, което виждах през прозореца, доктор Прахд Битълстифендър влезе в стаята.

Открих, че мога да си въртя главата и да говоря.

– Вие сте ме упоили!

Той се усмихна. Много лош знак. Започна да проверява данните от уредите около ваната. Когато записа всичко на болничния лист, поглед-на ме и каза:

– Бях принуден. Крещяхте дори когато изпаднахте в несвяст. Сест-ра Билдирджин не можеше да слуша любимото си предаване по радио-то. Пуснаха „Хучи-Хучи и Техните Електрически Джура-Иризва“. Нали знаете, тя е само на шестнадесет и е тяхна страстна почитателка. Пускат ги всеки ден в...

Познавах тази тактика. Стараеше се да отклони разговора и да приспи подозренията ми.

– Направили сте ми нещо страшно – изръмжах аз. – Всички целоло-зи сте от един дол дренки!

– Не, не. Работата беше прекалено продължителна, това е всичко. Нямате представа колко са ви очукали в този ваш чудат занаят. Стари, твърде стари травми и рани. Множество лошо лекувани счупвания на кости. Явно нямате навика да търсите помощта на професионалисти. Дори извадих монета от единия ви бъбрек.

– Така ли било! – възкликнах. – Значи направихте всичко това само за да вземете монетата и да забогатеете!

– Ами, не. Бяха някакви си два цента от планетата Модон. Сигурно някой ги е изстрелял по вас. Сложих ги във вашия портфейл, за да ви из-лязат сметките. Но ако пропуснем всичко друго, последните ви лудории можеха да ви оставят сакат за цял живот. Наложил се дори да подменя цял квадратен метър от кожата ви – в нея имаше твърде странни неща. В града, който наричатے Ню Йорк – все повтаряхте името му в писъците

си, трябва да сте общувал с особено гадни хора.

– Нищо друго ли не ми направихте?

– Не, само наново ви направих едно цяло.

Денят, когато ще повярвам на един целолог, никога няма да се появи в календара.

– Нищо ли не променихте?

– Е, трябваше малко да поработя по вашите полови органи.

– Знаех си! – креснах аз. – Знаех си, че ще ми сторите нещо страшно, щом ме упоите!

– Не, не. Само направих положението ви малко по-нормално. Най-обикновена целологична процедура. Е, засега довиждане. Един от гангстерите, чието лице оправих, не си го харесва. Казва, че напомняло някой си Едгар Дж. Хувър. Но в това няма нищо чудно, защото тъкмо по този модел го промених. Нужни са ми книги с по-добри снимки. Сам ще си ги набавя, когато ми тръгне заплатата.

Толкова кисело се намръщих на този намек, че той излезе.

О, положението никак не ми харесваше. Познавам кога хората крият нещо от мен. Но бях безпомощен. Можех само да си въртя очите и шията, освен да говоря през бинтовете на лицето си.

Бях повече от сигурен, че Прахд се е постарал да ме довърши.

Само се питах – как по-точно?

Пета глава

Цялата сутрин лежах увиснал в тази „бибипска“ вана, раздразнен и ядосан.

Виждах през прозореца едно турско дърво, а на ръба на ваната над лицето си – табелата „Фирма «Занко». Машинен катализатор на клетъчния растеж. Модел 16, Свръхскоростен“.

Дървото нямаше с какво да привлече вниманието ми. Изписаната на волтариански табела значително повече стимулираше мисленето. КАКВО растеше тук? Птичи крачета?

Не си виждах тялото. И след двехилядното прочитане табелата не ми даде повече информация, отколкото при първото.

Въображението на всеки човек понякога се престарава.

Твърдо пропъдих всякакви предположения каква форма ще имам и какво неизбежно влияние ще окаже тя върху личността и характера ми.

Чудех се дали ще ме нахранят. Не бях гладен, но може би в подлия

им план влизаше намерението да ме уморят от глад.

Сенките под дървото ми подсказаха, че вече е пладне.

Вратата се отвори.

Сестра Билдирджин! Облечена в колосана бяла униформа и шапка. В ръцете ѝ нямаше поднос. Вместо него видях бележник и болничен лист. Тя обиколи ваната, заета да сменя показанията на уредите или каквото имаше наоколо. Един-два пъти хвърли поглед на лицето ми. Твърде лукав поглед!

Реших да я заговоря независимо от последствията. Може би от нея щях да измъкна малко информация.

– Къде ми е яденето? – попитах.

– О, не се налага да ядете. Свързан сте с контейнерите на ваната.

– Дайте ми огледало – поисках аз.

– Съжалявам. Не е разрешено. Пациентите може да се разстроят.

– Какво сте ми направили вие двамата? – изчегъртах.

Тя се престори на безкрайно учудена.

Знаех, че няма да ми отговори. Подхванах друга тема.

– Както вися тук, ще полудея.

– О, Султан Бей – изчурулика тя, – аз пък си мислех, че това отдавна ви се е случило.

Засмя се противно и присмехулно на собствената си шега.

Аз не.

– Но – продължи тя, – не бих искала да плъзнат оплаквания, че не се грижим достатъчно за пациентите.

Излезе. Върна се след около три минути. Носеше радио на ремъче. Окачи го някъде на стената зад главата ми. Нагласи слушалките на ушите си. Докато избираше станция, изпод уплътненията им дочувах най-горещите похитове в Истанбул.

Сложи слушалките на главата ми. Усили звука докрай. И излезе.

Никак не държа да слушам рекламни песнички за дъвки и камилски фураж. Но напоследък в Турция сякаш всеки слуша само поп.

Не можех нито да махна слушалките, нито да сменя станцията.

Часовете бавно се изнизваха и аз открих, че „Козарчетата“ като че са особено популярни, защото често пускаха техни записи. И поне веднъж на всеки час повтаряха последния им хит. Ето и текста, съпроводен от флейти, тъпани, ръмжене и ревове:

„Ти си моето чудовище,

аз съм твоята камилка.
Когато свириш,
направо ме побъркваш.
Само се чудя
защо милата ми мама
купи стрихнин
и те покани днес.“

Отначало не се заслушах. Постепенно осъзнавах, че те я пускат специално за мен, сякаш ги бях помолил. Когато поразнищих смисъла, идеално пасваше на моя случай. Аз дори измислих нещо като психологически тест към песничката. Всеки път, щом дойдеше време за новините, запълвах интервала, през който едни араби не можеха да постигнат разбирателство с други араби, като изпитвах реакциите си към думата „стрихнин“.

След като клетките и тялото единствени определят личността, ако забележех у себе си промяна в реакциите към „стрихнин“, следваше, че би трябвало точно да разбере какво са ми сторили физически. Не сполучих.

За мой късмет, през нощта станцията прекъсваше предаванията си за по няколко часа и успявах да поспя.

Три пъти дневно някой влизаше в стаята да провери показанията на уредите. Но с тези слушалки на ушите ми те мислеха, че нищо не чувам, затова не си правеха труда да ми отговорят, каквото и да кажех.

През следващите осем дни забелязах само една промяна – снежната виелица, от която дървото побеля за около денонощие. После вятърът постепенно отърси снега от клоните.

Започвах да вярвам, че ще прекарам остатъка от вечността, увиснал в течността, без никакви усещания, откъснат от целия свят, ако не броя попхитовете и камилския фураж. Някъде в друг свят арабите се биеха с араби, а майките купуваха стрихнин.

Но една сутрин, тъкмо когато свиквах с живота си в „Занко. Модел 16 Свърхскоростен“, на това внезапно и стряскащо бе сложен край.

Шеста глава

Според студеното слънце зад прозореца беше единадесет часът преди обяд.

Влезе Прахд.

Следваха го двама санитарни и количка, натоварена с инструменти, газови бутилки и маски.

Дрънченето проникна през звуците на „Ти си моето чудовище“. Завъртях очи, уплашен от ненадейното нашествие.

Прахд махна слушалките от главата ми.

– Дойдох да ви извадя – каза той.

Протегна дясната си ръка.

Санитар пхна анестезираща маска в нея.

– Но... – започнах.

Маската залепна за лицето ми и аз се отнесох.

Дойдох на себе си след не повече от две секунди, така ми се струваше.

Бях проснат на легло. В друга стая. Бяха метнали чаршаф върху мен. И под него, и над него бях вързан с ремъци. Не можех да помръдна крак или ръка, нито да се надигна.

Направили са ми още нещо! Бях сигурен. Но не, нали нищо особено не може да се случи за две секунди.

Обърнах глава. Мъждивото слънце беше слязло ниско. Значи са минали повече от две секунди. Преди беше единадесет сутринта. Сега сигурно приближаваше три следобед. Предостатъчно време да ми направят още нещо гнусно!

Установих, че съм способен да свивам нещо в края на ръцете си. Успях да зърна длан. О, Богове, благодаря ви! Не бяха плавници. Имах пръсти! Можех да ги движа и да ги контролирам. Не бяха фалшиви. Бяха си моите.

Някъде в другия край на леглото усещах платнените ремъци. Размърдах и този крайник. Чаршафът леко се надигна. Едва не си изкълчих врата, но видях пръсти на крака си. Свих ги. О, слава на Боговете, не бяха копита! Моите си пръсти! Опитях и с другия крак. Пръсти и на двата! Благодаря ви, Богове!

Дрънчене до вратата.

В стаята се появи количка с храна, бутана от сестра Билдирджин. Цялата ѝ униформа беше колосана и сякаш поскърцваше. На лицето ѝ цъфна усмивка. Дали долавях нещо лукаво в нея?

– Какво ще кажеш за една малка закуска? – попита тя.

ЗАКУСКА! Богове, значи те са ме обработвали още цели двадесет часа! Погледнах храната подозрително. Ами ако са ми направили козе шкембе? Имаше ли сено на количката? Не, само две сварени яйца и

чаша кафе. Но това не уталожил страховете ми. Знаех, че все нещо са ми направили.

Тя не ми позволи да използвам ръцете си, което вече беше достатъчно съмнително. Нахрани ме с лъжица, а кафето си изпих през сламка. И през цялото време тихо си мънкаше някаква песничка. Познах я – „Ти си моето чудовище“. О, Богове, какво са ми сторили?

Опитах се да разчета по лицето ѝ. Тя беше изключително хубаво момиче, макар и твърде малка на години. Гарвановочерна коса, загар, равни бели зъби, пълни устни, големи черни очи, особено изразителни. И беше прекалено добре развита за възрастта си. Нали беше жена, значи никакво коварство не ѝ беше чуждо. Всеки може да ви каже, че хубостта и коварството вървят ръка за ръка. Затова трябва да избивате пойните птички, щом ги зърнете. Но когато говорим за жени, става точно обратното. Стигне ли се до убийство, те винаги първи ме избират за мишена. Какъв ли не опит ми се струпа на главата – Крек с нейните хипношлемове, мис Пинч с нейния червен пипер и дори скъпата ми Утанч с нейните кредитни карти доказваха това без никакво съмнение! Вече се учех да бъда недоверчив. Сестра Билдирджин непременно криеше някакъв трик в ръкава!

Тя подреди съдовете върху количката и я бутна към вратата. Усмихна ми се много весело – твърде лош знак!

После застана до отсрещния край на леглото.

Леко повдигна чаршафа и надникна под него.

– Това исках да видя – каза тя.

О, Богове! Какво ли гледаше?

Все пак са направили нещо!

На моя вече поразклатен ум му се събра прекалено много. Разпиших се:

– ПРАХД! ПРАХД! ПРАХД!

Сестра Билдирджин цялата сияеше.

– Ако говориш за доктор Мухамед – тя го назова със земното му име, – ще ти го доведе. О, това е страхотно!

След не повече от минута младият доктор Прахд (същият доктор Мухамед Ататюрк) влезе, следван по петите от сестра Билдирджин.

Надвеси се над мен и оголи гърдта ми. Имаше две-три лепенки. Дръпна ги, а с тях и малко косми.

– Упоили сте ме за двадесет часа! – извиках му вбесен. – Какво толкова още трябваше да ме правите, не ви ли стигаше преди?

Той дръпна чаршафа по-надолу, намери други две лепенки на

корема ми и ги отлепи.

– Дупки от тръбите. Заздравели са чудесно. След като ви извадихме от Свръхскоростния, трябваше да излекуваме и дупките от тръбите.

Превръзката на корема ми пречееше да погледна по-надолу. А той застана до краката ми и също като сестра Билдирджин леко повдигна чаршафа и надникна.

– Ами да – отбеляза. – Вече сте съвсем добре.

О, Богове, какво ли гледаха? Нали познавах Кроуб. Изпаднах в паника.

– В какво съм съвсем добре? – изкрещях аз.

– Дайте огледало – обърна се той към сестра Билдирджин.

Тя го беше донесла. Сложи го на коленете ми и го нагласи. Младият доктор Прахд дръпна чаршафа с жест на театрален директор, представящ нова пиеса.

Взрях се в огледалото.

Едва не припаднах.

Пак погледнах.

И писнах:

– Превърнали сте ме в кон!

– Не, не – успокой ме той с професионална невъзмутимост. – Това е съвсем нормално. Толкова сте свикнал единият тестис да ви липсва, а другият да е хлътнал в тялото ви, че скротумът и самите тестиси може би ви изглеждат необичайно.

– Но ТОВА е толкова ДЪЛГО! – изврещях.

– Султан Бей – каза Прахд, – вие като че ми нямате доверие. Кожата ви е напълно обновена, всички зле зараснали счупени ребра са нагласени добре, всичките ви вътрешни органи са излекувани. И макар че силно се изкушавах, дори не промених лицето ви, само премахнах някои циреи и белези. Просто ще имате по-интелигентна и свежа външност. И сега не сте особено приятен за окото, така че не се тревожете.

– Не, не! – прекъснах го аз. – говоря за тези ГРАМАДНИ гениталии!

Виждах всичко в огледалото. Бях вцепенен от ужас!

– Хайде де – спря ме Прахд. – Никога ли не сте се къпал в присъствието на други мъже? Сигурно сте крайно ненаблюдателен. Във вашия роден свят дължина двадесет и пет сантиметра при ерекция въобще не е прекомерна. Мнозина на Земята имат толкова дълги... дори къде по-големи. Уверявам ви, че предишните ви два и половина сантиметра при ерекция бяха твърде скромни.

– Охо, знам ви аз целолозите! – викнах му. – Не можете да не направите нещо смахнато!

Праhd внимателно обмисли думите ми. Отметна сламенорусата си коса от челото.

– Всъщност не е така. Разбира се, вероятно ще се почувствате малко по-жизнен. Мускулният ви тонус ще се подобри.

– Не, няма да ме заблудите! – крещях аз. – Направил сте нещо по-особено! Сигурен съм!

Той пак помисли. Май си спомни нещо. Погледна ме пренебрежително с яркозелените си очи.

– Ами да. Катализаторът. Значителна сложност представляваше да намества всички нервни окончания в първия тестис, след като бе направен според генетичните ви особености. Затова оставих втория малко по-дълго в стимулатора на бърз растеж. Но няма да произвежда наведнъж по повече от двеста и петдесет грама сперма.

– КАКВО? – креснах аз.

– Но – продължи той разсъдливо – това е не повече, отколкото кон изхвърля на един път.

– Знаех си! – захленчих. – Превърнали сте ме в кон!

– Не, не, не – успокояваше ме той. – Всичко е в границите на човешкото. Ще правите съвсем нормални бебета. Наистина, Султан Бей, трябва да ми вярвате. Конете тук отдавна не са на мода. Имат си предостатъчно. Вие сега сте най-обикновен добре оборудван мъж. Разбира се, вероятно е да чувствате нагон да го правите по-честичко, отколкото досега. И е възможно да го правите повече от веднъж на нощ. Но искрено ви уверявам – ще видите, че ще се чувствате прекрасно.

– О, Богове! – заридях аз. – Сигурен съм, че всичко това изцяло ще промени личността ми.

– Какво?

Яркозелените му очи зейнаха от изумление насреща ми.

– Да – хълцах аз. – Питайте който щете земен психолог. Личността представлява всичко на всичко продукт на клетките. Човек има нагони. Те идват от примитивните части на мозъка. Които също се състоят от клетки. Вие променихте клетките ми и следователно сте внесъл коренни промени в характера ми.

– А, това ли било! Конкретно във вашия случай бих желал да е вярно. За нещастие вие само повтаряте суеверията на един невеж първобитен култ, често срещан на изостанали в развитието си планети. Те се стараят да внушат на хората, че характерът е вроден и се предава по

еволюционната верига или някаква подобна безсмислица. В някои шамански култове дори стигат дотам, че определят човека изцяло като резултат от клетъчната му наследственост, значи той не може да се промени. Това е начин да се оправдаят за неспособността си да формират характеристиките. Когато хората се опитват да им потърсят отговорност, че по този начин създават престъпно общество, те нагло заявяват, че „човекът е продукт единствено на своите клетки“. Но само прикриват факта, че самите те са твърде некадърни и престъпни, за да възпитават характери и да различават доброто от злото.

Но не, Султан Бей. Ако клетките и жлезите бяха всичко в живота, аз щях да съм Бог, нали? А не съм. Аз съм само един беден целолог, на когото не плащат, но въпреки това си върша работата, без дори да получавам благодарност от висшестоящите, а вместо нея – незаслужени подозрения.

Той пусна чаршафа. Погледна ме.

– Твърде тъжно е, че личността не може да се променя, като сложим няколко нови клетки. Особено във вашия случай. Но – той се усмихна храбро – правя, каквото мога, за да облекча страданията и да дам малко повече радост на хората. И се надявам, че вашите нараснали способности няма да доведат до тежки последици за други хора на тази планета. – Прахд се развесели. – Добре! Това го направихме добре. Можете да станете и да си тръгнете, когато пожелаете.

За да даде пример, и той излезе.

Седма глава

Сестра Билдирджин се зае с метенето на пода и подреждането на стаята. Струваше ми се щастлива, но явно тук беше прекалено тихо за нея. Издърпа куплунга на слушалките от радиото и пусна последните попхитове.

– Ей! – подвикнах ѝ, вече преситен от „Ти си моето чудовище“. – Той каза, че мога да си вървя! Махни ремъците от леглото и ме пусни. Къде са ми дрехите?

– Дрехи ли?

Тя изскочи навън и скоро се върна с торба, в която обикновено слагаха отрязани части от телата за изхвърляне. С ясен надпис на волтарински „Не пропуска миризми“. Хвърли ми я.

Не можах да я хвана. Ръцете ми още бяха вързани. Но изглеждаше

съвсем плоска, нямаше как вътре да са дрехите ми.

– Не дойдох тук с това!

– А, наложи се да изхвърлим костюма и палтото. Бяха подгизнали от някакъв сос. Изхвърлихме също обувките, чорапите и шапката. Тук са само портфейлът и документите ти.

Погледнах я. Да, черните ѝ очи бяха хубави, но иначе си беше глупавичка. Реших да проявя търпение. Все пак не можех да помръдна.

– Вижте какво, сестра Билдирджин. Нужни са ми дрехи, за да напусна болницата. Дори през прозореца забелязвам, че навън е много студено. Душа вятър. Не мога да изляза без дрехи.

Тя ме разбра.

– Така че – продължих – като добро, мило, невинно момиче, каквато сте, отидете в някой кабинет и се обадете на моя приятел таксиметровия шофьор. Кажете му да ми донесе някакви дрехи.

И това схвана. Излезе. След десетина минути се върна.

– Обадих му се.

Носеше комплект халат и чехли за еднократна употреба. А, значи все пак имаше някакъв ум в главата.

Остави халата и чехлите в отсрещния ъгъл на стаята. После застана и се взря в мен.

Настъпи напрегнато мълчание. Не ми харесваше погледът в тези черни очи. Дори най-добрите жени са най-лукавите зверове, създадени в тази Вселена. По-добре да отклоня вниманието ѝ от кроежите, за каквото и да се отнасяха.

– Вие сте го накарала да ми направи операцията – наблегнах.

Очаквах разгорещени уверения в обратното. Но тя каза:

– Разбира се! Всеки, който е способен ДВА ПЪТИ да прекъсне едно момиче на средата, трябва да е скаран със секса. И такъв човек сигурно не може да оцени най-хубавото в живота. Още при първия ми намек доктор Мухамед взе присърце тази работа. Но никак не съм сигурна, че сме приключили с това.

Черните очи блестяха твърде ярко!

– Мисля – рече тя, – че съм длъжна да се уверя.

Пулсът ми се ускори от първия повей на тревогата. Тя имаше вид на жена, която се кани да каже нещо лукаво и хитроумно.

– Е, има само един начин да проверя.

Подскочи към вратата и я залости. Върна се и пусна радиото по-силно. Отиде до прозореца и се успокои, че никой не може да надзърта вътре.

Тревогата ми избуяваше.

Провери ремъците на леглото. Когато видях, че няма да ме развърже, температурата ми скочи.

Свали си десния пантоф. Изрита левия пантоф. Обърна се с гръб към мен. Правеше нещо около кръста си.

Какво замисляше?

Нещо проблесна. Тя се наведе и пак се изправи. Държеше бикините си.

Захвърли ги.

Бутна сестринската си шапка на темето.

Взирах се в нея паникьосан.

– А, така няма да стане – каза тя. – Не бива да зяпаш!

Бързо вдигна чаршафа така, че ми остана само тесен процеп за гледане. Виждах ъгъла на прозореца и лампата в средата на тавана. Но не и сестра Билдирджин!

Усетих, че леглото се наклони.

О, Богове! Какво искаше да направи?

Леглото пак се разклати.

Трескаво се надигнах да видя какво става. Но ремъците ме спряха.

Хладен полъх ми подсказа, че долната половина на чаршафа е дръпната.

Очите ми почти изскочиха от главата.

Внезапно проумях какво бе намислила.

Милосърдни Богове! Та тя беше непълнолетна!

Баща ѝ беше най-известният лекар в околията. Щеше да ме убие, само ако я пипна!

Опитах да се утеша с мисълта, че ТЯ вършеше цялото пипане.

После като видение ми се мярна ловната пушка на баща ѝ. Той беше най-добрият стрелец по пернат дивеч в цяла Турция. Смъртоносен!

Зрението ми се замъгли от представата как пърхам трескаво из небето, после гърмът на пушката и аз безсилно падам на земята.

Беше твърде късно.

За миг мярнах върха на сестринската шапка. Червеният полумесец ми заприлича на насочено към мен острие.

– Оооох! – напяваше тя. – Чудно, чудно!

Сестринската шапка слезе надолу.

После леглото се заклати.

Поред виждах ту върха на сестринската шапка, ту лампата на

тавана.

Струваше ми се, че очите ми се въртят на спирали.

По радиото започна песен на „Хучи-Хучи и Техните Електрически Джура Иризва“. Тя влезе в ритъма им.

„Малката все прави чук-чук.
Малката чук-чук по цял ден.
Малката, ох, чук-чук цял ден.
Я по дяволите всичко!
Да се чук-чук цял ден.
Да се чук-чук цял ден.
Да се чук-чук цял ден.
Да се чук-чук цял ден.“

Сестринската шапка и лампата се сменяха в ритъм на музиката.

Потънах във **ВЕЛИКОЛЕПНО УСЕЩАНЕ!**

Само понякога ушите ми долавяха откъси от песента.

„Да се чук-чук цял ден.“

Продължаваше безкрайно! И сестра Билдирджин, и музиката!

„Да се чук-чук цял ден.“

Минаваха минута след минута.

После ббббббууУУУМ!

Земетресенията и ураганите, смесени с целия небесен хаос на Боговете, въобще не можеха да се сравнят с това!

ОЛЕЛЕ!

Накрая стаята се успокои до размазан световъртеж.

Лежах задъхан.

Боцна ме учудване. Къде е било това през целия ми живот досега?

Още някой пъшкаше. После леглото се разтресе.

Видях върха на шапка. Сестра Билдирджин сигурно вече стоеше до леглото.

Мърмореше си.

– Прахд каза, че било направо превъзходно за кожата. Ако се съди по количеството, ще имам най-хубавата кожа в цяла Турция!

Внезапно през процепа видях вдигнатите й нагоре крака. Май седеше на пода!

– Нищичко не бива да се губи – редеше тя. – Съхранението е моят девиз.

Не виждах какво правеше. Чух я да прекосява стаята към мивката.

Чух плисък на вода. После тишина.

Изведнъж чаршафът беше дръпнат от лицето ми. Тя стоеше пред мен напълно облечена.

– Между другото – промълви с професионална усмивка, – ще се радваш, като научиш, че оборудването ти издържа успешно клиничните изпитания. Разбира се, липсва ти опит в употребата на твоите инструменти. Трябва да ти кажа, че Прахд е много по-сръчен майстор.

Тя кимна към долната половина на тялото ми, която не можех да видя. Погледна ме. Размаха заплашително пръст.

– Разбира се, ти сега си само едно малко момче с нова играчка. Гледай да не я счупиш веднага.

Започна да разкопчава катарамите на ремъците, придържащи ме към леглото.

– Султан Бей, не се славите с особено добро име. Наложил се да ви оставя вързан, за да не ме изнасилите в мига, когато се освободите. Сигурна съм, че ме разбирате. Така, ако сега развържа и този последния, ще обещате ли да не ми скачате и да не ме изнасилвате?

Това безумие ми направи услугата да внесе малко ред в хаоса на мислите ми. Действителността сякаш се стовари върху главата ми. Току-що „бибипнах“ гаджето на Прахд!

– Не казвайте на Прахд! – примолех й се.

– Е, зависи.

Изнудване! Знаех си! Моят обучен от Апарата нос го подушваше и през аромата на нейния парфюм и миризмата на секс.

– От какво?

– От две неща. Никога повече да не прекъсваш някое момиче на средата. И никога, никога, никога повече да не блъскаш моя „Фиат“!

Не ми харесваше този неин поглед.

– Обещавам.

– Да, ама аз не обещавам – каза тя.

Със замах отвърза последния ремък и ми метна еднократния халат с чехлите.

– Облечи това и се поразходи из приемната, докато ти донесат дрехите. Трябва да избърша всички тези пръски по пода, преди някой да ги види и да открие какво е станало.

Практично момиче. Излязох припряно.

Осма глава

Установих, че съм заемал стая в основната сграда на болницата. Всички отделения и стаи бяха разчистени още щом се появила възможност огромните запаси да бъдат прехвърлени в складовете. Подразни ме да виждам толкова много турци по леглата. Мястото беше направо претърпкано с гости, които не можеха да си платят престоя! Истинските доходи се криеха долу, в тайното подземие.

Шляех се по посока към голямото фоайе. Беше времето за прегледи. Навсякъде се тълпяха старци, жени и деца, чакащи реда си за безплатното лечение. Пълна загуба на време. Отрепки! Е, аз направих това достъпно за тях. Би трябвало да са ми благодарни. Ходех важно сред гъмжилото. Виждаха кой идва, бързо придърпваха децата към себе си и се свиваха на пейките.

Да вървят по дяволите! Обърнах се, за да отида обратно във фоайето. Един от градските лекари, който през част от времето си работеше тук срещу огромна заплата, говореше на стара жена – сигурно я убеждаваше, че има нужда от скъпо специално лечение в градския му кабинет.

Бащата на сестра Билдирджин!

Изтръпнах.

Бързо влязох в някакво помещение, за да не ме забележи. Надникнах през откренатата врата. Още стоеше там.

Огледах се. Бях попаднал в единична стая. Някой лежеше, увит в приспособление, покриващо целия му гръден кош като метален сутиен. Пациентът беше целият омотан в бинтове, само очите му се виждаха.

Защо ли му трябваше да вдига ръце, сякаш се пази от удар? Познаваше ли ме?

Взрях се по-отблизо.

РАТ!

В името на Модонските Демони, какво правеше тук Рат?

О, как се вбесих!

– Защо бе, да те „бибип“! – крещях му аз. – Още почивки, а! Не мога да разчитам на тебе дори за миг! Разбираш ли, че твоята „бибипска“ страст към лентяйството ме остави напълно спял? От тебе се искаше да стоиш в Ню Йорк! Ти си единственият, който може да включи онзи Предавател 831! А ако не е включен, не мога да видя и едно „бибипско“ нещо, което прави онзи прокълнат Имперски офицер! Нали ти трябваше да го следиш! Но и за частица от секундата не ти е пукало, че той има

пълномощия от Великия съвет да заповяда арестуването на всички ни! Ей, да те „бибип“ бе, Рат. Веднага ставай от това „бибипнато“ легло, отивай в Ню Йорк, качи се на „Емпайър Стейт Билдинг“ и отново включи онзи Предавател 831!

Ох, как се ядосах! Сигурно гласът ми се чуваше доста надалече. Някой влезе. Извъртях се към него.

Беше Прахд.

– По-полека – спря ме той. – Хората отвън не трябва да чуват волтарански език.

Пренебрегнах забележката му.

– ТОЗИ какво търси тук? – попитах го.

– Изпратиха го от нийоркския офис, защото умираше от пневмония. Беше му останал само половин бял дроб. Трябваше да го излекувам от инфекцията и да възстановя белите му дробове. Освен това не му бяха нагласили добре костите на челюстите, така че не можеше да се храни. Наложих се да възстановявам и способността му да дъвче. Имаше и стари рани, счупвания и белези. Отгоре на всичко стъпалата му бяха измръзнали. Вече се чувства значително по-добре, но състоянието му определено не позволява да бъде изписан!

– Аз съм този, който ще реши! – разбушувах се насреща му. – Извадете го от това скеле и да тръгва за Ню Йорк!

– Това ще го убие – увери ме Прахд.

– Ами да го вземат дяволите тогава! – креснах. – Може да ви осъдят заедно с него за съучастие в скатаване от работа!

Рат отдавна размахваше ръце. Прахд извади от джобовете си бележник и химикалка. Даде му ги. Макар и трудно, Рат започна да пише. Когато свърши, Прахд ми предаде листчето.

Какъв разкривен почерк!

„В офиса ми предадоха вашата заповед да включа Предавател 831 и да докладвам. Това и направих. Тогава ми замръзнаха стъпалата. Вярно ли е, че високият рус младеж със сините очи е истински Имперски офицер? От Флота на Волтар? И има заповеди от Великия съвет?“

Това беше последната капка, от която чашата на търпението ми преля. Те всички се опитваха да изкарат мен виновен.

– Разбира се, че е! И заради него всички ни може да екзекутират! Мене, тебе, Прахд, въобще всички! Внимавай, нагъл „бибипец“ такъв!

Метнах по него смачканата бележка.

– Значи може Рат да остане, за да довършим лечението му? – попита Прахд.

– Всички сте еднакви – рекох. – Би трябвало да взривя тази дупка! Излязох наперено.

Девета глава

Макар и обзет от ярост, не загубих предпазливостта си. Хитро се изплъзнах от възможността да ме застреля бащата на сестра Билдирджин, като метнах халата върху главата си и се прибрах в стаята си по странични коридори.

Персоналът сигурно разчистваше за някой друг пациент, макар че пликът с портфейла и документите ми още беше на леглото. По средата на стаята се мъдреше товарна количка с висока камара мукавени кашони. Минах по-навътре. Зад количката таксиметровият шофьор се бе настанил на един стол.

– „Мудлик“ не са се престарали, като са строили това тук – отбеляза той. – Оставили са пръски бяла боя по целия под. Я погледнете. Цяла пътека от леглото до мивката.

Прииска ми се незабавно да отклоня вниманието му от тази тема.

– Чакам те от часове! Не мога да си тръгна оттук без дрехи.

– А, дрехи ли? Ами само погледнете какво донесох за вас!

Той свали най-горния кашон от количката. Пусна го на леглото и го отвори. Стреснах се. Стори ми се, че отвътре ще изскочи някое диво животно!

– Палто до петите от кожа на истинска туркменска мечка! Пипнете само тази козина! Продъбена е от майстор, почти не вонят. – Той скочи за друг кашон. – Шапка от каракул – направо от езерото Каракул в Таджикистан. Вижте лъскавината. Пренесена контрабандно от най-добрите в занаята. – Нахлупи я на главата ми. – Ех, че вид ви придава! Пострахотен сте от комисар! – Сграбчи следващия кашон. – Вижте сега тези елегантни ботуши за сняг, с меки кончови! Нима не е красив синият цвят! А това виждате ли? Обувките са ви точно по мярка и са цели три чифта – черни, сини и кафяви. Именно вашия номер. Всичко ви е по мярка.

Не желаяше да слуша какво му говорех, скочи към количката. Кашоните се посипаха на пода. Той разкъса още един.

– Вижте сега този непромокаем, копринен ски-екип. Нима не ви завладява тази небесна синева? Върх на елегантността. Последен вик на модата от Швейцария! Ами тази качулка? Опишайте с какво е подплатена. Норка! Нали е чудесна?

Зае се с други кашони.

– Сега да минем на по-практичните неща. Вижте този ушит по поръчка костюм от английски туид. Само как проблясва! Какъв стил! А това е жокейският брич, който върви в комплект с него. Нали чудесно се съчетават? Ами само вижте как стои това тъмнокафяво на фона на самото. Ето и обувките. Погледнете кожата. Прекрасна, а? Известна марка. Върх. Точно по мярка ви са.

Разкъсваше кашон след кашон.

– Така, това е тиролски костюм. Ей, ама чудничко е това помпонче на зелената тиролска шапка, нали? Велико, а? Така, сега самото, късият панталон и планинарските обувки – всичко от най-качествена кожа. Похваляйте се на тирантите. Ръчна бродерия! То си пише на етикета.

Опитах се да го спра. А той ровеше ли, ровеше... Кашоните сякаш край нямаха.

– Това тук е по-официалното облекло. Копринени ризи и копринени шалчета. Ами този италиански сив раиран костюм? Ех, има ли нещо по-достоплепно от него? Така, имате дужина пуловери, ръчно плетени от копринени нишки...

– ЧАКАЙ!

Успях да го спра едва когато с тялото си му препречих достъпа до все още голямата купчина кашони върху количката.

– Откъде е всичко това?

– Че как откъде, от града, „Магазин Гийси – Специални доставки на западно облекло за джентълмени“. Преди няколко дни им беше намекнато, че вие се връщате у дома, и те поръчаха светкавично всичко това в Истанбул. Знаят ви мерките. Не се притеснявайте за нищо. Всичко ще ви стане идеално.

– О, Бокове! – кряснах. – Казах да ти предадат, че трябва да отидеш във вилата и да ми донесеш някакви дрехи.

– Не, казаха ми да ви донеса дрехи. Но аз първо отидох във вилата, а те ми се сопнаха, че били прекалено заети, за да се занимават с глупости. Навън е ужасно студено, вие досега бяхте в болница и така нататък. Знаем какъв изтупан джентълмен сте, затова отскочих до града да взема тези дрехи за вас.

– Но те изглеждат толкова скъпи, че тръпки да те побият! –

възразих аз.

– А, нямаше нужда да давам пари. И вие дори ще се изумите, като научите докъде се простира кредитът ви. Купих ги с вашите кредитни карти „Старт Бланчинг“ и „Дънър'с Клуб“!

Стори ми се, че ще падна в несвяст. Кредитни карти! О, Богове, кредитни карти!

Вдъхновението ми дойде на помощ.

– Но ти не знаеш номерата им!

– Ами, всеки в града знае номерата на всичките ви кредитни карти.

В Истанбул също. Никакви проблеми!

Тук вече се изискваше изключително вдъхновение. Не само няха никакви пари, но и бях длъжник на кредитните компании за целия последен месец на нашето пътуване!

Сетих се!

– Няма да подпиша фактурите!

– О, това също не е проблем. Офицер Грис, вие забравяте, че на планетата Модон бях осъден за фалшификации. Знаех колко отпаднал ще бъдете след болницата и останалото. Подписах всичко вместо вас, за да ви спестя тази досада.

– Уредил си всичко това само за да прибереш десетте процента за посредничество от магазина – казах със стържещ глас.

– О, Небеса, не е така, офицер Грис! Колко сте несправедлив! Студът навън е страшен. Щом вече сте си вкъщи, няма да си простя, ако ви оставя да се разболеете. А сега защо не отидете в онази баня да вземете един душ, докато подготвя за вас коприненото бельо, вълнените планинарски чорапи и чудесния костюм от камилска вълна. Ами тази тъмнокафява риза с това бяло шалче от „Кристиан Диор“, ами тези ръчно изработени каубойски ботуши? Не пускайте прекалено гореща вода. Навън е твърде студено. После ще облечете това палто от меча кожа и шапката от каракул, за да ви отведе в дома ви.

Какво ли можех да кажа? Поне имаше един човек в цялата Вселена, който се грижеше за мен, каквито и да бяха подбудите му. Не смятах, че има значение ще нося ли мечешко палто или еднократен халат от „Занко“, когато ме застрелят. Още петнайсетина хиляди не добавяха кой знае какво към моя дълг от около половин милион, натрупан от кредитните карти. Оживих се. Тази сума щеше да пристигне за плащане чак месец след като ме гръмнат за закъснението с вече наличния дълг.

Докато се сапунисвах, хрумна ми, че не знаех истинското име на таксиметровия шофьор. И викнах през шума на водните струи:

– Знаеш ли, никой досега не ми е казал името ти.

– Ахмед – викна той в отговор.

– Не, не – напъвах се аз. – Знам ти турското име. Исках да кажа – истинското ти име.

– О, това ли. Деплор.

Деплор ли? На модонски език означава „съдба“.

Тепърва щях да имам поводи, за да си припомням това. Но в момента повече ме занимаваха затрудненията да се сапунисам въпреки новите си телесни части. Надявах се панталонът да не ме стяга. Това нещо беше толкова голямо!

ТРИДЕСЕТ И ПЕТА ЧАСТ

Първа глава

Въпреки загрижеността на таксиметровия шофьор чувствах се прекрасно. Прекосих поляната пред вилата с пружинираща стъпка, озъбен както винаги за пред прислугата.

Сметнах, че е под достойнството ми да заповядам пренасянето на кашоните, и оставих това на шофьора. На свой ред той строи Карагьоз и още неколцина от мъжете, подредиха се като при гасене на пожар и твърде скоро спалнята ми заприлича повече на склад, отколкото на жилище. Поне щях да посрещна финансовата си гибел, облечен според последните прищевки на модата.

Преди да си тръгне, таксиметровият шофьор поспря до мен във вътрешния двор.

– Това ще ви стигне, докато траят студовете. И не забравяйте да се обличате по-топло. Но щом наближи пролетта, тези дрехи ще бъдат прекалено топли, затова още сега ще подгоня „Магазин Гийси“ да започне работа по пролетния ви гардероб.

Имах предчувствие, че щом наближи пролетта, аз отдавна ще съм изстинал труп в гробищата, където заравят хората, убити от отделите за неизправни длъжници в кредитните компании. Но го оставих да си мечтае. Той все пак се грижеше за мен, макар и според собствените си разбираня.

– И увивайте врата си с онези вълнени шалчета – напомни ми той. – Гледайте да не си мокрите краката.

Отиде си.

Звукът от затварянето на външната врата сякаш послужи като сигнал да се отвори вратата към стаята на Утанч. Стоях и размишлявах как да вляза в спалнята си. Чух как някой ахна. Обърнах се.

Утанч. Гледаше шапката от каракул. Взираше се в палтото от меча кожа. После се втренчи в лицето ми, което поне частично се виждаше зад гънките на яката.

– Ох! – каза тя с нещо, което определих като облекчение. – Това си бил ти!

– Току-що се връщам от болницата – обясних.

– О, там ли си бил? А защо си позволяваш да идваш тук и да

плашиш хората до смърт? Отначало си помислих, че си комисар или някаква друга важна клечка.

Нещо в тона ѝ ме жегна.

– Утанч – казах ѝ, – трябва да си поговорим с тебе за кредитните карти.

– Ха! – възкликна тя. – Ето че пак побесняваш за най-малката дреболия!

Беше красива, застанала на вратата в бяла сатенена роба, обшита с перли, купена от „Сакс“ на Пето авеню. Наистина я обичах. Но освен всичко друго тя постави и лявото, и дясното ми стъпало над ръба на Гроба за неизправни длъжници.

– Утанч, би ли могла да върнеш или да продадеш част от бижутата, които си купи? Дълбоко съм затънал във финансови неприятности.

Не знам какво очаквах. Тряска на хлопната врата може би. Но тя стоеше и ме гледаше напрегнато. После пхна пръст в устата си и се замисли.

Продължих:

– Утанч, ти си ми много скъпа. Но ако сметнеш за подходящо и ми позволиш да анулирам твоите кредитни карти и да върна някои от поскъпите покупки, може и да оправя някак този батак.

– О, господарю, толкова съжалявам, че се наложи да науча – купил ме е човек с твърде ограничени средства! Но аз съм си виновна.

Настроението ми започна да се оправя. Значи все пак не ѝ беше безразлично положението ми!

Тя каза:

– Преди да изляза на търг, трябваше да проверя котировката ти при „Дън и Брадстрийт“. Не направих това от нехайство.

Беше трогателно. Разбира се, едно диво момиче от пустинята няма много начини да провери нечия кредитоспособност.

– Не ми се вярва – продължи тя, почуквайки замислено с нокът по зъбите си – капиталистическите закони да позволяват на една робиня да продаде обеднелия си господар. Не, тези закони са прекалено гнили. – Намръщи се симпатично и започна да усуква кичур от своята гарновочерна коса. – Но непременно има нещо, което бихме могли да предприемем.

Пак ме споходи вдъхновението. Внезапно осъзнах, че цялото ѝ недоволство от мен се корени в сексуална незадоволеност. След всеки сеанс тя все ми се струваше нещастна. Фройд не би могъл да греша. Тя просто беше незадоволена! Обаче сега!... Сега, след великолепната

работа на Прахд...

– Утанч, защо не дойдеш в моята стая довечера? Имам чудесна изненада за тебе!

– Изненада ли? – повтори тя с подозрение в гласа.

– Голяма – уверих я. – И много хубава.

– Хъммм – проточи тя. – Господарю, ако дойда в твоята стая довечера – само това и нищо друго, – ще ми позволиш ли да задържа всичките си покупки и кредитните си карти?

Обмислях нещата много бързо. У мен нямаше и следа от съмнение, че щом научи какво имам вече, от главата ѝ ще се изпарят всякакви мисли за бижута и кредитни карти. Фройд не би могъл да греша. Сексът е основа и на най-нищожния подтик на човека, всъщност е основата на всичко. Ако успееш да я примамя в стаята си само за час, после тя щеше да бъде предоволна да остане с мен до края на живота си, та дори и да тънем в мизерия.

Заложих всичките си чипове на Фройд.

– Утанч, само ако дойдеш в стаята ми довечера и легнеш при мен за пет минути, можеш да задържиш бижутата и кредитните карти.

Тя кимна.

– В девет. Ще дойда.

Тя затвори вратата на стаята си.

Аз изиграх няколко танцови стъпки.

Реших проблема!

Далеч преди да изтекат петте минути, всякакви бижута и кредитни карти щяха да изхвърчат от тази хубава главица. След това щях просто да върна причините за теглото ми на „Тифани“ и да късам, да късам коварните кредитни карти на нищожни парченца. А докато правя това, тя дори ще се смее весело! Чудесна е психологията, превъзходна е! Благословен да е Фройд!

Втора глава

Отведнъж ме обзе въодушевена жизненост. Трябваше да напъхам някъде дрехите си и да подреда стаята, затова реших да не губя време.

Проблем – няхах достатъчно място за складиране. Трябваше да махна нещо. В един от тайните ми килери почти цялото пространство блеше заето от хипношлемове в големи кутии. Запечатах ги, за да приличат на нови и с няколко отбрани заплахи накарах Карагъоз да ги

нареди в комбито „Шевролет“ и да ги закара при Прахд, за да бъдат оставени на съхранение в новите складове. Но и така мястото едва ми стигна, тъпчех плътно всичко, струпвах кашон върху кашон, накрая все пак успях.

Нов проблем – беше едва четири следобед. Пет часа, които да убия някак!

Хелър. Рат каза, че включил Предавател 831. По-добре да проверя.

Влязох в тайната стая и избутах настрани сандъците и фалшивите златни кюлчета, разхвърляни на пода. Включих стенното електрическо отопление, за да следвам напътствията на таксиметровия шофьор. Извадих приемника и екрана от багажа си, сложих ги на предишната ниска масичка и ги включих.

Победа!

Ето го неговия офис в „Емпайър Стейт Билдинг“.

Но не ми стана много ясно какво правеше. Виждах пода под какви ли не ъгли.

Накрая неговият глас:

– Аха, открих я.

Измъкна каучукова топка от тъмното под бюрото си, изправи се на стола и я сложи върху лист хартия.

Котаракът скочи върху бюрото, отиде на около метър от топката и се настани.

Хелър я бутна към котарака. А той с ловко движение на лапата му я върна. Напред-назад, напред-назад.

Беше някак жалко. Настина му подложихме динена кора. Нямаше какво друго да прави, освен да играе с котката си!

Напълно неочаквано животинчето удари страхотно топката, която отскочи от бюрото, но този път Хелър я хвана.

– Котак, внимавай с тази твоя сила. Недей да се фукаш толкова. Някой ще си втълпи, че си извънземен, и ще те пипнат за нарушение на Кодекса. Ето, върви да я погониш малко!

Хелър хвърли топката към отсрещния край на стаята. Котаракът скочи след нея като куршум.

Но миг преди тя да се удари в стената, вратата се отвори.

Котаракът зарязва отскачилата топка и се закова пред вратата.

– Не можа да ме улучиш – каза Бум-бум.

Котаракът видя кой е влязъл и промълви:

– Йоу?

Бум-бум прекоси стаята.

– Трябва да научиш котарака как да се цели по-точно.

А животното го следваше, вперило очи в чантата, която той носеше.

– Не, няма сладолед – осведоми го Бум-бум.

Тръшна чантата на бюрото.

– Джет, ето ти снимките, които си правил. В тази бутилка е веществото, човекът разправя, че щяло да измие емулсията от тях.

– Нещо разпитваха ли те?

– А, не, по дяволите. Казах им, че влиза в обучението по G-2, а те казаха, че винаги с удоволствие помагат да студентите да си правят домашното.

Котаракът реши сам да се увери, че в торбата нямаше сладолед. Съвсем очевидно беше, че не се доверяваше на Бум-бум.

– Джет – подхвана Бум-бум, – докато чаках да ми намерят това вещество, измислих чудничък план. Все нещо трябва да се направи. Бъз ме е да припаря до фамилията. Не мога да си нарежа работата или пак ще ме пхнат в Синг Синг. Но аз всичко измислих.

Хелър му махна да седне. Котаракът също се приготви да слуша.

– Ей така ще стане – започна Бум-бум. – Разучих номерата на коли-те на всички издатели в тая страна. Значи просто пъхам по една бомбичка във всяка и БУУМ! – те са в чистилището, а на нас ни е широко около врата.

Хелър каза:

– Така май доста работа ще падне.

– Добре де, а за това какво ще кажеш? Залагам бомби под сградите на телевизионните мрежи – Ен Би Си, Си Би Ес и Ей Би Си. Онова, фалшивото Гениално хлапе, все ще отиде в някоя и ТРЯС – той отлита в Чистилището, а на нас пак ни е широко около врата.

– Да, но тогава репортерите ще връхлетят върху мен.

– Джет, започвам да подозирам, че нямаш душа на разрушител.

Изпръхтях. Като боен инженер Хелър вероятно бе взривил повече сгради и крепости, отколкото Бум-бум дори си представя, че може да има. Но с изумление чух отговора на Хелър:

– Свалям шапка пред специалиста. Нещо не ми се вярва обаче това да са правилно подобрите мишени.

Замръзнах. Явно Хелър говореше за МЕН! Нима все пак е надушил нещо? После се сетих, че вероятно има предвид Медисън. Естествено по-добре да е Медисън, отколкото аз. Останал без дъх, чаках Хелър да продължи. Но той нищо повече не каза и ми хрумна, че просто не знае.

Успокоих се.

Бум-бум стана.

– Тогава – изрече той – ми остава последният изход.

– Който е?... – подкани го Хелър.

– Да пийна малко шотландско – отвърна Бум-бум. – Хайде, котарак.

Няма да липсваш на твоя шеф, ако ми правиш компания около час, а пък аз мразя да пия сам.

Той излезе, а котаракът заприпка след него.

Хелър веднага се улиса в работа. Отвори един от справочниците по G-2 – по установяване на самоличността. Изсипа фотографиите от плика на бюрото. Стори ми се, че снимките до една бяха на самия Хелър, но на различна възраст. Извади от бюрото тасче, сипа в него малко вода и другата течност. После отиде да вземе от сейфа цяла пачка документи за самоличност. Ей, че това бяха паспортите, картите за социална осигуровка и шофьорските книжки, които прибра от гангстерите и от Силва! Пръсна ги по бюрото. О, Бокове, чак сега разбрах колко много са!

Десет от гаража. Двамата снайперисти, които наех – Бум-бум сигурно им е претършувал джобовете. Един от градското летище. И пет изработени в ЦРУ, които взе от Силва.

Имаше обаче случаи, когато не прибираще документите – тримата в „Грейшъс Палмс“, другите двама на летището и, разбира се, собствения паспорт на Силва.

Пресметнах набързо. Хелър беше затрил деветнадесет от хората на Фаустино. И те знаеха това – нищо чудно, че толкова се страхуваха от него. Той изби осем хулигани в парка „Ван Кортланд“. Смачка, но не уби Торпедо Фиакولا и двамата турски борци. И вдигна във въздуха десет агенти на Данъчната служба, стига да насилите въображението си и наречете агентите на Данъчната човешки същества.

Четиридесет души!

Всички искаха да му пуснат кръв и винаги ставаше при самозащита. Но какво ще е, ако си наумеше да тръгне на лов за хора!

Та той беше опасен!

О, задължително беше да съм абсолютно, непоклатимо сигурен, че няма да стане неудържим! И най-добре самият аз да бъда невероятно предпазлив! Понякога забравях, че си имам работа с най-добрия боен инженер на Волтарианския флот. Ето това ми беше проблемът с него. Той приспиваше вниманието с обноските си на джентълмен-офицер, с преструвките си за почтеност и дори набожност.

Ала какво ли значение има! Роксентър си знаеше работата. Бери

също. И хвала на Боговете, Медисън беше експерт в боравенето с оръжие, по-могъщо от всичко, което можех да си представя – връзките с обществеността.

И ние го спряхме. Ние направо го заковахме.

А сега той си губеше времето с тези паспорти и шофьорски книжки. Пускаше своя снимка, на която изглеждаше по-възрастен, в тасчето с течността. Тънката емулсия започваше да се отделя от хартиената основа. После с малки щипци поемаше емулсията и я нагласяше върху истинската снимка в паспорта. С помощта на някаква влажна топка притискаше новата емулсия, така че тя повтаряше очертанията на сухия релефен печат.

След някое време вече разполагаше с осемнадесет паспорта. Сега му оставаше само да променя цвета на косата си и да нарисува още няколко бръчки по лицето си, за да отговаря на съответната възраст, и можеше да използва всеки паспорт!

После се зае да подправя шофьорските книжки. Тук беше по-сложно, защото и цветните снимки бяха по-малки. В някои случаи му се налагаше да вади цялата шофьорска книжка от вакуумирания калъф. Махаше емулсията от снимките и вместо нея слагаше своята. Накрая пусна всички книжки през преносима машинка за вакуумиране, която бе поставил наблизно.

Осемнадесет комплекта документи. Но каква ли полза можеше да им от тях? Все имена като Чекино, Серпенте, Лачо, Рапиторе... Имена на гангстери. Непременно бяха широко известни и въведени в полицейските компютри. А и вече всеки би трябвало да е научил, че Ингано Джон Скроконе, главният счетоводител на Фаустино, е мъртвец. Само петте паспорта от ЦРУ биха могли да му свършат някаква работа и бях готов да се обзаложа, че проследяването им ще разкрие – това са фалшиви самоличности за прикритие. И то на агент, който вече беше труп – Гунсалмо Силва.

Тогава се разсмях. Разбрах за какво бяха всички негови усилия. Заради колежа и приятелите си беше принуден да се придържа към името Уистър. Но Медисън го натика в миша дупка, накара го да търси прикритие. Хелър дори не можеше да се регистрира в някой хотел, без служителят на рецепцията да го помисли за Гениалното хлапе! Ние наистина го докарахме до пълна съсипия!

О, колко добре се почувствах! Хелър трябваше да се спасява с бягство. Живееше в едно стайче до своя офис. Вреоятно дори и него щеше да загуби съвсем скоро. Несъмнено страдаше от липса на пари. Лиши се

от подкрепата на Бейб и нейната фамилия. Може би не след дълго щеше да се лиши и от Изи.

Прекрасно видение! Хелър разорен, скитащ по Ню Йорк. И всичко започна с блестящите замисли на Ломбар. Те бяха подхванати от блестящите замисли на Роксентър. И с Медисън в ролята на секача, дървото на Хелър бе подрязано из корен.

Не му оставаше друго, освен да се моли!

Ще види той какво означава да правиш добрини на една планета!

Планетите и техните жители съществуват, за да бъдат издоени от властващия елит. Човек трябва да осъзнае това до дъното на душата си, иначе прави разни глупости – например стреми се да помага на хората.

Боговете са създали отрепките, за да станат жертви на превъзходящите ги хора, такива като Хист и Роксентър. А онзи, който не мислеше така, нямаше да бъде споменат от историята дори с най-дребен шрифт.

Прегръщах сам себе си, ликувайки.

И накрая метнах едно одеяло върху екрана.

Имах да върша по-важни неща от това да наблюдавам последните гърчове на някакъв си „бибипски“, тъп Имперски офицер с глупашки мании, че може да помогне на този свят.

Трета глава

В девет вечерта се протягах на леглото в моята стая, предвкустващ и сияещ. Всички светлини бяха угасени, както тя винаги предпочиташе. Но имаше една огромна разлика – бях свалил от себе си всички дрехи, само се наметнах с чаршаф, както се опакова подарък.

О, каква изненада я очакваше! Ау! Разбира се, превръщах това във велико събитие, но нали такива бляскави моменти не се случват често в живота.

Чух лек шум до вратата. После някой опипа леглото и то потрепери.

След миг вече усещах тежестта и топлината на тялото ѝ до себе си. Разтресох се от възбуда.

– Скъпа – прошепнах.

Протегнах ръка да я опипам. Както винаги, беше напълно облечена.

Тя леко се дръпна.

– Е, каква е изненадата? – попита.

Напилах ръката ѝ. Придърпах я под чаршафа. Накарах пръстите ѝ да ме докоснат по гърдите, после ги бутнах надолу.

– Чувстваш ли това? – прошепнах, леко задавен от страстта. – Виж какво имам за тебе.

Пръстите ѝ го докоснаха.

– Какво става, ПО ДЯВОЛИТЕ?

А, знаех си, че ще бъде изненадана!

Пръстите ѝ се дръпнаха. После пак посегнаха и обгърнаха члена ми.

– Ей! – възкликна тя. – Що за номер ми правиш? Изкуствен ли е? Мамиш ме, а? Ами я да видим тогава!

Пръстите ѝ зашариха навсякъде, опипваха наоколо. Ноктите ѝ се оказаха доста остри. Тя се опитваше да намери връзките, с които е прикачен.

– Не, не! – бързо казах аз. – Истински е!

– Ще видим тази работа! – мрачно отвърна тя.

Стисна здраво и дръпна мощно!

– ООУУУУ! – писнах аз.

– О, Аллах милостиви, НАИСТИНА е истински!

Аха, знаех си как ще се учуди!

Тя опипваше отгоре, за да проучи диаметъра и обсега на проникване.

Дръпна се и изведнъж се надигна да седне.

– Ей, „бибип“ такъв! – изсъска. – Коварен, скапан „бибип“! – Зле насочен юмрук ме прасна по челюстта. – Първо ти е толкова „бибипски“ малък, че не може и да го намериш! По-малък, отколкото на момченцата! А сега ти е толкова „бибипски“ голям, че никой никъде не може да го пхне!

Нима чувах тиктакане? Да! Светещият циферблат на секундомер. Тя май се взираше в него. За да е сигурна, че са минали петте минути!

– Утанч, моля те. Сигурен съм, че нещо ще измислим. Утанч, направих това само заради тебе. Моля те да размислиш. Моля те, дай ми ръката си. Не е толкова зле. Само малко по-голям от нормалното! Утанч, има си и други предимства...

От секундомера се чу „цък“.

– Пет минути – заяви тя. – Искам да потвърдиш, че съм прекарала пет минути в твоето легло.

Бутна циферблата до лицето ми – светеше в зелено. Правилно, бе прекарала при мен пет минути.

– Моля те, Утанч – разхленчих се. – Дори нямаш представа...

– Я ме чуй бе, „бибипец“. Писна ми от тъпите ти номера! Само до КРАЙНОСТИ знаеш да стигаш. В един миг не можеш да удовлетвориш и бълха, а в следващия си способен да разпориш и камила! Сега се връщам в стаята си и да не си посмял да ми досаждаш, докато не станеш ПО-НОРМАЛЕН!

Тя стана от леглото. Вратата хлопна. Отиде си.

Лежах като смазан. От цялото предвкушване се бях възбудил така, че сякаш да се пръсна. Внезапният обрат на събитията ме завари неподготвен. Сърцето ми беше тежко от неизразходвана страст, а мозъкът ми не искаше да се опомни от стъписването.

Опитвах се да лежа неподвижно с надеждата, че така ще се поуспокоя. Вместо това ме нападнаха нервни тикове.

Не можех да лежа. Станах.

Помислих дали пък не страда от угризения, може би дори плаче, също незадоволена, затова реших да се разсея с приемника, свързан към „ухото“ в нейната стая, отдавна поставено там от мен. Включих го.

Сега се чуваше по-добре. Може да е бил преместен на по-подходящо място, когато хората от кредитните компании изнасяха килимите от къщата.

Чуха шум от течеща вода. После някакво дрънчене. Накрая и гласа на Утанч:

– Събудете се, мои малки съкровища. Не си струва да проспивате живота си.

Двете момченца замърмориха „Какво има?“ и „Ъ?“. После „Ох, че е хубаво“.

Звън на стъкло. Нима им поднасяше вечерната чаша мляко?

Зазвуча турска музика. Вероятно запис. Дива. Първобитна. Ритмично потропване с крак. Шумолене на вихрено развяващи се дрехи. Ритмични удари на саби една в друга. Тялото ми също започна да се отзовава на ритъма, макар и да не виждах самия танц.

Гласовете на двете момченца звучаха все по-силно от вълнение.

Внезапна промяна. Звучни, диви акорди на „джура иризва“. И гласът на Утанч запя:

„Може да си малък,
но пък си ми хубав.
Щях да те изям,
ако можех аз.“

И защо ли гладна
трябва аз да ходя,
щом те имам тук,
страст да утеша.
Махаме таз шапка,
пускаме косата,
ах, ще те изям
на една-две хапки!
И сега те хвърлям
право на леглото.
По-добре се скрий!
Ще те схрускам, знай!“

Дрънчене от струните на изтърваната „джура иризва“.

Леки писъци от изненада.

Шумолене от разхвърляно легло.

И викове на удоволствие!

Не можех да издържам повече. Изключих приемника. Страстта ми достигна точката на избухване. Проснах се на леглото.

Ръцете ми бяха празни. Измъчвах се. Никога досега не се бях мъчил така. Болезнено. Ужасно!

Лежах така дълги часове.

И постепенно разбирах, че никакво изтезание не може да се сравни с незадоволеното желание! При това цялото събрано на много чувствително място!

Четвърта глава

Следващата сутрин беше особено мразовита. А моето електрическо отопление се оказа с изгорял бушон. Навлякох синия ски-екип. Топлех ръцете си с чаша кафе и наново обмислях всичко много старателно. Стигнах до подсказано от отчаянието решение.

Щях да изневеря на Утанч.

Обадих се на таксиметровия шофьор и когато той пристигна, поисках да ме откара с колата малко по-надалече по пътя. Имаше отклонение, водещо към останките на вила, опожарена преди векове. Там на едно място можехме да спрем под кедрово дърво и пак да следим кой минава по пътя.

Той изключи двигателя. Вятърът въздишаше печално в клоните на

кедъра. Шофьорът се завъртя на седалката, бутна към тила си овчата шапка и зачака да чуе какво ще му кажа. Очевидно бе забелязал безпокойството ми.

– Трябва да предприема нещо спрямо Утанч – рекох.

Той обмисли това. Запаля евтина цигара „Хисар“.

– Нищо не можем да получим при препродажба – каза ми. – Пазарът е пренаситен. Отвъд границата нещата са тръгнали още по-зле. Стотици хиляди момичета избягаха насам. При опасността да бъдат изнасилени от руснаците трябвало да избират – зараза или бягство. И избрали второто. Не бих могъл да ги виня. Пипал ли сте някога брадата на някой от онези Ивановци? А виждал ли сте му въшките? Че и бълхи завъждат. Не, офицер Грис, все едно, че ни е залепнала за ръцете.

– Нямам намерение да вдигам врява – обясних му. – Но като погледнах нещата по-напред, мисля, че няма да се разберем с нея.

– Е, в тези покупки никога не се знае какво точно получавате – отбеляза той.

– Длъжен си нещо да измислиш – казах му.

В края на краищата той единствен май беше загрижен какво става с мен. А криминалните от Модон са изключително изобретателни.

Кедърът въздъхна. Водени от селянин върху магаре, край нас минаха три камили, натоварени с опиум. Отиваха към Селскостопанския учебен център. Селянинът ни изгледа с любопитство.

Деплор, същият Ахмед, изчака те да се скрият от погледите ни. После внезапно и решително изхвърли цигарата си.

– Офицер Грис, никога не съм искал да ви поставям натясно. Приемам присърце вашите нужди. Затова ще ви кажа какво е най-добре да направим. Та, значи, най-добре ми дайте някакви пари и аз ще ви доведа жени.

– Никакви робини повече! – припряно го прекъснах аз.

– Разбира се. Лоша услуга ви направих с тази. А вие няма да искате и проститутки. Имах предвид жени, които се нуждаят от пари за зестрата си. Тези пари им трябват, за да се омъжат. Можете да имате така жена за една нощ. Че и добре изглеждат. Най-различни. Всяка нощ – нова жена. Ще пусна мълвата. Пък и са доста горещи в леглото.

О, това ми звучеше толкова хубаво!

Той продължи:

– Вижте, за да правим всичко както си му е редът, нужна ви е голяма кола. Жените страшно си падат по големите неща, включително и големите коли. Помните ли онази бронирана лимузина, за която ви

говорих? В която някога се возил онзи генерал? Когато гръмнали? Все още можем да я купим от Истанбул.

Изведнъж се сетих за сериозна пречка.

– Чакай. Не можеш да платиш на такава жена с кредитна карта. И без това се опитвам да се отърва от тях.

– От жените ли? – учудено попита той.

– Не. От кредитните карти. Мразя ги.

– Е, няма никаква нужда да използвате кредитни карти. Просто ще плащате в налични. Така че ако ми дадете малко пари...

– Разорен съм до шушка. Нямам пукнат грош.

Беше време да му призная. Нали ми беше приятел!

Стори ми се, че шофьорът побърза да запали двигателя. Остави ме на пътя до вилата. Дори не се сбогува.

Зяпах след него.

Да го „бибип“!

Прекалено явно беше, че са ми нужни пари, за да ми потръгне и в живота. Както винаги съм знаел – животът без пари е по-лош от смъртта.

Закуцуках към стаята си, за да страдам.

Да го „бибип“ и Прахд!

Реших, че малко физическо натоварване може би ще отвлече ума ми от размисли за моето тежко положение. Затоплих тайната си канцелария, съблякох се и започнах да почиствам оръжия, да отделям за хвърляне стари дрехи, а по-късно следобед се заех да раздигам хаоса от фалшиви златни кюлчета и сандъци за тях.

Почти привърших разтребването, когато забелязах, че един от сандъците беше паднал върху пакети непрегледана поща.

Лениво, без да мисля за нищо, взех някои от писмата. Бяха препратени чрез Отдел 451 на Волтар и стигнали дотук с последните рейсове на товарните кораби. Ординарецът на Фахт ги бе пхнал през процепа във вратата откъм тунела.

Обичайната досада. Уведомление, че съм изключен от Клуба на възпитаниците на Академията за неплатен членски внос. Сметка от нелегален търговец на оръжие от Флистен, при това отпреди години, а аз не възнамерявах в близко време да върша работа на Флистен. Реклама за новите офицерски фуражки, „които остават невредими и при най-силни удари, нанесени от подчинените ви войници“. Обява за най-новите записи на „все по-любимата звезда на «Домашен екран» Хайти Хелър“, няколко песнички – хитове от нейното ново музикално шоу – „всяка вечер

в претъпкана зала: «Храбрият принц Кавкалсия»“. Предупреждение да си направя труда и да прочета последната обща заповед за Апарата относно правилното попълване и подреждане на формулярите, след което незабавно да попълня приложения формуляр. Нов вид спрейче, „което напълно и задълго отстранява смрадта на войниците“. Специално предложение само за офицери от Апарата, забавен подарък за техните приятели – взривяващи се ботуши. Електронна примамка за птички с десетки различни сигнали за повикване на определени видове женски пойни птички през размножителния период.

Това пък какво е?

Две лични пощенски картички? Каквито се пращат на приятели, за това ги пускат без плик и всеки може да ги прочете. Че кой ли ми е писал? Аз нямах приятели.

Погледнах подписа и челюстта ми увисна. Вдовицата Тайл.

Ето текста на първата картичка:

„Солтан Грис
Отдел 451
Моля да се препрати

Йо-хо. Където и да си. При мен всичко е чудесно.
Как ще го наречем?
И защо не ми пишеш?

Твоя обична женичка, която тъй безсърдечно изостави

Пратия

Да се върне на Пратия Тайл
Имение Минкс
Нафуканите хълмове“

О, Богове! Открита, минала през канцеларията, през очите на всеки! Че човек можеха да го разжалват, ако напълни корема на някоя и не се ожени за нея! Законът беше изцяло на тяхна страна.

Но втората картичка беше още по-страшна!

„Солтан Грис

Все още офицер от Апарата, освен ако непосредственият му началник научи, че не се е оженил за мен, и ако не го е направил при следващата ни среща.

Йо-хо! Където и да си.

Той си расте прекрасно. Все още му е раничко да ритка в коремчето. Когато порасне, в кое училище ще го запишем? В Академията, да бъде като баща си? Можем и да му купим назначение във Флота. Моля те, не губи време и ми пиши веднага, за да ми спестиш неприятната необходимост да наемам адвокати, те ти прахосват времето, което може да бъде запълнено с много приятни занимания.

Обичащото те бременно момиче,
което ти изостави

Пратия Тайл
Имение Минкс
Завийте надясно при странноприемница «Косматият звяр»
Нафуканите хълмове

ПС: Младите офицери са винаги добре дошли, с униформа или без, за да проучат този случай.

(Можете да използвате площадката за кацане по всяко време на денонощието.)“

Да я „бибип“!

Опитваше се да ме забърка в лоша каша! В най-ранна младост се заклек никога, никога, ама НИКОГА да не се женя! Кой ли пък би искал кухненски прибори да свистят край главата му? Кому бяха нужни всички убийства, случващи се, когато извлечеш някой свой побратим-офицер от леглото на жена си?

И, проклет да бъде, Прахд каза, че преди да замине от Волтар, е удостоверил и регистрирал нейната бременност!

Да „бибип“, „бибип“ и пак „бибип“ този Прахд! Колко хубаво, че официално е мъртъв. Иначе веднага бих го застрелял, да ми се махне от очите!

Колкото и да бях закъсал за жени, това в никакъв случай не се отнасяше за вдовицата Тайл! Тя изтребваше съпрузите си при най-дребния

повод. Но за да бъде откровен, не това беше истинската причина.

Просто никога, за нищо на света не бих ѝ простил страстта към Хелър. Само каква наглост – аз съм при нея, а тя автоматично получава „бибипи“ само като помисли за онзи „бипипец“ Хелър! При това го бе зърнала само веднъж за не повече от минута. Дори не поговори с него!

О, вдовицата Тайл не беше жена за мен! Колкото и да ми се искаше, не се мъчех ЧАК ТОЛКОВА!

Нека мечтае за Хелър, колкото си пожелае. Бях в безопасност на повече от двадесет и две светлинни години!

Но това поне поохлади разгорялата се в мен жарава. Вече почти не ме болеше на онова място. По дяволите и тя, по дяволите и Хелър!

Тогава си припомних как накарах Хелър да напусне „Грейшъс Палмс“. Да го лиша от онези жени беше едно твърде изискано наказание. Като се пресметне всичко, контрамата оставаше у него. Засмях се.

Помислих, че сега му е времето да махна одеялото от екрана и да се наслаждавам на премеждията му.

Пета глава

Той стоеше в парк и рееше поглед над Ийст Ривър. Зимният вятър вдигаше малки пенести вълнички, над тях ниско прелитаха чайки.

Той се обърна, очите му за миг се спряха на Статуята на Мира, после се плъзнаха към Еспланадата, където плюсяха флагове на множество държави.

Хелър беше пред Обединените нации!

Ледената тръпка на предчувствие ме прониза като мразовития вятър, брулещ Хелър. Каква ли работа имаше там?

Внимателно оглеждаше широката пътека пред сградата на Общото събрание, често извиваше глава към 46-а улица. Познавах добре района – той чакаше някой от града да дойде пред Обединените нации.

Една групичка привлече вниманието му. Всички увити и закачулени в кожи. Вероятно не очакваше да го забележат, затова излезе понапред.

Групичката спря. Някой посочи отдалече към Хелър. Всички се извърнаха.

И се затичаха към него. Викаха от радост.

– Хубаво момче!

– Ох, миличкият!

Те тичаха към него, а той тичаше насреща.

Срещнаха се в радостна блъсканица.

Всички се опитваха да го хванат за ръцете и да го разцелуват по бузите.

Жени от „Грейшъс Палмс“! Разпознах Марджи, Минет и високата жълтокожа.

– Ох, хубаво момче! Толкова сме самотни без тебе! – извика една.

– Толкова ни липсваш! – проплака друга.

– Сякаш минал век! – изчурулика Минет.

Богове, какви хубавици бяха тези жени! Всички със светнали очи и зачервени бузи. С какво право този тип разполагаше с такива прелестни създания? Та той дори не бе преспал с никоя от тях!

– Мислехме, че няма да дойдеш – каза жълтокожата.

– И да пропусна ден като този? – възкликна Хелър.

– Не можех да си представя, че ще постъпиш така – обади се Марджи. – Нали идеята е твоя.

– Не, не – отрече Хелър. – Вантаджо го измисли. Той ни е политическият експерт. А вие, момичета, свършихте цялата работа.

Минет каза:

– О, как работили! Ние нощ след нощ агитирали, пак агитирали, нагоре-надолу. Всички момичета набили в глави на делегати – ако не приемат резолюция, ние тях зарязва! И никакъв кеф за тях повече.

– Мисля, че тези делегати в ООН схванаха какво се иска от тях – обясни Марджи. – Всеки делегат, който не гласува с гръмко „да“, попада под строги санкции в „Грейшъс Палмс“.

– Ама наистина се напъвахме – додаде жълтокожата. – А когато са легнали, трудно отказват!

– О, мисля, че ще приемат резолюцията – успокои ги Хелър.

Стоях като зашеметен. Бях дочул една-две да казват на седналия една вечер във фойето на „Грейшъс Палмс“ Хелър, че „работят по въпроса“ с клиентите от Обединените нации. Но не можах да хвана нишката на мошеничеството, забърквано в тъмните стаи на тези проститутки. Нима е било заради тази резолюция?

– По-добре да влезем – предложи Хелър. – Наближава времето за окончателното гласуване.

В щастлива тълпа нахлуха в сградата на Общото събрание и отидоха до бюрото за информация във фойето. Униформеното момиче вдигна неодобрителен поглед – блъскаха се и се кикотеха.

– Имате специални покани за нас – съобщи жълтокожата. –

Делегатът от Майсабонго обеща да ги уреди.

– Ах, да – каза чиновничката. – Пет пропуска за галерията на гостите.

– Шест – натърти жълтокожата.

Чиновничката отвори плика. Преброи пет пропуска.

– Аз ще седна в скут на хубаво момче – обеща Минет.

– Не, аз ще седна в скута му – решително заяви Марджи.

Жълтокожата се пресегна през чиновничката към кутиите с пропуска. Взе един.

– Никой няма да седи в скута му – уведоми ги тя.

– Не можете да правите това! – възмути се чиновничката. – От нас се иска да ги даваме на дошлите първи. Но това е специална сесия и очакваме съпругата на президента на Съединените щати, а също цяла делегация от Лигата за освобождение на жените...

– Който дойде пръв, обслужваме първо него – прекъсна я жълтокожата. – Точно по тази система работим и ние.

Чиновничката рязко посегна към откраднатия пропуск.

– Не може!

– Може – спря я жълтокожата. – Те ще гласуват нашата резолюция! Но ако толкова ви се свиди, защо не се обадите на председателя на Общото събрание, кажете му, че пречите на Бьолах да влезе!

Приблужи се служител от охраната.

– Трябва да ви уведомя, че не бива да вдигате излишен шум във фойето и че ако ще присъствате на сесията на Общото събрание, не бива нито да викате, нито да ръкопляскате в галерията за гости. Но може би е най-уместно да върнете пропуска и да...

– Кажете това на вашата чиновничка – посъветва го жълтокожата. – И се дръжте любезно, ако искате да останете на тази работа. Ето ти пропуска, хубаво момче. Да влизаме ли вече?

Чудех се защо човекът от охраната изведнъж реши да ги съпроводи до входа за галерията, но забелязах, че Бьолах го е хванала точно над лакътя. Да го „бибип“ този Хелър! Научи тези курви как да се разправят с мъжете. Предател!

Влязоха в галерията за гости, настанаха се на първия ред и момичетата свалиха кожените си палта. Бяха хубаво облечени в сатен и брокат. Започнаха да си оправят грима.

Общото събрание заседаваше в огромна зала, галеща душата с изяществото си.

Засега долу се мяркаха малцина от делегатите. От време на време

пристигаше още някой. С чувство за собствената си значимост те заемаха местата зад табелите с имената на своите страни. Но какво беше това? Не един и двама поглеждаха свенливо към момичетата и правеха леки движения с ръце, които трябваше да представляват максимално прикрити приветствия.

Настана голяма суетня и блъсканица. Галерията изведнъж се напълни с агенти. Влезе съпругата на президента на Съединените щати, но делегатите я пренебрегнаха.

Отново суетня. Някакви същества от женски пол, провесили през гърдите си емблемите на Лигата за освобождение на жените. И те бяха пренебрегнати.

Що за резолюция беше тази? У мен се надигна уплаха, че точно когато смятах Хелър за повален и безпомощен, той е успял да си възвърне част от влиянието. Твърде лоша новина за мен.

Най-сетне залата като че се напълни докрай. Галериите за гости бяха претъпкани. Всичко беше готово за началото.

Хелър и момичетата сложиха на главите си слушалките, оставени пред всяко кресло. Там имаше указател. С надписи – „английски“, „френски“, „испански“, „руски“, „китайски“. Седналата до Хелър Минет имаше проблем с нагласяването на слушалките върху прическата си. Хелър ѝ помогна, после избра „френски“ за нейните слушалки. За себе си избра „английски“. Изви глава към остъклените кабинки на преводачите от двете страни на емблемата на ООН. Навсякъде щъкаха телевизионни екипи, дърдоренето им се чуваше дори при мен. Явно и масмедиите смятаха събитието за изключително важно.

Но що за дяволска резолюция беше това? Да бъде бомбардирана базата на Волтар? Да се обяви Солтан Грис за международен престъпник? Разтровожих се.

Председателят на Общото събрание излезе и зае мястото си на трибуната в средата на овалната зала. Откри заседанието.

– Събрали сме се днес – започна той – за окончателното гласуване на Резолюция 678-546-452 на ООН. Моля ви да изкажете последните си съображения или възражения, ако имате такива.

Холандия взе думата.

– Според нас тази резолюция ще разтърси света.

Дебелият холандец стрелна с поглед галерията и скрито намигна.

Индия заметна робата около себе си и каза:

– Смятаме, че трябва да бъде приета, защото в Пакистан има безредици.

САЩ потърка лицето си, типично за карьерист от Държавния департамент, и обяви:

– Нашето становище, към които бихме искали да привлечем вниманието на медиите, е, че отдавна е време да склоним глави пред източника на неподправената наслада.

И той склони глава, но успя и да се усмихне на момичетата в галерията.

Обединеното Кралство поглади своя спретнат офицерски мустак и заяви:

– Нейно Величество ще бъде твърде недоволна, ако не приемем резолюцията.

Прокашля се два пъти с вперен в галерията поглед.

Майсабонго взе думата.

– Не можем повече да проявяваме пренебрежение. Внасям предложението проектът да бъде прочетен още веднъж и подложен на гласуване.

Бразилия веднага се обади:

– Подкрепям предложението!

На трибуната застана мъж с внушителен свитък в ръцете си. Залата сякаш остана без дъх. Със звучен глас той зачете:

„Резолюция 678-546-452 на ООН.

И като така, а също поради което, изразяваме волята и желанието в Общото събрание на всички присъстващи суверенни държави, както следва и така нататък:

РЕШИХМЕ: ЖЕНИТЕ ИМАТ ПРАВО ДА НЕ БЪДАТ БОМБАРДИРАНИ С ТЕРМОЯДРЕНИ ОРЪЖИЯ И ДА НЕ БЪДАТ ПРИНУЖДАВАНИ ДА МЛЪКНАТ ЧРЕЗ ШАМАРИ ИЛИ МЪЧЕНИЯ.“

Сред напрежението в залата пред затихналата галерия делегатите гласуваха един по един.

С течение на времето хората в претъпканата галерия се навеждаха все по-напред на местата си.

И ето, председателят на Общото събрание обяви:

– Сто и четиридесет държави-членки гласуват „за“! Двадесет и шест се въздържат! Съответно обявявам документа за ПРИЕТ!

ХАОС!

Въпреки свещеното правило да не се крещи от галерията врявата беше оглушителна!

И най-шумна от всички беше съпругата на президента на Съединените щати!

Проститутките не се задоволиха само с весели врясъци. Строиха се в редичка и започнаха да пращат въздушни целувки на делегатите!

А делегатите им отвръщаха със същото!

Величествената зала потъна в безредие!

Чукчето на председателя напразно тряскаше по трибуната.

Напразно и хората от охраната обикаляха по редовете и шъткаха.

В един момент Хелър вече забързано помагаше на момичетата да облекат кожените си палта.

Изнизаха се от сградата сред радостното гъмжило.

Петте проститутки се събраха в кръг, принудиха Хелър да застане в средата и затанцуваха около него, точно пред Статуята на Мира!

Останали без дъх, накрая спряха. Събраха се накуп.

Бълах каза:

– Трябва да се връщаме, за да кажем на приятелките, че победихме!

Хелър я поправи:

– Почти победихме. Трябва да мине и през Съвета за сигурност, за да се превърне в световен закон.

– Ела с нас – примоли се Марджи, вкопчена в Хелър.

Той поклати глава.

– Не мога. И чуйте ме добре, всички. Забранявам ви да казвате на когото и да било в „Грейшъс Палмс“, че сте ме видели. Не искам никоя от вас да пострада.

– Дори не даваш един малък шепот? – помоли Минет.

– Нито един – отрязва Хелър. – Не искам да ви изхвърлят на улицата само защото се срещате с мен. Обещайте ми.

– Ох, хубаво момче – въздъхна Бълах. – В такъв славен момент! Ти им липсваш, хубаво момче. Когато говорим за тебе, момичетата реват!

– И вие ми липсвате – рече Хелър. – Но сега вървете да кажете великата новина. Ако това мине и през Съвета за сигурност, светът ще ви бъде задължен. Вие сами направихте всичко.

Нацелуваха го по бузите. Не искаха да пуснат ръцете му. Но най-после забързано тръгнаха надолу по Еспланадата.

Хелър ги гледаше, докато се скриха зад ъгъла. Чак тогава бавно се

извърна към реката.

До него крачеше тромаво една чайка.

– Е, чайко – заговори й той, – ако имаме късмет, Съветът за сигурност също ще приеме резолюцията, тогава и ти ще бъдеш в безопасност. А мис Симънс ще трябва да проумее, че съм на нейна страна.

Разтресох се чак до подметките на обувките си. Да, ако беше вярно, че ще я приемат, мис Симънс не само щеше да бъде на негова страна, ами и в краката му! Тя дори щеше да му ПОМОГНЕ да се сдобие с дипломата си! Но макар и самата загуба на ценен съюзник да беше неприятна, не от това се смръзна душата ми.

А от суровата, страшна сила на този мъж! Той злоупотреби с жени, за да пробута резолюция през Общото събрание на ООН! Можеше да използва жените за каквото му хрумне! Впечатлението, което остави у вдовицата Тайл, доказваше напълно това.

О, не смазах аз както трябва този Хелър! Той все си оставаше невяротнo опасен. Дори не бих се опитал да схвана какво намираха в него жените – ала бяха като глина в ръцете му!

Ами че така скоро щеше да установи монопол върху всички жени на планетата! Не оставяше нито една за другите!

Да, сега разбирах, че се налага да предприема още нещо. Но с какви възможности разполагах? Крачех из канцеларията. Какво бих могъл да направя?

Бръмна сигнал. Нетърпеливо взех апаратчето на вътрешната комуникационна мрежа.

Фахт Бей.

– Само се обаждам да ви напомня, че товарният кораб „Бликсо“ по график ще кацне тази нощ. Капитан Болц винаги иска да ви види, макар че не мога да разбера защо. Така че не побягвайте нанякъде, та да е трудно да ви намерим.

Той прекъсна връзката.

Прекрасно чувство на облекчение ме обля с топла вълна. „Бликсо“! Разбира се! С блестяща предвидливост аз вече бях решил проблема, с който се сблъсках едва сега!

С мъничко късмет стях да видя графиня Крек качена на този кораб. А тя щеше да заколи Хелър, дори само за поглед към друга жена! Щеше да го накара да тъпче на място, точно както стана на Волтар!

Засмях се от трескаво задоволство.

Всичко беше оправено!

Умен съм си. Преподавателите ми в Апарата бяха непоклатимо

прави. Умен съм!

Шеста глава

Започнах да обмислям как точно ще посрещна новодошлите и как ще убедя графиня Крек да се остави да ѝ имплантираме следящи устройства като онези в Хелър.

Щеше да бъде много рисковано. Най-искрено ви казвам истината – всеки досег с графиня Крек по степента на риска се равняваше на разходка по външния корпус на космически кораб по време на полет! И то без осигурително въже!

Най-грижливо подготвих плановете си и след като се убедих, че нищо не съм пропуснал, заех се с подготовката.

На първо място самият аз трябва да изглеждам внушително. Това щеше да придаде необходимия авторитет на казаното от мен.

Скрита в тайната ми канцелария, униформата ми се беше намачкала до безобразие. Поизтърках я в мивката и я изсуших пред електрическото отопление. Изведнъж се сетих, че знакът за моя ранг отдавна се затри някъде. Нямах и знак за предишния си Ранг X, но и без това не можех да се излагам с такова доброволно понижение.

Повървах замислен. Излязох във вътрешния двор и се огледах. Беше следобед и, разбира се, колата на Утанч не беше тук. Постъргах с нокът на вратата на нейната стая. Никакъв отговор. Късметлия съм! Момченцата бяха излезли с нея, както често ставаше напоследък.

След като отворих с шперц, влязох в стаята. Стори ми се същата като преди, но с два махагонови гардероба в повече. Те също се оказаха заключени, но това не беше препятствие за мен. В единия от тях издърпах някакви малки чекмеджета. Точно каквото подозирах. Бижута. Богове, тя честичко беше навестявала „Тифани“!

Изумруденият медальон, който я бих видял веднъж да носи, си беше на мястото. Всъщност не беше знак за ранг, но с точно какъвто камък ми беше нужен и достатъчно пищен.

Не исках да се застоявам, за да не рискувам. Не намерих „ухото“, което преди пяхнах под един килим, твърде миниатюрно беше. Измъкнах се.

Дотук добре.

В своята стая окачих на колана си зашеметяващ пистолет, пяхнах и два бластера по джобовете си. Окачих специалния нож от Отдела на

ножовете зад врата си. Провесих контролната звезда за екипажа от антиманко на верижка. И вече подготвен, тръгнах по тунела към хангара. Просто не беше уместно да се движа сред тези хора невъоръжен.

Наоколо не се мяркаше никой.

Отдавна не бях идвал насам. Двата кораба-оръдия си бяха на местата. Влекачът събираше прах, изправен на опашката си. Тук-там още по някой кораб и камари товари.

Мярнах движение в един ъгъл. Вгледах се напрегнато. Що за чудат кораб! Нещо като купол, заприлича ми на камбана. Там беше антиманкото капитан Стаб в работни дрехи. Видя ме. Тръгнах към него.

– Значи дойдохте да разгледате малкия красавец – каза той. – Най-великото пиратско возило, измислено някога!

Това беше линейният скачач, който Стаб сглобяваше. Никак не беше малък! Накачени по стълби, другите антиманко проверяваха абсорбо-покритието на корпуса с различни лъчи, за да установят има ли радарно отражение.

– Всичко е готово – уведоми ме Стаб. – Още преди две седмици, но тия тук все ми разправяха, че сте зает. Кога ще отскочим да изтърбушим някоя банка?

Твърде смътно си представях осъществяването на подобен план. Но вече виждах заглавията по първите страници, както Медисън би ги изрецитирал – БАНКА ПОЛИТА ВЪВ ВЪЗДУХА. ВОЕННОВЪЗДУШНИТЕ СИЛИ ПРОВЕЖДАТ РАЗСЛЕДВАНЕ.

Ала на него казах:

– Скоро, скоро! Подушвам велики събития.

Както и да е, не бях дошъл да си приказваме за глупости.

– Радвам се да го чуя – рече Стаб. – Тъкмо вече си мислех, като не идвахте да видите как върви работата, че вече се отметнахте от пиратството и се примъкнахте при Имперските офицери.

– А, него също ще го докопаме – уверих го аз.

Тръгнах към канцелариите. Намерих каквото търсех. Стаичка близо до тунела към главния изход. Нямах да се бутам в „Бликсо“. Щяха да ми ги доведат тук. Така постъпвате, когато имате власт. Накарах стражите да поразместят това-онова и да сложат бюро и стол, където ги искаха. Щяха да влизат при мен. Щях да ги оставя прави. Така ще разберат кой контролира положението. Дори изтръгнах от стражите обещание, че тази вечер ще ми отдават чест. Те свиха рамене. Казах им, че на другия ден ще получат специален отпусък, и те се съгласиха.

Сцената беше наредена. Върнах се в стаята си и се обадих на

таксиметровия шофьор кога да чака в готовност при казармите до изхода.

Обадих се и в болницата. След предпазливо зададени въпроси научих, че Рат ще е готов да пътува следващия ден. Казах на Прахд да бъде на мое разположение в девет вечерта и да е готов за операция, без да му асистира друг. По тази незащитена линия той не можеше да ми противоречи.

Фахт Бей не можеше да възразява, защото това бяха редовни разходи по изпълнението на мисията. Намерих го по вътрешната комуникация на базата и му казах, че искам два отделни самолетни билета до Ню Йорк и обичайните джобни пари.

– Ще ми бъде нужен американски паспорт – продължих. – За жена. Възраст – около двадесет. Донесете снимката в гардеробната, когато жената тръгва. Всичко да е готово за утрешния самолет. Някакъв проблем?

– Не. Тъкмо от „И. Г. Барбен“ пратиха няколко празни документа за наркокуриери, но ще трябва да им съобщя името и рождената дата, за да попълнят досието. Така че какво име да впиша?

Реших да бъда леко саркастичен.

– Хевънли Джой⁷ Кракъл. От Слийпи Холоу, щат Ню Йорк.

– Вие заминавате ли? – с прекомерна надежда попита той.

– Не. Това е напълно в рамките на служебните задължения – отсякох аз. – Така че гледайте да не се оплескате. Не забравяйте да сложите стари имиграционни печати в паспорта. Ще оставя подпечатаната от мен заповед при фотографа.

– Мога да включа и самолетен билет за вас – подкани ме той.

Прекъснах връзката.

Облякох униформата, окачих на врата си нещото, което трябваше да мине за знак на ранга ми. Сгънах мечото палто и шапката от каракул, за да ги взема със себе си. Пъхнах някои справочни текстове в предния джоб на туниката. Събрах пълен аудио-видео комплект за следене, запечатата го и го прибрах.

Всъщност нервите ме друсаха. Крек или само мисълта за нея ми действаха така. Твърде жив беше споменът за алените й точета, с които смачка на пихтия онзи жълтия. А срещу такъв гигант аз не бих се изправил дори с бластери по джобовете си, дори за пари. От тази мисъл не ми ставаше по-леко. Развали ми апетита за вечеря.

Заклех се пред себе си, че без никакво бавене ще я махна от моя

7. Райски Кеф (англ.). Бел. прев.

район, за да поеме работата си по забавянето на Хелър.

Ужасно се зарадвах, като чух гонговете в тунела. „Бликсо“ трябва да кацне. Сграбчих палтото и шапката и тръгнах към подготвената стаичка.

Седма глава

Настаних се господарски зад бюрото и стражите доведоха първия, когото избрах за разговор – Одур.

Изненадах се. Малкото педалче явно бе поприказвало с Ту-ту. Бе се държало добре. Дори не беше оковано във вериги.

В зеленикавата светлина на малката канцелария неговото хубавичко, напудрено личице изглеждаше твърде странно. Но той се държеше с подобавашо уважение. И с подобаваша уплаха.

– Имам съвсем малко документи за вас, офицер Грис – каза той. – В отдела настъпи голяма бъркотия. Боуч не идва, а и още двама май са изчезнали. Сега има нов главен чиновник, само че той нищо не разбира.

Аха! Ту-ту е успял! Старият ми враг Боуч беше мъртъв. Заедно с фалшификаторите. Каква чудесна новина!

– Затова нося само тези няколко празни бланки да ги подпечатате, ако им потрябват спешно.

Носеше ги, само няколко килограма хартия. Взех ги. Извадих картата си и започнах веднага и на място да ги подпечатвам. Отне ми някакви си двайсетина минути вместо, да речем, половин следобед. Колко по-леко щеше да върви работата, щом Боуч вече беше пъхнат в незнаен гроб. По-рано да бях помислил за това!

Бутнах му купчинката.

– А сега, Олеле – назовах го с неговия прякор, – какви други новини ми носиш?

– Ами – започна той – според това, което чувам, когато не знаят, че ги подслушвам, Ломбар Хист напредва великолепно в пристрастяването на членовете на Великия съвет към наркотиците. Всички дворцови лекари са привлечени на негова страна и говорят колко са нужни дрогите. Доста от населението също ги употребява. Сега е само въпрос на време. Има една-единствена дребна засечка.

Наострих уши.

– Явно тук, на Блито-3, имате някакъв мъж, някакъв Флотски офицер. С някаква мисия. Явно праща доклади до капитан Тарс Роук, а

Великият съвет има доверие и на Роук, и на този офицер. Ломбар получава копия от докладите и се оказало, че са написани с някакъв променящ се всеки месец код, и той знае, че не може да ги фалшифицира.

А, това е добре. Никои не може да измами Ломбар.

– Божичко, ама Ломбар как мрази този офицер! Направо получава гърчове. Та тъкмо преди да се кача в „Бликсо“, привикаха ме в канцеларията на Ломбар. Много е страховит.

Ами така си е, с неговото придърпване за реверите и с неговото „жило“.

– И ми каза, че открил куриерската ви линия от Волтар дотук и обратно. Като си помисля, май има шпиони на всеки кораб. И ми даде съобщение за вас.

Хо, хо! Съобщение от самия Шеф!

– Каза, че с удоволствие ще помогне, като изпрати курвата и доктор Кроуб, както сте поискал. Според мен би направил всичко, за да прецака този офицер тук. Ами тя курва ли е, офицер Грис? Толкова е мила. Говорих си с нея, докато пътувахме. Знаете ли, научи ме как правилно да си слагам вратовръзката.

– Продължавай със съобщението! – подканих този слабоумен.

– Ами докъде стигнах? О, да. И той каза, че много разчитали на вас. Ако този омразен офицер разбуни тази планета и особено ако с нещо се пречка на върхушката тук, нещата можели много да загубеят.

Стараше се да възстанови в паметта си остатъка от съобщението, лицето му се кривеше и мръщеше от усилията.

– Чакай малко – спрях го. – Щом си говорил с тази жена, докато пътувахте, какво си й казал?

Той незабавно изпадна в шок.

– Нищо. Нищичко, офицер Грис. Тя май се опита да измъкне сведения от мен, но аз й казах, че съм обикновен куриер и нищо не знам. Само пренасям документи. След това тя не ми обръщаше внимание. Почти през цялото време си стоеше в каютата. Мисля, че учеше някакъв език, защото чувах как работи машината.

– Сигурен ли си?

– О, божичко, да, офицер Грис. Ломбар Хист каза, че ще ме пречука, ако кажа на някой друг, освен на вас. Но почакайте, това не е цялото съобщение. Ломбар каза, че напълно разчита на вас да забавите този офицер при изпълнението на неговата мисия. Опиумът, „шпората“ и хероинът все така трябва да бъдат доставяни. И на нито една организация на Роксентър да не се пречи по никакъв начин. Ломбар е сигурен, че

снабдителната линия ще бъде прекъсната, ако „И. Г. Барбен“ рухне. Но каза да ви предам, че имал добри новини за вас. Вече бил задействан план – не каза какъв, но бил сигурен, че след някое време ще може да ви каже „Давай!“ и съвсем спокойно ще убиете онзи мъж.

Ех, как се зарадвах да чуя това!

Но в главата ми изплува тревожна мисъл. Крек е говорила с този.

– Тя сложи ли шлем на главата ти?

– Жената ли? Не. Малко преди да излетим от Волтар, стражи от Апарата претърсиха целия кораб. Конфискуваха ни почти целия багаж. Взеха й всичко, освен едни дрехи, езикова машина и касети за нея. Та откъде да има шлем? А тя коя е?

– Гаджето на човека, за когото носиш съобщение да бъде убит – обясних му.

Не можах да устоя на изкушението.

А Олеле припадна в същия миг!

Бутнах картичките на „вълшебната поща“ в джоба му, за да поживее майка му до следващата куриерска задача.

Накарах стражите да го извлекат заедно с документите, заповядах да го заключат в затворническа килия до отлитането на „Бликсо“.

По даден от мен сигнал доведоха Кроуб. Добричкият учен доктор беше истинско плашило. Винаги мръсен, видът му никак не се бе подобрил след шест седмици в каютата на космическия кораб.

– Ти ли си „бибипецът“, по чиято заповед ме домъкнаха тук? – сопна се той.

– Е, излязохте от Спитеос – отвърнах. – Сега се намирате на прекрасна планета с хуманоиди, които нищо не подозират за целологията, нито за бебетата с пипала.

– Конфискуваха всичко, което носех! – викна той. – Нямам дори един електрически нож!

– Имаме предостатъчно електрически ножове и над пет милиарда човека, които никога не са виждали мъж с две глави, където би трябвало да са краката му.

Това възбуди любопитството му, както и очаквах. Сянка на подозрение се мярна в мислите ми.

– Получихте ли заповед да научите език? И научихте ли го?

– Ами да. Само че езиците са пълна загуба на време. Че кой ще иска да говори с хората, като може да им прави разни интересни неща?

– Кажете ми „Добро утро“ на английски.

– Топро утру.

О, Богове.

– Попитайте ме как съм на английски.

– Ти си идно куше по име Джорш.

Да го „бибип“! Тъп „бибипец“. Мързелувал е по време на цялото пътуване! Не можех дори да го пусна извън този хангар.

– Доктор Кроуб – заявих му, – ще ви затворя в една стая и ще ви държа там, докато овладеете до съвършенство един от планетните езици.

– Какво?

– Каквото чухте. И ако толкова ви се иска да произлезете, да разгледате местността и да започнете плодотворна работа, ще си вземете езиковата машина, която са ви дали, и ще си забие носа в нея. А когато сте в състояние да разговаряте с местните жители, ще ви намеря интересна работа, но не и преди това.

Някак не получих в отговор бурната радост, която очаквах. Той просто стоеше срещу мен и ядно ме дълбаше с поглед.

Вероятно смяташе Земята за първобитно и варварско място, без дори следа от култура. Но това не е вярно. Тук са създали психологията и психиатрията – великолепни, изумителни постижения.

Обикновено носех със себе си два-три евтими учебника, за да се консултирам с тях, ако попадна на по-заплетен проблем. Бръкнах в джоба на туниката си и ги извадих. Заглавието на единия гласеше „Неистовата психология“. Другият беше „С психиатрията чак до дъното“. Те непременно щяха да му докажат ползата от изучаването на английския език. Подадох му ги.

– Прочетете ги – посъветвах го – и ще видите колко ценен език е този!

Взе ги. Започна да ги прелиства. Видя рисунка на мозък и очите му грейнаха.

Повиках с жест капитана на стражата и му казах да пъкнат Кроуб в някоя от по-хубавите килии, но да не го пускат, преди да заповядам.

Когато му дойдеше времето, щях да го насъскам срещу Хелър. Нали самият Хелър поиска целолог! Усмихнах се.

Дотук успешно се справих със задачите си. Един от стражите дори веднъж ми отдаде чест.

Поисках от капитана да доведат жената от кораба.

Осма глава

С бдителност, приспана през месеците, докато не я бях виждал, бях забравил напълно как ми влияеше присъствието на графиня Крек. Когато застане пред тебе, не можеш да пропуснеш този факт.

Носеше куртка на космонавт с вдигната яка. На краката ѝ видях космонавтски ботуши. Златистата ѝ коса беше сплетена като корона около главата.

Изглежда ме с пронизващите си сивосини очи и попита:

– Добре ли е Джетеро?

Бързо си подредих мислите. Всичко висеше на косъм.

– О, да! – успях да измъкна.

– Нищо ли не му е попречило? – продължаваше разпита си тя.

Сега беше моят шанс. Можех да спечеля само ако изиграя ролята си без грешка. Притиснах с ръка стомаха си.

– Не! – припряно отговорих аз. – Май не се чувствам добре. Трябва да съм изял нещо развалено на обяд.

Аха! Точно попадение! Тя се усмихна едва-едва. Мислеше, че хипнотичните ѝ внушения още ми действат, „бибипката“ проклетата! Остави на пода малката чанта, която носеше.

Сега да проуча какво е станало с фалшификатите. Посочих чантата.

– Както виждам, нямате много багаж. Чух, че са претърсили кораба.

Тя въздъхна.

– Да. Снелц качи големия ми куфар в кораба, но те го взеха. И цялата суматоха беше заради някакви си учебни пособия. Сигурно са се усетили, че липсват, и ми изчетоха дълго конско колко незаконно било да разкриваш, че си от друга цивилизация. Твърде неразумни хора. Аз нали не съм от военните! Но не това ми е проблемът. Отнеха ми всички хубави дрехи, които Джетеро ми подари. И нямам нищо свястно за срещата с него. Не бива да ме вижда такава! Но ти ще ми помогнеш да си намеря дрехи, нали така, Солтан?

– Разбира се – отвърнах. А вниманието ми беше приковано във фалшифицираните императорски заповеди, които ѝ дадох. – Нещо друго ценно имаше ли в онзи куфар?

– Не.

– Говоря за императорските документи... нали знаеш...

– О, не се тревожи, Солтан. На сигурно място са.

Ясно. Сигурно ги носи под дрехите. Ще се заема с това по време на

операцията.

– Не сте казала на никого за тях, нали?

– Естествено, че не съм – укорително произнесе тя, – нали ти обещах. Дори на Джетеро не споменах за бъдещото му назначение при Императора, нито за обещанието да ме амнистират. Нали не мислиш, че бих нарушила дадената дума?

– Разбира се – успокоих я. Вече чувствах, че овладявам положението. – Но хайде, вие горите от нетърпение да отидете при Джет. Ще ви подготвим бързо. Елате с мен.

Взех кутията със следящите устройства, върху която нямаше никакво обозначения, също шапката и палтото си и й махнах да ме последва.

Тя взе малката си чанта и тръгнахме по тунела.

Отбихме се в гардеробната. Фотографът вече ни чакаше. Връчих му подпечатаната заповед за паспорта, билетите и джобните пари, а той ми ги предаде.

Графиня Крек тръгна покрай редиците окачени дрехи. Но фотографът привлече вниманието й, помоли я да застане пред бяла стена.

Тя не подозираше какво предстои, защото камерата в ръцете му не приличаше на никой познат за нея вид. Но когато той вдигна апарата пред лицето си, тя изведнъж се сети.

– О, не! Само не снимка! – викна тя. – Толкова зле изглеждам!

Твърде късно. Той вече беше щракнал. Втурна се навън.

Докопах една рокля. Синя на големи бели цветя.

– Това пък какво е? – попита тя с лек ужас в гласа.

– Местно облекло – отвърнах. – Трябва да приличате на тукашна жителка. Припомнете си Космическия кодекс, който са ви прочели.

Тя изумено разглеждаше роклята.

– Нима искаш да ми кажеш, че хората тук нищо не разбират от облекла?

Прикрих ликуването си, колкото можах. Посочих й кабинката за преобличане.

– По-бързо, по-бързо. Хората чакат. Хелър е на половин ден полет оттук и трябва да поемате натам.

Тя с нежелание влезе в кабинката и смъкна куртката от раменете си.

Намерих опърпана женска пелерина с качулка. Цветът беше кафяв, на петна. Намерих и воал. Но не открих обувки или чорапи. Тя нали носеше космонавтски ботуши. Нека си ги носи.

Излезе, облечена в роклята. Беше висока един и седемдесет и пет, а

роклята беше шита за по-дребна жена. Мнението ѝ за дрехата беше недвусмислено изписано на лицето ѝ.

Връчих ѝ пелерината.

– Наметнете се с това.

Тя намери две-три мънички дупки. И ме изгледа прекалено замислено. Нервирах се.

– Колкото по-скоро се облечете, толкова по-скоро ще отпътувате.

Наметна се. Дадох ѝ воала. Тя не знаеше какво да прави с него, затова ѝ показах.

– Всички жени се забулват – обясних. – Религиозен обичай.

– Ти сигурен ли си, че попаднах на планетата, която ми е нужна? – тросна се тя, но сложи и воала.

Пъхнах се в мечото палто, нахлупих шапката, взех кутията със следящите устройства, дрехите, които тя свали, заедно с нейната чанта и след още малко препирни я изведох навън, за да се качим в таксито.

Сега вече стъпвах на хлъзгава пътека. Вдигнах преградата, за да не ни чуе шофьорът.

– Трябва много да внимавате в този свят – обяснявах аз. – Те са абсолютно побъркани на тема установяване на самоличността. И ако имате някакви белези по тялото, веднага ви прибират. Затова всички подобни неща трябва да бъдат премахнати.

Таксито се движеше през непрогледно черна нощ, но усещах как очите ѝ ме приковават към седалката.

– О, я стига, Солтан – недоверчиво каза тя.

Включих осветлението.

– Не, погледнете само. Ами този белег върху опаката страна на ръката? Страшно издайнически е.

– Но това е само мъничък белег от нокът на лепъртидж. Едва се забелязва.

– Погледнете си китката! Електрически белезници, нали?

– Ох, Солтан. Нужно е много въображение, за да ги видиш.

– Добре – съгласих се. – Ами този грозен белег над дясната ви вежда?

– За тази драскотина ли говориш? – Тя опипа белега. – Нали веждата я скрива.

– Е, само защото сте свикнала с него. – Сега беше моментът за повече лукавство. – Нима мислите, че Хелър би искал до края на живота си да вижда този огромен дефект на кожата ви?

Тя се замисли. И каза:

– Разбирам какво имаш предвид, Солтан, обаче няма да ме приспивате с газ.

– Чуйте ме, графиньо. Мой дълг е да ви опазя. Хелър ще ми отреже главата, ако ви пусна да бродите навън само за да ви спипат поради изпъкващи телесни белези.

Сигурно говорех убедително... вероятно защото беше самата истина, че Хелър би ме убил с бавни мъчения, ако позволя нещо да й се случи. Тя се замисли още по-дълбоко.

Настъпи времето да премина направо към Стратегически план А.

– Не ви виня за предпазливостта. Този свят като всеки друг е препълнен с хищници. Но аз съм роб на своя дълг. Ще ви кажа какво можем да направим. По една случайност тук разполагам с хипношлемове. Ще ви позволя първо да обработите мен и целолога под хипноза, после ще ви дам регистратор, който да е вързан за ръката ви по време на операцията.

Така добре ли е?

Хареса й, точно както очаквах. И през воала се виждаше блясъкът в тези сивосини очи.

– Съгласна съм – каза тя.

Едва не се прегърнах от злорадство! Пак успях! Номерът мина! Трябваше да извърна лицето си от нея, за да не види как се боря с напиращото въодушевление. Надхитрих страховитата графиня Крек. И то безнаказано!

Девета глава

Наближаваше девет вечерта и около болницата не се мяркаха много хора.

Поведох графиня Крек през фойето и я вкарах в един от кабинетите.

Доктор Прахд Битълстифендър чакаше да се появим и веднага дойде.

Тя се настани на стол. Явно не харесваше воала и го махна от лицето си. Отметна качулката.

Младият доктор Прахд влезе в кабинета с походка на разглобена машина.

Застина.

Зяпна.

Обърнах се към графинята на волтариански:

– Това е вашият лекар. Той е един от най-компетентните целолози, възпитани някога от волтарианската наука. Докторе, това е мис Х. Токущо пристигна с „Бликсо“ и както обикновено, задължително ще ѝ бъдат премахнати отличителните белези.

Но тъпото шимпанзе Прахд въобще не схвана намека. Само стоеше и я зяпаше с отворена уста!

Ала аз действах безупречно. Казах ѝ:

– Сега ще отидем до склада за хипношлемовете. Моля да ни извините.

Сритах го да се опомни от вцепенението, изведох го в коридора и затворих вратата. С нейната чанта и кутията с устройствата в ръце го накарах да отидем в усамотението на личния му кабинет.

Изръмжах му:

– От какво, по дяволите, се стъписа толкова?

– От онази дама – промълви той с широко отворени очи.

– Онази „дама“ – казах му кисело – е сред най-издирваните престъпници!

– КАКВО? Тази хубава жена? Не мога да повярвам. Та тя е сред най-великите красавици на Волтар! Виждал съм само една, която може да се мери с нея. И това беше Хайти Хелър, звездата на „Домашен екран“!

Бутнах го в креслото и се надвесих над него.

– Слушай ме внимателно – изляях. – Онази жена, от която главата ти излетя в околоземна орбита, вече е осъдена на смърт и няма никакви права. Лично аз знам, че е убила четирима. И трима от тях за най-невинни закачки. Затова си избий от мозъчето всякакви романтични идеи за „дамата“! Изпратена е тук за друго. За да убива.

Гледаше ме ококорено, сламената му коса стърчеше във всички посоки. Възползвах се от преимуществото си.

– Трябва да я прецакаме, за да опазим себе си – продължих. – Ти наистина ще ѝ махнеш белезите. Но освен това ще имплантираш тези аудио-видео устройства за проследяване в черепа ѝ, както направи с Хелър. Точно над дясното ѝ око има белег, който ще ни свърши чудесна работа. Затова веднага ще я упоиш с газ и да се залавяме за работа. Тя не бива да научи за устройствата.

– Но ако надуши, ще ни убие! – промълви той.

– Именно! – отсякох. – Аз обаче и това съм измислил как да стане. Тя се смята за голяма хипнотизаторка. Ще ѝ предложи да сложи и на

двама ни хипношлемове...

– КАКВО?

– По-кратко, де – спрях го аз. – Разбърниках шлема, така че да не работи. Ти само ще се преструваш, че си хипнотизиран. Аз също. И ще сложим на ръката ѝ регистратор. Тогава тя съвсем безропотно ще понесе операцията. Само се опитвам да те опазя, това е всичко. Сега бягай до склада и донеси два от хипношлемовете, които ти изпратих, ще се видим в кабинета при нея.

Той взе кутията с двете устройства и я пусна в джоба си. Излезе.

Аз припряно отворих нейната чанта. Прерових я най-старателно. Само няколко тоалетни принадлежности и малко грим. Останалото място заемаха езиковата машина и няколко текста на земни езици. Грижливо опипах подплатата. Нищо.

В куртката и гащеризона, които бях донесъл, също нямаше нищо. Когато на времето ѝ дадох „документите“, тя отначало ги скри на тялото си. И би трябвало сега да са точно там. Не можех да си представя дори страж от Апарата да я претърси на голо – нали ще го убие! А ако ги бяха намерили, щяха да ги сверят с архивите в Дворцовия град, да научат, че са фалшиви, и сега тя щеше да бъде една отдавна екзекутирана графиня Крек, вместо да се намира на Земята.

Но и моята шия все още беше на дръвника. Даже след смъртта на Боуч и фалшификаторите графиня Крек можеше да ме натопи. Е, добре. След малко отново ще бъдат в ръцете ми, защото тя ще лежи упоена с газ. Дори бих могъл да ги сменя с други хартии. Да, това се казваше замисъл. Пригответх пакета с хартиите.

Някъде трясна врата и разбрах, че Прахд се е върнал. Забързано тръгнах към кабинета и стигнах точно когато той влизаше. Очите на графиня Крек светнаха.

Прахд носеше два кашона и когато ги остави на бюрото, тя незабавно стана и го избута встрани. Разбира се, много внимателно бях възстановил оригиналните печати на опаковката – в Апарата сме майстори на тези работи – и двата кашона изглеждаха така, сякаш никой не ги е докосвал от деня, когато са били затворени.

Тя отвори единия. Приличаше ми на човек, който сега ще разреже тортата за рождения си ден.

– Охо! – възкликна. – Новички и лъскави, последен модел! Вижте ги само! Може да се включва микрофон, има и къде да се пускат касети. О, прекрасни са! И какви приятни цветове.

Тя с опитна ръка зареди енергиен пакет и провери индикатора.

Включи микрофона.

– Кой ще е пръв?

Не бях съвсем сигурен дали няма да размаха и някой нож. Бутнах Прахд към стола. Той нервно настани дългурестото си тяло на самия му край.

– Вие ли сте собственикът на тази болница? – светски го попита тя.

– Не, не – Прахд ме посочи. – Той е. Тоест той е шефът тук. Ако имате някакви оплаквания...

– Още нямам – графиня Крек му се усмихна мило.

Нагласи шлема върху сламената му коса. Обърна се към мен.

– Солтан, би ли почакал в коридора?

В едната ръка държеше микрофона, с другата се канеше на включи шлема.

Излязох. Но притиснах ухо към затворената врата.

– Заспи, заспи, сладко ти заспи – произнесе тя. – Чувате ли ме?

Приглушено „да“.

– Ще направите операция. Ще я направите възможно най-професионално. Няма да причинявате никакви физически изменения или дефекти. С други думи – няма да си играете с моите крайници или жлези. Ясно ли е?

Приглушено „да“.

– В операцията ще се ограничите с премахването на няколко белега и драскотини и ще се постараете да задравеят бързо, без да остават следи и без да ви хрумват хитри идеи. Нали така?

– Да.

– Сега следващото – ако вие или Солтан, или който и да е друг мъж започне да ме опипва или направи опит за сексуален контакт с мен, докато съм упоена, ще използвате електрическия нож срещу тях или срещу себе си. Разбрахте ли ме?

– Да.

– И няма да говорите нито на мен, нито на другико, докато съм упоена. Разбрахте ли?

– Да.

– Ако нарушите някое от тези правила, ще се почувствате така, сякаш атомни бомби избухват върху главата ви. Нали така?

– Да.

– Сега ще забравите какво ви казах и когато се събудите, ще сте убеден, че само съм ви разпитвала за вашия професионален опит. Договорихме ли се?

– Да.

Щракане. Тя изключи шлема. След минута Прахд излезе неуверено от стаята. Наблюдавах го много внимателно. Исках да се уверя, че шлемът не работи, когато вграденният в мен прекъсвач е на по-близо от две мили от него.

Прахд триеше потта от лицето си.

– Божичко – прошепна той. – Атомни бомби! Сега разбрах онова, което ми казахте за нея!

Затътри се по коридора към операционната.

Всичко беше наред. Ако е бил под хипноза, нямаше да помни нищо! Значи беше безопасно за мен.

– Солтан – повика ме мил глас.

Влязох с вид на послушно момченце. Прикривах усмивката си. Тя нахлупи шлема на главата ми. Включи го. През прозрачната пластмаса виждах, че проверяваше индикатора.

Отстъпи и вдигна микрофона към устата си.

– Заспи, заспи, сладко ти заспи. Чуваш ли ме, Солтан?

– Да – казах сънливо.

– Преди време ти казах, че щом помислиш да навредиш на Джетеро Хелър, ще ти се гади и така нататък. Солтан, сега ми кажи, това още ли важи за тебе?

– О, да – излъгах аз.

– И не ти е хрумвало да го нараниш или да му правиш мръсни номера?

– О, не – излъгах аз.

– Добре. Това продължава да важи. Но към него се добавя още нещо – ако решиш да ми сториш зло, ще почувстваш същото. Разбра ли?

– Да.

О, Богове, колко хубаво беше, че шлемът на главата ми не работеше!

– Сега ме слушай внимателно. С всичко, което е по силите ти, ще ми помогнеш да стигна до Джетеро. Ще ми позволиш да отида където поискам в болницата, близките сгради или базата. Ще ме оставиш да взема, каквото пожелаая. Разбра ли?

– Да.

– Освен това – продължаваше тя – ще ми позволиш да задържа взетото независимо какво е то. Ще ми позволиш да замина с тези неща. И сам ще измислиш разумна причина да ми позволиш. Ясно ли ти е?

– Да.

– Добре. Сега ще забравиш какво съм ти казала. Когато се събудиш, ще мислиш, че съм те разпитвала за операцията. Нали така?

– Да – отговорих.

Тя протегна ръка, изключи шлема и го вдигна от главата ми.

– Солтан, събуди се.

Потиснах желанието да се ухилия. Казах й:

– Сега вече знаете всичко за тази операция, може ли да отидем в операционната зала?

Ох, умен съм си, няма съмнение! Ами ако не бях инсталирал двойката прекъсвачи в шлемовете и в черепа си? Всички тогавашни мъчения ми се отплатиха щедро. Въобще не можеха да се сравнят с някогашните болки в стомаха!

Десета глава

Праhd я изпрати в малко помещение до операционната, нещо като баня и съблекалня. Връчи й пакет – еднократни операционни роба и шапка на фирмата „Занко“. Посочи й процеп във вратата.

– Моля ви да пуснете дрехите си през процепа, включително ботушите. После се изкъпете и облечете това. Сетне влезте в операционната през другата врата.

Тя кимна. Стори ми се странно весела. Разбира се, радваше се на възможността да застане под душ след шестте седмици, прекарани в кораба. А и нали скоро щеше да се види с Хелър? Все пак една щастлива графиня Крек беше нещо твърде подозрително.

Праhd и аз влязохме в самата операционна зала. Проблясваха светлинки, клокочеха колби, въобще всичко беше много делово.

– Веднага щом се унесе, трябва да я претърся на голо.

– КАКВО?

– Искам да съм сигурен, че не е скрила по себе си оръжия – излъгах го. – Ще си сваля обувките. Ще се движа съвсем тихо.

– Не е нужно да влизате. Има еднопосочен прозорец за наблюдение, ей на онази стена. Оттук прилича на малко огледало.

– Не ми върши работа – казах му. – Мога да ходя безшумно. Трябва да съм сигурен.

– Добре, но направете това, преди да съм започнал операцията. Не искам всичките ви бацили в тази зала. После ще дезинфекцирам.

Преглътнах обидата. Извадих малък регистратор от джоба си.

– Кажй й, че може да сложи това на ръката си и да го пусне.

– Офицер Грис, според мен тя наистина ще ни убие и двамата, ако си позволим някакви волности. Така че ви предупреждавам – ще държа електрически нож.

– Ей, ама ти нали не си хипнотизиран?

– Не съм. Но ако тя се събуди и разбере, че сме я опипвали, а вашият труп не лежи на пода, ще се сети, че шлемът не е работил.

Да, така си беше. Но не ми хареса начина, по който го каза.

Тя влезе, облечена в робата с открит гръб.

– Този сапун изпуска най-гнусната воня, която съм помирисвала. Що за отвратителна смрад!

– Свръхмощно антибактериално вещество – обясни Прахд. – Що се отнася до смрадта, офицер Грис ей сега ще излезе. А що се отнася до сапуна, ще сложа от най-ароматния в стаята, където ще се възстановявате от операцията, за да се изкъпете, когато се събудите. Бива ли? Добре. Сега ви моля да седнете на операционната маса...

Излязох. Отидох до прозореца. Не чувах какво си приказваха. Тя беше на масата, но се опитваше да разбере как да борави с регистратора, и аз се сетих, че не е запозната с такива прибори. Най-сетне провери как работи и го върза на ръката си.

Вдигна красивите си крака върху масата, изпъна се. Прахд смъкна над главата й купола с упойващ и обезболяващ газ. Провери пулса и дишането й. Тя беше в безсъзнание.

Той свали робата от нея и ми махна.

Върнах се към вратата. Изух си ботушите. Влязох и по-тихо от котка се плъзнах към масата.

Богове, ама каква прекрасна жена! Нито един древногръцки скулптор не е имал такъв модел!

Прахд стоеше до нея с електрически нож в ръка. Сетих се за какво бях влязъл.

Отпред нямаше нищо залепено за тялото й. И нищо около кръста й, доколкото можех да видя. Значи са залепени на гърба. Приближих се, за да я обърна. Спрях. И с Прахд до мен, и без него се боях да я пипна. Внезапно направих откритието, че ужасът може да бъде къде-къде мощно чувство от сексуалната възбуда. Отстъпих.

С мъка преглътнах и с леко трепереща ръка подканих Прахд да я повдигне.

Той го направи съвсем леко. Погледнах под нея отдясно. Заобиколена масата. Нищо. По тялото й нямаше нищо!

Излязох на пръсти и незнайно защо си мислех, че за момента съм отървал кожата.

Отидох да потърся в съблекалнята. Нищо. Опипах дрехите, които беше съблякла. Нищо. Проверих за скривалища в подметките на ботушите. Най-обикновени черни космонавтски ботуши.

„БИБИП“!

Тя беше много хитра жена. Не само обучаваеше хора, които да играят на сцената, ами и самата тя владееше всевъзможни трикове. Налагаше се да я следя неотлъчно. Ако не си върнех онези фалшификати, щяха да ми махнат главата. Стреснах се от страшната мисъл, че Боуч може да се е раздрънкарал, преди да умре. Или е оставил нещо написано. Да, няхах избор – трябваше да си ги върна. Отсега нататък паролата беше – винаги нащрек.

Единадесета глава

Върнах се при еднопосочния прозорец, за да следя как напредва операцията.

Тя лежеше в кротка голота, без да усеща какво става с нея.

Праhd си вършеше работата с бързи и ловки движения. Незнайно защо направи какви ли не измервания с какви ли не прибори и сонди, записваше всичко в таблица. Отвори грамаден том и свери нещо. Зърнах страницата – отгоре беше написано „Манко“. Е, прав беше. Тя произхождаше от Манко.

Обърна се към мен и ми даде знак да изляза в коридора. Срегнахме се там. Той ми показа книгата.

– Дамата принадлежи към аристокрацията на Аталанта.

Кисело си отбелязах на ум, че тя пак стана „дамата“.

– Да – потвърдих.

– Това обяснява всичко.

– Кое? – раздразнено попитах аз.

– Съвършенството. Тя е продукт на десетки хиляди години подбор. Аристократите са сключвали брак само с най-умните и красивите извън своя кръг. Вие разбирате ли, че нейната...

О, Богове, спестете ми речите на специалист, оседлал любимата си тема като буен кон!

– Ти ще я правиш ли тази операция или не?

– Само исках да знаете, че се бъркате в живота на аристокрацията.

Нали разбирате, че за това дават смъртна присъда?

– Казах ти вече! – застърга гласът ми. – Официално тя не съществува! Ако я заколиш, никой с нищо няма да те накаже.

Той се върна в операционната. А аз се върнах до прозореца. Прахд се наведе и отблизо огледа глезените ѝ. После огледа и китките. Изви глава към мен и кимна. Най-после се убеди.

Знаех какво е видял. Когато държат някого седмици наред окован в електрически белезници на ръцете и краката, те оставят бледи белези от изгаряне. А нея сигурно са държали в окови с месеци – след ареста, при прехвърлянето ѝ на Волтар и по време на процеса, преди Апаратът да я прибере. Значи и тя имаше белезите.

Прахд се залови на работа. Забърка своите „клетъчни супи“. Обработи белега над веждата и след малко стерилизира двете следящи устройства, после ги имплантира. Покри ги с костна и тъканна паста, освети мястото с катализатор на заздравяването.

Зае се с белезите на глезените и китките. Някак не ми харесваше маниерът му на работа. Вършеше всичко с плавните движения на художник, накланяше глава и оглеждаше резултата. Тъп „бибипец“!

Насочи нови светлини към глезените и китките, после затършува за още белези и петна по кожата. Откри някакви отдавнашни следи от одирани по ребрата отджасно, под гърдата – вероятно от ноктите на някой див звяр, който е дресирала. Погрижи се за тях. Намери малки белези от изгаряния по лявото ѝ бедро. За тези знаех от какво са – „жилото“ на Ломбар. Оправи ги. После огледа навсякъде голото ѝ тяло с някакъв уред. Не намери други задравели рани.

Превърза обработените места и аз си въобразих, че това е всичко.

Но не! Взе комплект малки инструменти и се зае с върховете на пръстите ѝ. Не можех да схвана с какво се занимаваше. Най-сетне проумях. Той ѝ правеше маникюр!

И то като истински майстор. След това мина откъм стъпалата ѝ, за да направи и педикюр! Също както трябва.

Помислих, че сега вече трябва да привършва. Но не! Измъкна друг комплект инструменти. Отвори устата ѝ и представете си само, започна да чисти и излъсква зъбите ѝ!

Няма спасение от идиотите! И без да прави усмивката ѝ ослепително ярка, беше си достатъчно смъртоносна!

Все пак и това мина, той освободи челюстите ѝ и отстъпи назад. Огледа дългото голо тяло. Загрижено издърпа още една лампа на гъвкава рамка, включи я и прокара светлинния конус от главата до петите на

графинята. Застана да се порадва на резултата. След това направи също-то още веднъж. Внимателно я обърна и подложи гърба ѝ на същата процедура.

Искаше тя да има загар!

Е, признавам, че след две-три години в занданите на Спитеос и шест седмици в космически кораб човек може да изглежда твърде блед. Но той си беше наумил нещо друго, защото се съветваше с големите таблици в онази книга. Взе поредния прибор. Очевидно проверяваше цвета на кожата ѝ. Хората от Аталанта са бели, но с лек кафяв оттенък. Докарваше цвета ѝ до пълно съответствие!

Остана доволен. Провери и цвета на косата. Златистият блясък беше какъвто трябва.

Свърши! Хвала на Боговете! Ама че моткало!

Покри я с чаршаф, вдигна я и я понесе към коридора. Веднага го пресрещнах.

Прах я занесе в единична стая. Сложи я на леглото. Зави я. Увери се, че регистраторът не притиска ръката ѝ. Нагласи главата ѝ по-удобно на възглавницата.

Излезе и затвори вратата. Погледна ме и аз съзрях в очите му мечтателен унес.

– Знаете ли – каза ми той, – тя е самото съвършенство. Всеки, който посегне на такова великолепно същество, наистина трябва да усети атомни бомби върху главата си.

Прах заключи вратата и пусна ключа в джоба си.

– Лягам да спя – уведоми ме той. – Съветвам ви да се приберете вкъщи.

Махна се. Кипях от яд! Изпадах в ярост от мисълта колко слепи бяха хората за истинската Крек. Ето, току-що прибави още един съюзник към тълпите поддръжници!

Да, ама няхах никакво намерение да се прибирам вкъщи! Тя би могла да се измъкне от тази стая и да ме нападне! Дори да взриви базата!

Взех стол с права облегалка и го поставих пред вратата. Събрах космонавтската куртка, гашеризон и ботуши, струпях ги накуп до стола. Подпрях космонавтските ботуши на вратата. Наклоних стола към стената и стъпих върху ботушите, та дори да ги докосне някой, кракът ми да мръдне, за да се стресна от падането на стола, ако случайно се унеса. Свалих предпазителя на зашеметяващия пистолет и стиснах дръжката.

Погледнах заключената врата и за пръв път, откакто графинята

пристигна, започнах да се подсмивам.

Колкото и да беше хитра, аз изпързалях графиня Крек. Най-последна надделях над нея. Бях неуязвим за нейните хипношлемове, а тя пък вече имаше имплантирани следящи устройства, за да знам всяка нейна стъпка.

През това време Хелър бързо затъваше. И ако гневът на Бейб му се е сторил тежичък, значи още нищо не знаеше. Най-хубавото тепърва предстоеше.

Ухилих се и скръстих ръце. Грис, похвалих се сам, ти ги стисна за гушите. Да пратиш Крек при Хелър и неговите курви е все едно да подхвърлиш наковалня на някой удавник.

А когато Хист ми даде разрешението си, най-хуманно ще сложа край на мъките на Хелър, ще си прибера фалшификатите, дори ако трябва да изтръгна истината за скривалището с изтезания от Крек (каква прелестна идея!). Нея ще продам на черния пазар в Истанбул, ще си оправя отношенията с Утанч, а после само ще се сяда и ще смуча пари от многобройните си начинания.

Наспи се добре, графиньо Крек!

Утрешният ден ми принадлежи.

КРАЙ

© 1986 Л. Рон Хабърд
© 1995 Владимир Зарков, превод от английски

L. Ron Hubbard
An Alien Affair, 1986

Източник: <http://sfbg.us>

Публикация:

МИСИЯ ЗЕМЯ. ТОМ 4. ИЗВЪНЗЕМНА ВРЪЗКА. 1995. Изд. Вузев, София.
Фантастичен роман. Превод: [от англ.] Владимир ЗАРКОВ [Mission Earth / L. Ron
HUBBARD]. Печат: Полиграфия, Пловдив. Със схеми. Формат: 18 см. Страници: 390.
Цена: ----. ISBN: 954-422-035-6 (т. 4).

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/1282>]